

Valtorta Mária Jézus és a Sátán

mű a Pázmány Péter Elektronikus Könyvtár (PPEK)
– a magyarnyelvű keresztény irodalom tárháza – állományában.

Bővebb felvilágosításért és a könyvtárral kapcsolatos legfrissebb hírekért
látogassa meg a <http://www.ppek.hu> internetes címet.

Jézus és a Sátán

Valtorta Mária

Impresszum

Valtorta Mária
Jézus és a Sátán

A könyv elektronikus változata

Ez a publikáció az azonos című füzetek (1-3) elektronikus változata. A füzetek a Vallás és Élet Kiadó gondozásában jelentek meg, kéziratként. Az elektronikus változat a Jézus Társasága magyarországi tartományfőnökének az engedélyével készült. Ezt az elektronikus kiadást lekipásztori célokra a Pázmány Péter Elektronikus Könyvtár szabályai szerint lehet használni. Minden más szerzői jog a Jézus Társasága Magyarországi Tartományáé.

Tartalomjegyzék

Impresszum	2
Tartalomjegyzék	3
Valtorta Mária élete, írásai.....	5
A fordítások listája – rövidítések	10
1. füzet – Légió a nevem!	12
Jézus és a Sátán.....	12
Süvölts, Sátán!	13
Lucifer angyal volt.....	15
A Sátán eljárás módja	18
Már legyőztél engem!	20
Menjetek ki ezekből!.....	22
A Sátán bosszúvágya	23
A bűn a Sátán láncá.....	24
Egy lélek megszállta... ..	27
Pokoli nyelv!	28
A Jó és a Gonosz harca	30
Légió a nevem.....	32
Tilos a szellemidézés	39
A pokolba jutott... ..	41
Az ördög érzi, hogy jönök	42
Menj ki!.....	44
A Sátán halászhajai.....	45
A Sátán rabszolgái	47
Ördögi bűz	49
A Sátán országa.....	51
A Sátán legyőzése	57
Az arany ördög	59
Kiűzöm az ördögöket.....	60
Trónfosztott homlokok.....	62
Júdás és a Sátán.....	64
2. füzet – Menj ki!.....	67
Parancsolj az ördögnek!	67
Mit tettél a lelkeddel?!	69
Kárhozott vagyok!	70
Az ördög kigúnyolta	73
Egy közölet az ördög!	75
Igazán létezik a pokol?.....	77
A Sátán csábítása	80
A Sátán martaléka	82
A Sátán pusztítása	84
A Sátán kitaposott útjai.....	86
Ki ad az ördög kezébe?	91
Egy ördög volt.....	93
A Názáreti megszállott!	95
Rejtett megszállottság	96
Hajlik a Sátán felé.....	98

Az ördöggel közösül	99
Szennyes szellemidézés	100
Az ördög a ti atyátok.....	103
A Sátán bűne	105
Bolond, vagy megszállott.....	107
Engem is kísért a Sátán	116
Ördögi csodák	117
Ismerem a Sátánt.....	119
3. füzet – A Sátán órája.....	123
Te egy ördög vagy!	123
Átkozott arany!	124
A Sátán hatalma alatt	129
Nem akarsz üdvözülni?	133
A megtestesült Sátán.....	136
A Szörnyeteg.....	139
A Sátán csatát veszti	141
Ördögnek mondott!	143
Távozzatok! Átkozottak!	145
Ez az ördögök órája	147
A Sátán ravaszsága	149
A Sátán kódében	151
A Sátán órája.....	153
A legyőzött Sátán.....	156
Egy ördög anyja	161
A Sátán létezik!	165
Hogyan kísért a Sátán?.....	168
Jöjjetek hozzám!	170

Valtorta Mária élete, írásai

Élete

Valtorta Mária, ez a kivételes, rendkívüli adottságokkal megáldott egyéniség, megelevenedik előttünk *Önéletrajzában*, amelyet 1943-ban fejezett be, mielőtt látomásai megkezdődtek volna. A további időszak eseményeit más írásos adatok és személyes tanúbizonyságok segítségével állította össze a szerző.

Mária 1897. március 14-én született Casertában, ahol lombardiai származású szülei akkor éltek. Apja, József (1862–1935) alhadnagy a Cavallereggi Guide 19. regimentjében. A géppuskás osztag vezetője szelíd, szeretetreméltó egyéniség. Anyja, Fioravanzi Izisz (1861–1943) viszont kemény, szigorú természetű asszony. A francia nyelv tanárnője.

Születésekor Mária életveszélyben volt. Utána pedig egy szenvedélyes, szerencsétlen természetű dajkára bízta. Egyetlen gyermek maradt. Anyja előzőleg elvesztett egy fiúgyermeket, néhány órával születése után, pedig nagyon vágyódott egy fiúra.

Alig volt 18 hónapos, amikor családja a romagnai Faenzába költözött, majd pedig 1901-ben Milánóba.

A lombard fővárosban, négy és fél éves korától az Orsolyiták óvodájába járt. Itt találkozott először Istennel, és ébredt fel benne „a vágy, hogy azáltal vigasztalja meg Jézust, hogy hasonlóvá válik hozzá a szenvedésben, amit önként, szeretetből szenved el.”

Hétéves korában, 1904-ben a Marcella nővérek intézetébe iratták be. Itt kezdte el elemi iskolai tanulmányait. Azonnal kitűnt értelmességével, és osztályelső lett. 1905-ben részesítette őt a bérálás szentségében Andrea Ferrari bíboros, akit ma már „Isten Szolgája”-ként tisztelnek, mert elkezdtek boldoggáavatását.

1907 szeptemberében a Valtorta család Vogherába ment lakni, mert oda helyezték az apa ezredét. Mária itt a városi iskolába került, és hetente egyszer franciát is tanult a Franciaországból elűzött nővérektől. 1908-ben járult első áldozáshoz, amin nagy szomorúságára apja nem vehetett részt, mert anyja fölöslegesnek ítélte jelenlétét.

Az anya zsarnoksága és az apa engedékenysége következtében Mária 1909 márciusában kollégiumba került.

Mária pompásan érezte magát az Irgalmas Nővérek kollégiumában, ahol öt iskolaévet végzett el négy naptári év alatt, 1913 februárjáig.

Nagylelkűség, határozottság, kitartás és hűség jellemezték. Szerette a tanulást, a rendet és az engedelmességet. Ezért mintaképként emlegették.

Az anya azonban ismét beleavatkozott leányának életébe, és Technikumba iratta be, holott neki semmi érzelme se volt a matematikához. Nem is kerülhette el az „ünnepélyes bukást.” A klasszikus tananyagban azonban jónak bizonyult, és leérettségizett.

A kollégiumban buzgón vett részt az utolsó lelkigyakorlaton, „mert tartós gyümölcsöt akart belőle meríteni, hogy programja legyen egész világi életére”. Az Úr tudtára adta Máriának, „milyennek kell lennie életének Istenben, Istennel való kapcsolatában, hogy megfeleljen Isten akaratának.”

1913 tavaszán a Valtorta család Firenzébe költözött, mert az apa, egészségi okokból, nyugalomba vonult. Mária gyakran fölkereste apjával a város szép helyeit. Odahaza, saját elhatározásából, folytatta az előbbi, kollégiumi életet. Anyja azonban igyekezett gátolni őt ebben, vallásellenes oktatásaival.

Firenzében Mária megismerkedett egy szép, gazdag és művelt fiatalemberrel: Robertóval. Szerették is egymást, néma, türelmes, tisztelő szeretettel. A könyörtelen anya azonban már csírájában elfojtotta ezt a gyöngéd érzelmet.

Hasonló sorsra jutott kilenc évvel később egy katonatisztnek készülő ifjúhoz, Márióhoz fűződő kapcsolata is.

1916 tavaszán, „az elkeseredés és sóvárgás szörnyű időszakában”, az Úr egy álommal vonzotta magához. Ez az álom elevenen megmaradt Mária emlékezetében. Álmában, amely világosan előrevetítette írói tevékenységének evangéliumi témáját, Jézus sietett Mária segítségére. Úgy ébred fel, mint akit „valamilyen, nem földi eredetű fény világított meg.”

A világtól való elvonulás ideje azonban még távol volt. 1917-ben Valtorta Mária az irgalmasszívű ápolónők sorába lépett, és tizennyolc hónapon át működött ápolónőként a firenzei katonai kórházban. Azt kérte, hogy közkatonákat ápolhasson és ne tiszteket, mert azért ment, „hogy a szenvedőket szolgálja, nem pedig, hogy kacérkodjon vagy férjet találjon.” A felebaráti szeretet gyakorlása közben úgy érezte, hogy mindinkább közeledik Istenhez.

Egy váratlan esemény jelezte fokozatos förládozásának kezdetét. 1920. március 17-én anyja társaságában ment az utcán, amikor egy hitvány gyerek, egy ágyból kitört vasrúddal teljes erőből hatbavágta. Mária három hónapig nyomta az ágyat. Ez mintegy ízelítő volt későbbi betegségéből.

Ugyanennek az évnek októberében, szüleivel Reggio Calabriába utazott, vendégségbe, Belfanti nevű unokatestvéreihez, akik hatalmas szállodák tulajdonosai voltak.

Lelke ismét erőre kapott az ottani táj csodálatos természetvilágában. Egészséges tanulási kedve is kielégült unokatestvére, Klotild, „gyönyörű könyvgyűjteményében”. Klotild „igen művelt nő volt”, és ki tudta válogatni a stílus és cselekmény szempontjából legkiválóbb könyveket.

Az Úr, ez alkalommal, egy könyvet használt fel, hogy ismét hatalmas lökést adjon neki. Fogazzaro Antal: *A Szent* című könyve kitörölhetetlen jegyet nyomott szívébe; meghozzá jó jegyet.

Itt Mária ismét tapasztalta a már előbb is jelentkezett furcsa érzést, „mintha ujjaiából hosszú, igen hosszú szálak indulnának ki, amelyek kinyúlnak a végtelen térbe, és ott összekapcsolódnak a többi hozzá hasonló szálakkal”, amelyek más személyektől indultak ki, mintegy óhajtván az összefonódást.

Reggióban ezenkívül újból kivirágzott Szent Ferenc iránti rajongása, ami lelakiségének állandó jellemvonása lesz.

De ugyanitt omlott össze Márióval való jegyessége, anyja mesterkedései következtében. 1922. augusztus 2-án visszautazott Firenzébe, és még két évig maradt ott, öszetörten „keserű emlékei” miatt.

A család 1924 szeptemberében végleg Viareggióba költözött, a később megvett kis házba. Mária Viareggióban is folytatta visszavonult életét. Néha kisétált a tengerhez és a fenyvesbe, vagy a bevásárlások ürügyével ment el hazulról. Ezek a bevásárlások lehetővé tették rövid látogatásait a szentségi Jézusnál anélkül, hogy magára vonta volna miattuk anyja villámain.

A Gyermekek Jézusról nevezett Szent Teréz példáján felbuzdulva, akinek *Egy lélek története* című könyvét egyhuzamban olvasta végig, 1925. január 28-án áldozatul kínálta fel magát az irgalmas Szeretetnek, s ezt a felajánlást ezentúl mindennap megújította.

E pillanattól kezdve Jézus iránti szeretete mérhetetlenül megnőtt, úgyannyira, hogy saját szavaiban és tetteiben Jézus jelenlétét érezte. Fűtötte a vágy, hogy Istenének szolgáljon. Ezért szeretett volna belépni Szent Pál Társaságába, de meg kellett elégednie „egy alázatos, elrejtett, egyedül Isten által ismert apostolkodással, amelynek lendítői inkább a szenvedés, mint a cselekvés voltak.”

Azonban, 1929 decemberétől kezdve, amikor belépett a Katolikus Akcióba, mint a leányok kulturális küldöttje, nyilvánosan is a lelkek javának szentelhette magát. Munkáját odaadón végezte, és az általa tartott előadások egyre több hallgatót vonzottak a nem-hívók közül is.

Közben az a nagy elhatározás érlelődött meg benne, hogy áldozatul ajánlja fel magát az isteni Igazságosságnak is, és erre „egy még tisztább, még önmegtagadóbb étellel készült fel”. Már jóval előbb szüzességi, szegénységi és engedelmisségi fogadalmat tett. Az új felajánlás 1931. július 1-én történt. E naptól kezdve egyre kevésbé kímélték a testi és a lelki szenvedések.

1933. január 4-e volt az utolsó nap, amelyen Mária, végtelen erőlködéssel, utoljára ki tudott menni a házból. 1934. április 1-től kezdve pedig többé nem kelt föl az ágyból. Ekkor vette kezdetét „erős szeretet-elragadtatásban” hosszú, tevékeny betegsége.

Eszköz lett Isten kezében. Küldetése ez volt: „Szenvedni, engesztelni és szeretni”.

Ebben az időszakban, pontosan 1935. május 24-én lépett a Valtorta ház szolgálatába Diciotti (ejtsd: dicsotti) Márta, aki hűséges társnője lett Máriának, „hallgatója” írásainak, szerető gondozója és segítője haláláig, halála után pedig emlékei őrzője. (Azóta már ő is meghalt.)

A vigasztaló tény, hogy barátságos személy került melléje, mély fájdalom követte: egy hónap múlva, június 30-án meghalt az apja.

Az apa „mindig türelemmel, szelíden és szeretettel végezte kötelességét, megbocsátotta a sérelmeket, jóval viszonzta a rosszat, leküzdötte irtózatát az iránt, aki őt félreismerete és minden percben megsebesítette.” (Célzás feleségére.)

Mária élet-halál közé került fájdalma miatt, hogy nem lehetett apja mellett, annak utolsó pillanataiban, sőt még halottként sem láthatta őt.

Az anya a „későn ébredt szeretet ostoba megnyilvánulásai” után még kegyetlenebbé és zsarnokibbá lett, mint előbb. „Az, hogy teljesen önmaga urává vált, megzavarta az eszét.” Mária pedig, betegágyán, tovább szenvedett és szeretett. Egyre jobban átadta magát Isten akaratának. Vigasztalta a bánkódókat, helyes irányba terelte a lelkileg tévelygőket, elfogadta a bekövetkező időkre vonatkozó fájdalmas figyelmeztetéseket, és mindenben kimutatta jellemének férfias erejét, és Istenre irányult elméjének éles felfogását.

1942 táján Valtorta Máriát meglátogatta Romualdo M. Migliorini (ejtsd: miljorini) atya, a Szerviták rendjéből. Lelki-vezetője lett és négy éven át az is maradt.

Migliorini atya kérésére, 1943-ban, Mária beleegyezett önéletrajzának megírásába, azzal a kikötéssel, hogy lelke teljes föltárásával elmondhat minden jót és minden rosszat.

Alighogy befejezte önéletrajzát, megkezdődtek látomásai, és ezzel kapcsolatos írói tevékenysége. Néhány év leforgása alatt, egyhuzamban tizenötezer füzet-oldalt írt tele, amit csak most kezdenek egyetemesen elismerni, mint tudományos és irodalmi alkotást. Mindezt az események és személyek által okozott kimondhatatlan testi-lelki szenvedések között vetette papírra, minden tekintetben kedvezőtlen körülmények között.

A felajánlások sora még nem ért véget. 1949. április 18-án Mária felajánlotta Istennek azt az áldozatot, hogy nem éri meg műve jóváhagyását, és ezt megtoldotta még értelme értékes odaajándékozásával is.

Az Úr elfogadta felajánlását. Amikor ugyanis Mária látta a mű elgáncsolását, fokozatosan magába zárkózott, 1956-tól pedig lelkileg elszigetelődött környezetétől.

Amikor teljesen munképtelenné vált, akkor is megőrizte tiszta, derűs külsejét. Nyugodtan ült ágyában, mint egy nagy gyermek, akinek arra is szüksége van, hogy megetessék, de sohasem kért semmit sem.

A házban Diciotti Mártán kívül más nem lakott, mert 1943-ban Mária anyja is meghalt. Máriának kevés látogatója akadt, baráti köre is megritkult. Mária csendben hunyt el, 1961. október 12-én, fél tizenegykor, életének 65., betegségének 28. évében.

1944-ből származó egyik írásában olvassuk, hogy az Úr azt mondta neki: „Milyen boldog leszel, amikor majd észreveszed, hogy az én világomban vagy, és hogy úgy érkezted ide a szegény világból, hogy észre sem vetted. Egy látomásból kerültél át a valóságba, mint a

kisgyermek, aki anyjáról álmodik, és arra ébred, hogy anyja szívére szorítja. Így teszek majd én is veled.”

Halálos ágyához a Szervita harmadrend társigazgatóját hívták. Mária ugyanis tagja volt mind a Szervita, mind a ferences harmadrendnek. Abban a pillanatban, amikor a pap kimondta a lelket buzdító szavakat: „Távozz el, keresztény lélek, ebből a világból”, Mária lehajtotta fejét, és meghalt. Valóban az engedelmisség testtartása volt ez, engedelmes életében a legutolsó.

Holttestét ugyanabban a szobában, ugyanazon az ágyon ravatalozták fel, amely tanúja volt szenvedéseinek, munkásságának, felajánlásainak és halálának. Már évekkel előbb elkészítette halotti ruháját, a keresztelési kendőt, amely fejét fogja takarni, leírta a mondatot, amit majd a kis gyászlapra kell nyomtatni: „A szenvedést befejeztem, de szeretni nem szűnöm meg”.

A gyérszámú, de megilletődött látogatók megcsodálhatták jobb kezének fehérségét – annak fáradhatatlan kezét, aki magát „az Úr író tollának” nevezte – míg bal keze lassan elkékült. Térdei pedig, amelyek íróasztalul szolgáltak, kissé hajlottnak látszottak még most is, hogy igazi pihenőre tért.

Október 14-én temették el, korán reggel, egyszerűen, amint már régen meghagyta.

A Szent Paulinus plébániatemplomban végzett beszertelési szertartás után, rövid autósor kísért a holttestet a Misericordia temetőbe.

Tíz évvel később, 1971. október 12-én exhumálták a maradványokat. Ezeket különleges kezelésnek vetették alá, hogy megmaradásukat biztosítsák, majd ugyancsak a viareggioi temetőben, családi sírban helyezték el. Azonban 1973. július 2-án átvitték a firenzei Santissima Annunziata templomba, és a Szervita atyák káptalani kápolnájában temették el.

Írásai

Valtorta Mária írásainak legnagyobb részét mindenféle nehézségek között adták ki. Nem kísérte hírverés, mégis, csodálatos módon, csöndben terjed Olaszországban és szerte a világon, és beérnek a teljes áldozat lelki gyümölcsei.

Írásai kb. tizenötezer füzetoldalnyi tesznek ki kézírásban. Ezeket főleg 1943. április 23-a és 1947. április 27-e között vetette papírra, kis részüket pedig 1948 és 1951 között.

A tizenötezer oldalt kedvezőtlen időkben és körülmények között (háború, kitelepítés, nélkülözések, betegség és mindenfajta megpróbáltatás közepette) írta. Nem készített előzetes vázlatokat vagy piszkozatot, hanem közvetlenül, azonnal írta tele a 122 füzetet, minden átnézés, újra fogalmazás vagy javítgatás nélkül. Nem álltak rendelkezésére tudós személyek vagy megfelelő könyvek, a Szentírás és X. Pius Katekizmusa kivételével.

Valtorta Mária néha még a fejezetek sorrendjét is csak később jelezte.

Műveinek majdnem kétharmad részét alkotja az a hatalmas elbeszélő és tudományos mű, amely a Boldogságos Szűz Mária születésével kezdődik, majd kibontakozik Jézus elrejtett életén, nyilvános működésén, szenvedésén, halálán és feltámadásán keresztül, és a Szűzanya mennybe való felvételével fejeződik be.

A mű olasz címe: *Il Poema dell'Uomo-Dio*, és jelenleg tíz kötetre osztva kapható. Lefordították már a teljes művet franciára, spanyolra, folyamatban van (1989 elején) a német és az angol fordítás kiadása, terbevették a magyar kiadást is. Részletei megjelentek már a magyaron kívül sok más nyelven is.

A nagy Jézus életrajzon kívül kiadták Valtorta Mária Önéletrajzát, Szent Pálnak a rómaiakhoz írt levelének magyarázatát, a korabeli mise leckéinek magyarázatát, és egyéb írásainak gyűjteményét, három vaskos kötetben. Tervezik leveleinek kiadását is.

Valtorta Mária mindig kifejezetten isteni eredetűnek tartotta látomásait és a diktálásokat. Sohasem fáradt bele annak hangoztatásába, hogy ő csak „eszköz”, „szerszám”, „toll” Isten kezében.

A tanúk, de főleg Diciotti Márta kijelentik, hogy Mária bármely pillanatban hozzáfogott az íráshoz, ágyban ülve, térdén a füzettel, kegyetlen szenvedések között is, mégis a legnagyobb természetességgel és minden feltűnő jel nélkül. Félbe lehetett őt szakítani minden semmiségért, és utána könnyedén folytatta munkáját.

„Állíthatom – olvassuk Valtorta Mária egyik nyilatkozatában – hogy semmiféle emberi forrásmunka nem állt rendelkezésemre ahhoz, hogy megtudhassam, mit is írok, és gyakran azt sem értem, amit leírok.”

Bár adódtak ellenvélemények és harcos hangok is, Valtorta Mária írásait magasrangú hittudósok és világi személyek szóban és írásban egyaránt elismerték. Különösen műveinek eredetiségét és páratlan mivoltát hangsúlyozták, és azt, hogy tökéletes összhangban állnak a katolikus Egyház tanításaival. Azt is kiemelték, hogy műve nem arányos emberi tudásához, bár elismerik az író értelmi képességeit, emlékező tehetségét, műveltségét, kitartását, minden lelki és szellemi adottságát. Nem tartják azonban lehetségesnek, hogy annyi pontos ismeret és oly mély tudás lett volna benne fölhalmozódva.

XII. Pius pápa, 1948-ban, amikor átnézte a kéziratot, kijelentette az azt bemutató teológia-tanárnak, Corrado Berti atyának: „Adják ki ezt a művet úgy, amint van, anélkül, hogy nyilatkoznának rendkívüli vagy kevésbé rendkívüli eredetéről. Aki elolvassa, majd megérti.”

Híres szentírástudósok és hittudósok is elismerőleg nyilatkoztak róla: Bea bíboros, Gabriele A. Allegra, Felice Cappello S. J., Alfonso Carinci és Msgr. Gabriele Roschini.

Jézus, 1943. augusztus 23-án ezt mondta Máriának: „Józanságra van szükség ajándékom használatában. Nem nyílt és zajos, hanem lassú és fokozatosan terjedő, névtelen terjesztésre. Amikor kezded békében megnyugszik a dicsőséges feltámadásra várva, akkor, és csak akkor fogják említeni nevedet.”

A fordítások listája – rövidítések

A látomások alapján készült, II Poema dell'Uomo-Dio című, tízkötetes Jézus életrajzból és Valtorta Mária egyéb feljegyzéseiből, 1991 január 1-ig a következő részletek jelentek meg a

VALLÁS ÉS ÉLET kiadásában (zárójelben az idézésnél használt rövidítés):

Tizenöt titok (TT) – Rózsafüzér titkok 60 oldal
 Mária élete (M) és Üdvözlégy Mária (Ü) – 16 füzetben, 710 oldal
 A Keresztelő (K) 72 oldal
 Péter (Pt) – 7 füzet, 342 oldal
 Tíz apostol: Júdás és Jakab (JJ), János (J), András (A), Simon (S), Tamás (Ta), Máté (Mt), Jakab, Zebedeus fia; Fülöp és Bertalan, 6 füzet, 312 o.
 Kerióti Júdás (Jd) – 13 füzet, 594 oldal
 A nőtanítványok (N) – 92 oldal
 Tízparancs (T) 49 oldal
 A hegyi-beszéd (H) 60 oldal
 Példabeszédek (P) – 12 füzet, 488 oldal
 Vasárnapi és ünnepnap evangéliumok (E) amelyek más füzetekben nem szerepelnek, – 7 füzet, 319 o.
 Jézus csodái (Jcs) 4 füzet, 210 oldal
 Jézus és a gyermekek (Gy) 6 füzet, 307 oldal
 A betlehemi pásztorok (Bp) 72 oldal
 Jézus, a szegények barátja (Jszb) 4 füzet, 222 old.
 Lázár (L) 100 oldal
 Jézus gazdag barátai (Jgb) 2 füzet, 146 oldal
 Gamáliel (G) 49 oldal
 Mária Magdolna (MM) (Jb 1) 100 oldal
 Jézus és a bűnbánók (Jb) 3 füzet 210 oldal
 Jézus és a pogányok (Jp) 5 füzet, 274 oldal
 Jézus és a gyászolók (Jgy) 60 oldal
 Az Utolsó Vacsora (UV) és Jézus szenvedése (Jsz) 2 füzet, 140 oldal
 Feltámadt! (F) és Az Apostolok keresztútja (Ak) 84 oldal.
 Utolsó oktatások (Uo) és Az Ösegyház (Ö) 88 oldal
 A Szeretet vértanúi (Sz) 88 oldal
 Valtorta Mária (V) 4 füzet, 188 oldal

Rövidítések

A	Tíz apostol: András
Ak	Az Apostolok keresztútja
Bp	A betlehemi pásztorok
E	Vasárnapi és ünnepnap evangéliumok, amelyek más füzetekben nem szerepelnek
F	Feltámadt!
G	Gamáliel
Gy	Jézus és a gyermekek
H	A hegyi-beszéd
J	Tíz apostol: János (J)

Jb	Jézus és a bűnbánók
Jcs	Jézus csodái
Jd	Kerióti Júdás
Jgb	Jézus gazdag barátai
Jgy	Jézus és a gyászolók
JJ	Tíz apostol: Júdás és Jakab
Jp	Jézus és a pogányok
Jsz	Jézus szenvedése
Jszb	Jézus, a szegények barátja
K	A Keresztelő
L	Lázár
M	Mária élete
MM	Mária Magdolna
Mt	Tíz apostol: Máté (Jakab, Zebedeus fia; Fülöp és Bertalan)
N	A nőtanítványok
Ő	Az Ősegyház
P	Példabeszédek
Pt	Péter
S	Tíz apostol: Simon
Sz	A Szeretet vértanúi
T	Tízparancs
Ta	Tíz apostol: Tamás
TT	Tizenöt titok – Rózsafüzér titkok
Ü	Üdvözlégy Mária
Uo	Utolsó oktatások
UV	Az Utolsó Vacsora
V	Valtorta Mária

A fejezetek végén található zárójeles számok közül az első az olasz kiadás kötetszáma, a második annak oldalszáma. Az egyéb hivatkozások a füzetek oldalszámára vonatkoznak. Az elektronikus kiadásban természetesen nem érvényesek ezek az oldalszámok, ellenben egy jellemző szó segítségével könnyen megtalálhatók. A hivatkozott olasz kiadás:

IL POEMA DELL'UOMO-DIO, In 10 volumi, Scritti di
Maria Valtorta, Edizoini Pisani, Edizione dell'anno santo 1975, Emilio
Pisani, Stampa della Tipografia Editrice M. Pisani, Isola del Liri

1. füzet – Légió a nevem!

Jézus és a Sátán

A Szentírás gyakran említi a Sátánt Jézussal kapcsolatban: a pusztai hármaskísértéstől kezdve, az ördögűzéseken és az ördöggel való közreműködés vádján keresztül Júdás szentségtörő áldozásáig és az apostolokra váró megpróbáltatás megjövendöléséig. (Vö. Mt 4,1-11, Mk 1,12-13, Lk 4,1-13, Mt 9,32, Mt 12,22-37, Lk 11,14-15, 6,43-45, Jn 13,27 Lk 22,31.)

Valtorta Mária nemcsak ezeket látta még részletesebben, hanem a Szentírásban fel nem jegyzett eseményekről is beszámol. Nagyon tanulságos egy prófétanő esete is, akit a zsidók megszállottsággal vádoltak, de akiről Jézus kijelentette, hogy a Szentlélek beszélt általa.

Már Mária megszületésekor jelentkezik a Sátán, megsejtve, hogy az született meg, akinek gyermeke szét fogja tiporni az ő fejét.

Júdással kapcsolatban is gyakran szerepel a Sátán.

A Getszemáni-kertben átélt haláltusában is nagy szerepe volt a Sátánnak. És Jeruzsálem népét is a Sátán lázította fel Jézus ellen.

Nagyon komolyan kell vennünk ezért a Sátán létezését, és az ellene folytatott küzdelmet. Követnünk kell ebben Jézus példáját, aki imával és önmegtagadással győzte le a Sátánt.

Valtorta Mária egyéb feljegyzéseiből vettük az utolsó három fejezet tartalmát, amelyekben Jézus a mai időkről beszél. A Sátán ma is igyekszik a kárhozatba dönteni az embereket, de ha követjük az Úr Jézus tanítását, nem lesz ereje felettünk.

Azok számára, akik nem ismerik Valtorta Mária életét, zárószóként röviden összefoglaltuk, ki volt ő, és hogyan kapta ezeket az üzeneteket, látomásokat. Aki többet szeretne tudni róla, olvassa a „Valtorta Mária” sorozat négy füzetét, ahol 188 oldalon keresztül ismertettük azt.

Süvölts, Sátán!

Mária szeplőtelen fogantatásával kapcsolatban mondja Jézus:

Mi lett volna, ha az Összülőktől, akik ártatlanok voltak, ártatlan gyermekek születtek volna, amint Isten akarta! Értettek volna ahhoz, hogy mentek maradjanak a Sátán fertőzésétől, állandóan tökéletesedtek volna, győzedelmeskedtek volna a Sátán felett, évezredekkel azelőtt, hogy végül le lesz győzve, s vele minden rossz is. (M 1-16)

(1-19)

* * *

Szűz Mária születésének napján a hosszú ideig tartó szárazság heves viharral végződik, amint Anna, Joákim és két munkása eléri a házat. Este felé annyira erősödik a vihar és a villámlás, hogy az egyik munkás megjegyzi:

– Úgy látszik, mintha a Sátán kijött volna ördögeivel a pokolból. Nézzétek azokat a fekete felhőket! Kén szaga van a levegőnek, és a szél süvöltése mintha átkokat szórna...

Közben Anna közel áll a szüléshez. Minden gyorsan és jól halad. A vihar hirtelenül megszűnik az utolsó villámcsapással, amely éppen házuk előtt csap le. Utána hallják a kis Mária sírását. Hatalmas szivárvány tűnik fel az égen, oly szép, amelyet még nem láttak. Csodálkozva nézik mindnyájan. Noha még nem ment le a nap, máris feltűnik egy ragyogó csillag, amely hatalmas gyémántként tündököl az égen. A telihold is fényesen ragyog. (M 1,18)

(1-22)

* * *

Jézus, Mária születéséről beszélve, ezt mondja:

Isten, a Teremtő Atya, megteremtette a férfit és a nőt a szeretet oly tökéletes törvényével, hogy annak tökéletességét ti nem vagytok képesek felfogni. Nem vagytok képesek felfogni, mivé vált volna az emberi nem, ha nem fogadta volna el a Sátán tanítását!

Süvölts, Sátán, haragodban, miközben ő megszületik. Ez a gyermek legyőzött téged! Mielőtt te lázadóvá, álnokká, megrontóvá váltál volna, ő már legyőzött téged! Ennek a most megszületett kisdédnek a lehelete megtisztítja a világot a te bűzödtől. Le vagy győzve! Az ő neve, tekintete, tisztasága lándzsaként, villámként, kőként hatol át rajtad, ver le téged, bebörtönöz téged pokoli barlangodba, te átkozott, aki elvetted Istentől annak örömét, hogy minden teremtett ember Atyja legyen.

Most vereséget szenvedtél egy Asszonyban és egy asszony által. Ő ellenáll minden kísértésednek, és megvédi szeplőtelen tisztaságát. Mostantól fogva, aki szereti őt, visszatér Istenhez, hogy Istené legyen. Megvigasztalja az anyákat, akik nem tudják fájdalom nélkül megszülni gyermekeiket. Mostantól fogva Mária a jegyesek vezetője, a haldoklók anyja, aki megédesíti számukra a halált, és megvédi őket tőled, átkozott, és melléjük áll, amikor Isten megítéli őket. ...

Ez Isten visszavágása a Sátánnak. Minden megszenstelenített teremtmény ellenében felemeli ezt a tökéletes Csillagot. M 1,22-23.

(1-29)

* * *

Mária tisztaságáról ezt mondja Jézus:

Istenszeretete miatt a Gonosz képtelen megtámadni őt, pedig sokszor felhasználja a szemet, hogy behatoljon a szívbe. Tiszta, nyugodt, áldó szemek ezek, amelyekkel a tiszták, a szentek, Isten szeretettjei rendelkeznek. M 1,28

(1-42)

Lucifer angyal volt

Az eredeti bűnt magyarázva, mondja Jézus:

– Lucifer angyal volt, a legszebb angyal. Tökéletes szellem, aki csak Istennél volt kevesebb. Ragyogó lényében mégis megszületett a kevélység párája, amit ő nem oszlatozott szét. Sőt, melengetéssel sűrítgette. És ebből az érlelésből keletkezett a Rossz. Megvolt ez már az ember létezése előtt. Isten kivetette a Paradicsomból a Rossznak ezt az átkozott létrehozóját, a Paradicsomnak ezt a bemocskolóját. Ő azonban megmaradt a Rossz örök létrehozójának, és nem tudván többé beszennyezni a Paradicsomot, a földet mocskolta be.

Az átvitt értelmű fa a következő igazságot bizonyítja. Isten így szólt a férfihez és a nőhöz: „Ismerjétek meg a teremtet világ minden törvényét és titkát. De ne akarjátok erőszakkal elvenni tőlem azt a jogot, hogy az ember Teremtője legyek. Az emberi nem szaporításához elég lesz az én szeretetem, amely bennetek fog keringeni, és az érzékiség kéjvágya nélkül, csupán tiszta szeretettől lángolva, támaszt majd az emberi nem számára új Ádámokat. Mindent nektek adok. Csak az emberformálásnak ezt a titkát tartom fenn magamnak.”

A Sátán ezt az értelmi szüzességet akarta elvenni az embertől. Viperanyelvével hízeleg, és cirógatja Éva tagjait és szemét, s ezáltal olyan gondolatokat és éleslátást támaszt benne, amelyeket azelőtt nem ismert, mert nem mérgezte meg azokat a gonoszság.

Éva „látott”. És miután látta, ki is akarta próbálni. Fölébredt a test! Ó, ha hívta volna Istent! Ha odafutott volna Hozzá, mondván: „Atyám! Beteg vagyok. Megsimogatott a Kígyó, és zavar támadt bennem.” Az Atya megtisztította és meggyógyította volna leheletével, mert ahogy életet öntött belé, ugyanúgy tudott volna újra ártatlanságot önteni beléje. Ezzel elfeledtette volna vele a kígyómérget, sőt, utálatot keltett volna a Kígyó iránt. Ugyanígy történik azokban, akiket betegség támadott meg, és gyógyulásuk után ösztönös irtózatot éreznek iránta. Éva azonban nem az Atyához fordul, hanem a Kígyóhoz. Kellemes neki az az érzés. „Látva, hogy a fa gyümölcse jó és ehető, tekintetre szép, külsőre kellemes, leszakította, és evett belőle.”

És „értett”. Immár belészállt a gonoszság, hogy marja belsejét. Új szemmel látta, új füllel hallotta az oktan állatok szokásait és hangját. És örült vágyakozással megkívánta. Egyedül kezdte el a bűnt. Társával vitte végbe. Íme, ezért nehezedik súlyosabb ítélet a nőre.

Miatta lett a férfi Istennel szemben lázadó. Miatta ismerte meg a kéjvágyat és a halált. Őmiatta nem tudott többé uralkodni hármass birodalmán: szelleme birodalmán, mivel engedte, hogy a lélek ne engedelmeskedjék Istennek; erkölcs birodalmán, mert megengedte, hogy abban a szenvedélyek uralkodjanak; a test birodalmán, mivel azt az oktan állatok ösztöntörvényéhez alacsonyította le. „A Kígyó vezetett félre”, jelenti ki Éva. „Az asszony adta nekem a gyümölcsöt, s én ettem belőle”, mondja Ádám. A hármass vágyakozás ettől fogva ragadta magához az ember három birodalmát.

E kegyetlen szörny szorításán semmi sem képes lazítani, csak a kegyelem. És ha a hűség gyermek akarata elevenen, lobogón, erősen fölszítva tartja a kegyelmet, akkor sikerül majd megfojtania a szörnyet, és többé semmitől sem kell félnie. Nem kell tartania sem a belső zsarnokoktól, vagyis a testtől és a szenvedélyektől, sem a külsőktől, azaz a világtól és a világ hatalmas uraitól, sem az üldözésektől, sem a haláltól. Úgy van, ahogy Pál apostol mondja: „Ezek miatt mit sem aggodom: kevésbe veszem életemet, csakhogy végigfussam pályámat és teljesítem a feladatot, amelyet Urunk Jézus bízott rám, vagyis hogy tanúságot tegyek az Isten kegyelmét hirdető Evangéliumról.” (ApCsel 20,24)

(1-108)

* * *

A Szűzanya megjegyzései ezzel kapcsolatban:

„Öröm töltött el, hogy boldoggá tettem Istent: a hívő ember öröme ez, a boldoggá tett Isten miatt.

Ő, levenni Isten szívéről az Éva engedetlensége által okozott keserűséget! Jézusom megmagyarázta, miféle bűnnel szennyezte be magát az első Emberpár. Ezt a vétket azzal semmisítettem meg, hogy a fölemelkedés érdekében az ő lecsúszásuk szakaszain ellenkező irányban haladtam végig.

A bűn oka az engedetlenségben rejlett. „Ne egyetek arról a fáról, és ne is érintsétek” – mondta az Úristen. Azonban a férfi és a nő, a teremtett világ királyai – akik azon az egy fán kívül mindent megérintheztek, és mindenről eheztek, mivel Isten nem akarta őket alacsonyabbrendűvé tenni az angyaloknál – nem törődtek ezzel a tilalommal.

A fa: eszköz, hogy próbára tegye gyermekeinek engedelmisségét. Mi az Isten parancsa iránti engedelmisség? Jó, mert Isten csak jót parancsol. Mi az engedetlenség? Rossz, mert a lelket az engedetlenség állapotába juttatja, amelyben aztán működhet a Sátán.

Éva odamegy a fához, amelyről – ha távol tartja magát tőle – számára jó származott volna, de rossz, ha odamegy hozzá. A gyermekes kíváncsiságtól vonzva, odamegy megnézni, mi különös van rajta. Odahúzza az oktalanság, ami Isten parancsát fölöslegesnek tünteti fel, hiszen ő erős, tiszta, az Édenkert királynéja. Az Édenkertben minden engedelmeskedik neki, és semmi sem árthat neki. Elbizakodottsága okozta romlását. Az elbizakodottság már a kevélység kovásza.

A fánál ott találja a Csábítót, aki Éva tapasztalatlansága, gyönyörű szűzi tapasztalatlansága, rosszul leplezett tapasztalatlansága láttán, elénekli a hazugság dalát. „Azt hiszed, rossz van ebben? Nincs. Isten ezt csak azért mondta, mert azt akarja, hogy hatalma alatt rabságban tartson titeket. Azt hiszitek, királyok vagytok? Annyira se vagytok szabadok, mint egy vadállat. A vadállatoknak meg van engedve, hogy igazi szeretettel szeressék egymást. Nektek nincs. A vadállatnak meg van engedve, hogy teremtő legyen, mint Isten. Az állat fiakat fog nemzeni, és örömmel látja majd családja szaporodását. Ti nem. Tőletek megtagadta ezt az örömet. Akkor hát mire volt jó, hogy férfit és nőt alkotott titeket? Legyetek istenek! Nem tudjátok, micsoda öröm kettőnek lenni egyetlen testben, amely abból egy harmadikat, és még sok-sok harmadikat teremt? Ne higgyetek Isten ígéreteinek, amelyek szerint örömtők lesz majd utódaitokban, és látni fogjátok, hogy fiaitok új családokat teremtenek maguknak, s ezekért elhagyják apjukat és anyjukat. Az élet árnyképeit adta nektek: az igazi élet viszont az élet törvényeinek megismerését jelenti. Akkor majd istenekhez hasonlók lesztek, és így szólhattok Istenhez: 'Veled egyenlők vagyunk!'”

A csábítás pedig folytatódott, mert hiányzott belőlük az akarat annak félbeszakítására, sőt, folytatni akarták, mert ismerni akarták azt, ami nem volt az emberé. Lám, a tiltott fa valóban halált-hozó lett az emberi nem számára. Gyümölcsöt érlelő ágain a Sától származó keserű tudás gyümölcse csüng. S a nőből nőtény lesz, aki – szívében a sátni tudás kovászával – megy megrontani Ádámot. A test lealázása, az erkölcs megrontása, a lélek megszegyenyítése által megismerték a fájdalmat, és ezen kívül a kegyelemtől megfosztott lélek és a halhatatlanságtól megfosztott test halálát is. Az Éva sebe által létrehozott szenvedés nem csillapodik, amíg az utolsó emberpár ki nem hal a földről.

Én ellenkező irányban jártam végig a két bűnös útjait. Engedelmeskedtem. Minden elképzelhető módon engedelmeskedtem. Isten azt kérte tőlem, hogy maradjak szűz. Engedelmeskedtem. Amikor megkedveltem a szüzességet, ami oly tisztává tett engem, amilyen az első nő volt, mielőtt a Sától megismerte, Isten azt kérte tőlem, legyek hitves. Engedelmeskedtem, és a házasságot a tisztaságnak arra a fokára emeltem, amelyen Isten elgondolásában volt, amikor megteremtette a két Elsőt. Meg voltam győződve, hogy a házasságban a magányosság lesz a sorsom és az, hogy szent terméketlenségem miatt megvetnek az emberek. S most Isten azt kérte tőlem, legyek Anya. Engedelmeskedtem.

Elhittem, hogy az, lehetséges, és hogy az a szó Istentől ered, mert hallatára béke áradt szét bennem.

Nem ezt gondoltam: „Kérdemteltem.” Nem így szóltam magamban: „Most majd megcsodál a világ, mert hasonló vagyok Istenhez, amikor megalkotom Isten testét.” Nem.

Megsemmisültem az alázattól. Az öröm, viruló rózsaszálként fakadt szívemből. De nyomban hegyes tövisek borították, és a fájdalom szövevénye szorította össze, mint azokat a faágakat, amelyeket körülfon a folyondárok szulákja. Jegyesem fájdalmán érzett fájdalmam: ez jelentette örvendezésem tövisseit. Éva az élvezetet, a diadalt, a szabadságot akarta. Én elfogadtam a fájdalmat, a megsemmisülést, a szolgaságot. Lemondtam nyugodt életemről, jegyesem nagyrabecsüléséről, saját szabadságomról. Semmit sem tartottam meg magamnak.

Isten Szolgálóleánya lettem testemben, erkölcsömben, lelkemben. Reá bízam magamat, de nemcsak a szűzi fogadás miatt, hanem hogy Ő védelmezze meg becsületed, vigasztalja meg jegyesemet, adja meg azt az eszközt, amelynek segítségével őt is eljuttassam a fölmagasztosult hitvestársi állapotra, és magunkból olyan embereket formáljak, akik visszaadják a férfinak és a nőnek az elvesztett méltóságot. Elfogadtam az Úr akaratát a magam, jegyesem és Gyermeke számára. „Igen”-t mondtam mindhármunk nevében, mert biztos voltam abban, hogy Isten nem hazudtolja meg ígéretét, hanem segítségemre siet hitvesi fájdalmamban, amikor vétkeket ítélnék, és anyai fájdalmamban, hisz tudom, azért szülök, hogy Fiamat a fájdalomra adjam.

Igent mondtam. Igent. És ez elég. Ez az igen megsemmisítette Éva „nem”-ét Isten parancsára. „Igen, Uram, amint te akarod. Megismerem azt, amit te akarsz. Úgy élek, amint te akarod. Örülni fogok, ha te akarod. Szenvedek attól, amitől te akarod. Igen, mindig igen, Uram, attól a pillanattól kezdve, amelyben sugarad Anyává tett engem, addig a pillanatig, amikor magadhoz szólítasz. Igen, mindig igen. Állandó igen a test minden jó szavára, minden jó erkölcsi szenvedélyre. Mintegy gyémánt talapzaton állva, lelkem szárny nélkül is hozzád repül, szolgálva téged az örömben, szolgálva a fájdalomban. Csak te mosolyogj, Istenem! Légy boldog! A bűn le van győzve. El van véve, megsemmisült. Sarkam alatt fekszik, könnyeimmel mostam le, engedelmisséggemmel semmisítettem meg. Méhemből születik majd az új Fa, amely hordozza a gyümölcsöt, amely megismer majd minden rosszat azáltal, hogy önmagában elszenvedi, és megad minden jót. Ehhez jöhetnek az emberek, és boldog leszek, ha megismerik, még akkor is, ha nem gondolnak arra, hogy Ő tőlem születik. Csak az emberek üdvözüljenek, és Istent szeressék! Ezért Szolgálóleánya termőfölddé teszi magát, amelyen egy fa nő ki, egy lépcső a felmenetelhez.

Mindig szükség van arra, hogy tudjunk lépcsőkké lenni, hogy mások rajtunk felmehessenek Istenhez. Nem számít, hogy lábbal taposnak, csak érienek el a Kereszthez. Szívünk az emberek lába alatt, hogy a megváltottak száma növekedjék, és Jézusom vére ne omoljék hiába, hanem meg hozza gyümölcsét. Íme, Isten Szolgálóleányának sorsa.” M 1,71-75.

(1-111)

A Sátán eljárásmódja

Már a 12 éves Jézust bolondnak, istenkáromlónak, Sátánnak nevezte Sammai, a hitvány írástudó, akiről a gyermek Jézus megjövendölte, hogy nem fogja meglátni az Úr dicsőségét, és nem fogja megérteni Isten Szavát, mert az aljasság, kevélység és kétszínűség meggátolja őt a látásban és a hallásban.

Kijelentette Jézus, hogy a Messiás a Gonosz szolgaságából fogja megszabadítani az egész földet, és Krisztus sok szemet és fület megnyit majd, de nem Sammaiét és a hozzá hasonlóképpen gondolkodókat, akik a halált készítik majd annak, aki nekik az életet hozza.

Jézus és az írástudók vitáját lásd a Gamálielről szóló füzet 4-10. oldalán.

(1-285)

* * *

Mielőtt Jézus megkezdte volna nyilvános működését, negyven napig a pusztában imádkozott és böjtölt. Ennek végén odament a Sátán, és megkísértette Őt az érzékiség, falánkság, hiúság és hatalomvágy kísértésével. Ezt részletesen megtalálhatjuk a nagyböjt 1. vasárnapjának evangéliumánál (E 1,22-27). Itt csak Jézus hozzáfűzött magyarázatát ismételjük meg:

Láttad, hogy a Sátán mindig a jóakarat leplébe öltözik. Nem látszik rendkívülinek. Ha a lelkek figyelmesek, és főleg, ha természetfeletti kapcsolatban állnak Istennel, észreveszik azt, ami óvatosságra figyelmezteti őket, és felkészülnek arra, hogy visszavessék a sátáni cselvetéseket. De ha a lelkek nem figyelnek fel az istenire, ha elválasztja őket a testiség, amely hatalmába ejti és elkábítja őket, ha nem nyernek segítséget az imából, amely összeköt Istennel, és kiárasztja erejét, mintegy csatornaként, az ember szívébe, akkor nehezen veszik észre a rejtett cselvetést, amely ártalmatlannak látszik, és elbuknak. Utána nagyon nehéz kiszabadítani magukat.

A Sátán két legközönségesebb fogása, hogy hozzáférjen a lélekhez: az érzékiség és a falánkság. Mindig a testtel kezdi. Miután ezt lerombolta, és szolgájává tette, megtámadja a felsőbbrendű részt.

Előbb az erkölcsi felfogást: a gondolatot támadja meg, kevélységével és sóvárgásaival. Utána a szellemet, először megfosztva a szeretettől – ez többé nem létezik, amikor az ember az istenszeretet helyébe más emberi szereteteket helyezett – de az isten-félelemtől is. És akkor az ember átengedi testét és lelkét a Sátánnak, hogy élvezze, amit akar, és mindig több élvezete legyen.

Láttad, miként viselkedtem. Hallgattam és imádkoztam. Hallgatás. Mert ha a Sátán elkezd csábítását, és körüljár minket, nem szabad ostoba módon elveszteni türelmünket, se félni nem kell tőle. Tartózkodóan kell viselkednünk jelenlétében, és imával kell ellensúlyoznunk cselvetéseit.

Hasztalan vitatkozni a Sátánnal. Ő győzne, mert nagyon ravaszul tud beszélni. Csak Isten győzheti le őt. Azért Istenhez kell menekülni, aki beszél általunk, rajtunk keresztül. Meg kell mutatni a Sátánnak az Ő nevét, az Ő jelét, nem papírra írva vagy fába vésve, hanem szívéünkbe írva, oda belevésve. Az én nevemet, az én jeletemet. Csak akkor kell visszautasítani a Sátánt, amikor tettet, hogy ő olyan, mint az Isten. Akkor Isten szavát kell használnunk. Ezt nem tudja elviselni.

A küzdelem után jön a győzelem, és az angyalok szolgálják és megvédik a győztest a Sátán dühétől. Ők felfrissítik az égi harmattal, a kegyelemmel, amellyel eltöltik a hívő szívét, az áldással, amellyel elhalmozzák lelkét.

Szükség van arra, hogy le akarjuk győzni a Sátánt, szükség van az Istenbe és az Ő segítségébe vetett hitre. Hitre az ima erejében és az Úr jóságában. Akkor a Sátán nem tud ártani nekünk.

(2-33)

Már legyőztél engem!

Az első ördögűzés a kafarnaumi zsinagógában történt. Lásd részletesen a 4. évközi vasárnap B sorozatának evangéliumában (E 4,139-141). Itt csak az ördögűzés jelenetét ismétljük meg:

Jézus megparancsolja, hogy a megszállott férfit hozzák eléje.

Megindul a küzdelem. Úgy látszik, az ember annyira hozzászokott a némasághoz, hogy erőlködni kell, és nyög, de végül beszélni kezd:

– Mi közünk egymáshoz, názáreti Jézus? Miért jöttél, hogy gyötörj minket? Miért semmisíted meg hatalmunkat, te, Ég és Föld Ura? Tudom, ki vagy: Istennek Szentje. Egy ember sem volt nagyobb nálad, mert a te emberi testedben ott van az Örök Győztes Lelke. Már legyőztél engem a...

– Hallgass! Menj ki belőle! Parancsolom!

A férfit valami furcsa roham kapja el. Heves mozdulatokkal hánykolódik, mintha valaki durván lökdösné, darabokra akarná tépni, embertelenül ordít, köpköd, elterül a földön, de utána feláll, csodálkozva és meggyógyulva.

(2-119)

* * *

Jézus a Getszemáni kertben oktatja Júdást... (Lásd részletesen Jd 1,17-20) Az angyalokról beszélve ezt mondja:

– Mivel szellemi lények, csak egyfajta bűnük lehet, amint egyikük vétkezett is, és magával rántotta azokat, akik kevésbé voltak erősek a szeretetben. Ez a bűn a kevélység, a nyíl, amely eltorzította Lucifert, aki a legszebb főangyal volt, és a Mélység elrettentő szörnyetegévé változtatta. Nem az angyalok számára jöttem, akik Lucifer elbukása után borzadnak a kevély gondolatnak még árnyékától is. Az emberekért jöttem, hogy angyalokká tegyem őket.

Az ember a teremtet világ tökéletes lénye volt. Birtokában volt az angyali léleknek és a teljes állati szépségnek minden részében és erkölceiben. Nem volt hozzá hasonló teremtmény. Ő volt a föld királya, amint Isten az ég Királya, és egy napon, amelyen utoljára aludt volna el a földön, királlyá lett volna az Atyával az égben. A Sátán letépte az angyal-ember szárnyát, és állati karmokat tett helyébe. Elcsábította őt, erős tisztátalan vágyakat keltve benne, s elérte, hogy inkább ember-ördögnek lehet nevezni, mint embernek. Én meg akarom szüntetni a Sátán által okozott eltorzulást, meg akarom semmisíteni a megfertőzött test romlott sóvárgását. Vissza akarom adni az embernek a szárnyakat, ismét királlyá akarom tenni, hogy az Atyával együtt örököse legyen az égi birodalomnak. Tudom, hogy az ember, ha akarja, megteheti, amit mondok, és ismét királlyá és angyallá lehet. Nem mondanám neked, ha nem tudnád megtenni. Nem vagyok azoknak a szónokoknak egyike, akik lehetetlen tanításokat hirdetnek. Igazi testet öltöttem, hogy tapasztalatból is megismerjem, milyen kísértések érik az embert?

– És a bűnök?

– Kísértést mindenki szenvedhet. Bűnbe csak azok esnek, akik akarnak.

– Jézus, te sose követtél el bűnöket?

– Sose akartam vétkezni. Nem azért, mert az Atya Fia vagyok. Hanem azért, hogy megmutassam az embereknek, az Emberfia azért nem vétkezett, mert nem akart vétkezni, és ha az ember nem akar, ő is képes elkerülni a bűnt.

– Voltak valaha is kísértéseid?

– Harmincéves vagyok, Júdás. És nem egy hegyen lévő barlangban éltem, hanem emberek között. De ha a föld legelhagyottabb részén éltem volna is, azt gondolod, nem jöttek volna

kísértések? Mindnyájunknak részünk van a jóban és a rosszban. Mindnyájan magunkkal hordjuk. Isten lehelete éleszti a jót, akárcsak egy illatos tömjénezőt. A Sátán fúj rá a rosszra, hogy az, vadul égő tűzzé váljék. De az éber akarat és az állhatatos ima nedves homokként elfojtja a pokoli tüzet, és kioltja.

– De ha sose vétkeztél, hogyan tudod megítélni a bűnösöket?

– Ember vagyok, és Isten Fia vagyok. Amit nem ismerek, mint ember, s ezért helytelenül ítélném meg, azt ismerem és megítélem, mint Isten Fia. De elvégre is!... Júdás, válaszolj nekem erre a kérdésre: Ha valaki éhezik, mi okoz neki nagyobb szenvedést: ha azt mondja: „Most asztalhoz ülök”, vagy: „Nincs mit ennem!”

– Jobban szenved a második esetben, mert az étel hiányának gondolata felidézi benne annak kellemes illatát és a gyötrő vágyat bensejében.

– Íme: a kísértés épp oly gyötrő, mint ez a vágy. A Sátán még élesebbé, kimondottabbá, csábítóbbá teszi, mint bármely cselekedet. Míg a cselekedet kielégít, és néha hányingert okoz, a kísértés nem szűnik meg, hanem mint a megnyesett fa, még erősebbé válik.

– És te sose buktál el?

– Sose.

– Hogyan tudtad elkerülni?

– Azt mondtam: „Atyám, ne vígy engem kísértésbe!”

– Hogyan? Te, a Messiás, aki csodákat művelsz, az Atya segítségét kérted?

– Nemcsak segítségét. Azt kértem, hogy ne vigyen engem kísértésbe. Azt hiszed, hogy mivel az vagyok, aki vagyok, nem szorulok rá az Atyára? Ellenkezőleg! Igazán mondom neked, hogy az Atya mindent megad a Fiúnak, és a Fiú mindent az Atyától kap. És mondom neked, hogy mindazt, amit az én nevemben fognak kérni az Atyától, elnyerik.

(2-170)

* * *

Jézus – első találkozása alkalmával – Lázárral beszélget, aki megkérdezi Őt:

– Álnoknak tartod a világot? Mester?

– A világot?... Nem. A világ hatalmasát: a Sátánt! Ha nem ő uralkodna a szívekben, és nem birtokolná azokat, nem találnék ellenkezésre. De a Gonosz a Jó ellen van, és nekem le kell győznöm mindenki a rosszat, hogy elhelyezzem beléjük a jót... de nem mindenki akarja.

– Ez igaz! Nem mindenki akarja! Mester, milyen szavakkal fordulsz a bűnösökhöz, hogy megtérítsd és meggyőzd őket? A szigorú feddés szavaival, mint azok, akikkel Izrael történetében gyakran találkozunk, és amelyeket legutóbb az Előfutár is használt... vagy az irgalmasság szavaival?

– Szeretetet gyakorolok és irgalmasságot. Hidd el, Lázár, hogy az elbukottakra nagyobb hatással van egy szeretetteljes pillantás, mint az elátkozás!

– És ha kinevetik a szeretetet?

– Továbbra is szeretni kell... a végletekig.

(2-289)

Menjetek ki ezekből!

Péter házában van Jézus, amikor egy anya kéri:

– Könyörülj rajtam, Uram! Ezt a fiamat egy ördög kínozza, és némává teszi.

– Ez az én testvérem meg hasonló a tisztátalan állathoz. A sárban fetreng, és ürüléket eszik.

Egy gonosz szellem kényszeríti erre, és – nem akarva, tisztátalan dolgokat művel – mondja más valaki.

Jézus odamegy az esengő csoporthoz. Fölemeli a karját, és megparancsolja:

– Menjetek ki ezekből! Hagyjátok meg Istennek a teremtményeit!

Üvöltés és lármá közepette meggyógyul a két szerencsétlen. Az asszonyok, akik ezeket vezették, áldást mondvá borulnak a földre.

– Menjetek haza, és legyetek hálásak Istennek! Békesség mindenkinek! Menjetek!

Miután elmennek, Jézus kijelenti:

– Barátaim, bizony mondom nektek, minden bűn megtalálható Izraelben, és az ördögök szállást vettek benne. Nemcsak olyan megszállások vannak, amelyek az ajkat teszik némává, kényszerítenek, hogy az ember állat módjára éljen és mocskot egyék. Azok a legigazibb és legnagyobb számú megszállások, amelyek a szívet teszik némává a tisztesség és a szeretet iránt, s a szívet a tisztátalan bűnök erkölcsi fertőjévé változtatják át. Ó, Atyám! – Jézus leverten leül.

– Fáradt vagy, Mester?

– Nem fáradt, Jánosom. Hanem le vagyok sújtva a szívek állapota miatt, és mert kevés bennük az akarat, hogy megjavuljanak. Én eljöttem... de az ember... az ember... Ó, atyám!

– Mester, én szeretlek, és mi mindnyájan szeretünk...

– Tudom. De oly kevesen vagytok... míg az én kívánságom, hogy megmentselek titeket, oly nagy!

Jézus átöleli Jánost, és fejét annak fején nyugtatja. Szomorú. Péter, András és Jakab ott állnak körülötte, és szeretettel, szomorúan nézik.

(2-134)

A Sátán bosszúvágya

Jézus, Jánossal, a Keriótival és Simonnal ellátogat Betlehembe. Még el sem érkezik oda, egy vidéki földbirtokos máris tanújelét adja haragjának a betlehemi pásztorok és a napkeleti bölcsek iránt, akik – szerinte – felébresztették Heródes féltékenységet és okai lettek a gyermekmészárlásnak. Szerinte a három „jós” a Sátán országából jött. Amikor Jézus meg akarja győzni tévedéséről, kidobja Őt házából a három tanítvánnyal együtt. (Jd 1,24-46)

Annát, aki befogadta a Szentcsaládot, az elkeseredett lakosság megölte, és házat felgyújtotta. Jézus a ház romjain állva beszélni kezd a vásárra gyülekező népnek, s közben ezeket mondja:

– Veletek sírok. De hallgassatok meg, hazám testvérei, akik Betlehem áldott földjén éltek, amely a legkisebb Júdea városai közül, de a legnagyobb Isten és az emberiség szemében, mert az Üdvözítő bölcsője, amint Mikeás mondja. Éppen ezért haragudott reá a Sátán, mert Isten Dicsőségének, Tüzének, Megtestesült Szeretetének lakóhelyévé lett Isten rendeléséből.

„Ellenségeskedést vetek közéd és az asszony közé. Ő lábbal tapos téged, és te sarka után leselkedel.” Lehet-e annál nagyobb ellenségeskedés, mint amely a gyermekek ellen irányul, akik az asszonyok szívének legdrágább kincsei? És kinek a sarka erősebb, mint az Üdvözítő Anyjáié? Íme, azért természetes volt a legyőzött Sátán bosszúvágya, aki nem az anyák sarkába harapott, hanem szívébe, az Anya miatt.

Ó, sokszoros volt a fájdalom, amikor elvesztették gyermekeiket, miután a világra szültkék őket! Ó, rettenetes volt az atyák gyötrelme, akik gyermekeikért vetettek és verítkeztek, és utána elvesztették azokat! De örvendezz, Betlehem! A te tiszta véred, az ártatlanok vére előkészítette az utat a Messiás lángoló bíbora számára...

A tömeg, amely mindinkább morajlani kezdett, miután Jézus az Üdvözítőt említette, és annak Anyját, most már világos jelét adja indulatainak.

Végül, amikor Jézus kijelenti, hogy Ő a Messiás, a nép köveket ragad, és dobálni kezdi.

(2-201)

A bűn a Sátán lánc

Jézust kitiltják a jeruzsálemi templomból, s azért Lázárnak egy Jordán-menti tanyáján húzódik meg apostolaival, és az Őt ott felkereső népnek a tízparancsolatot magyarázza. (Lásd az erről szóló füzetet.) Az első parancs magyarázata közben mondja:

– Az igazi szolgaságból hozlak ki most titeket. Íme, a Szabadító! Én vagyok. Jövök, hogy széttörjem bilincseiteket. Minden emberi uralkodó meghalhat, és halálával felszabadulnak a leigázott nemzetek. A Sátán azonban nem hal meg. Örökké él. Ő az uralkodó, aki leigázott titeket, és oda hurcol, ahová akar. A bűn bennetek van. És a bűn az a lánc, amellyel a Sátán fogva tart titeket. Én jövök, hogy széttörjem a láncot. Az Atya nevében jövök. Ez az én kívánságom is. Íme, teljesül a meg nem értett ígért: „Kihoztalak titeket Egyiptomból és a rabszolgaságból.”

Most ez lelki értelemben beteljesül. Az Úr, Istenetek kihoz titeket annak a bálványnak a földjéről, amely elcsábította az ősszülöket, kiszabadít titeket a bűn szolgaságából, újból a kegyelembe öltöztet titeket, bebocsát titeket Országába. Igazán mondom nektek, hogy azok, akik hozzám jönnek, hallani fogják a Magasságbeli kedves atyai hangját boldog szívükben: „Én vagyok a te Urad, Istened, és magamhoz vonzalak titeket, szabadok és boldogok lesztek.”

Jöjjetek! Forduljatok az Úrhoz szívetekkel és arcotokkal, imádságaitokkal és akaratotokkal! A kegyelem órája elérkezett.

(2-523)

* * *

Ne csaljátok meg várakozásában az Urat! Ő büntetést ígér a bűnösnek és a bűnös fiainak. És Isten nem hazudik ígéreteiben. De ne csüggedjete el lelketekben, ember és Isten gyermekei! Halljátok a másik ígértet, és örvendjete: „Én irgalmasságot gyakorolok ezerszeresen azokon, aki szeretnek és megtartják parancsaimat.”

A jók ezredik nemzedékéig. És az ezredik gyengeségéig a szegény emberfiaknak, akik nem gonoszságból buknak el, hanem könnyelműségből és a Sátán cselvetése miatt.

(2-529)

* * *

Mielőtt Jézus belekezd a negyedik parancs magyarázatába, meggyógyítja a betegeket. Egy vízfejű gyermek meggyógyítása után megkérdezik tőle:

– Akaratod folytán gyógyult meg, vagy neved ereje által?

– Az Atya akarata folytán, aki mindig kegyes a Fiúhoz. De az én nevem is üdvösség. Ti tudjátok: Jézus annyit jelent, mint Szabadító. A lélek és a test üdvössége. Aki igaz hittel ejti ki Jézus nevét, az kigyógyul a betegségekből és a bűnből, mert minden lelki vagy testi betegségben a Sátán karma van, aki azért idézi elő a testi betegségeket, hogy a test szenvedése által lázadásra ingerelje, és kétségbeesésbe vigye az embert, az erkölcsi vagy lelki szenvedéseket pedig azért okozza, hogy kárhozatba taszítson.

– Akkor szerinted az emberi nem egyetlen szerencsétlensége sem mentes a Belzebubtól?

– Nem mentes. Óáltala lépett a világba a betegség és a halál. És a gonosztett és a romlás szintén óáltala jött a világba. Amikor látjátok, hogy valamilyen csapás gyötör valakit, gondolatok arra, hogy az illető a Sátán miatt szenved. Amikor látjátok, hogy valaki bajt okoz, akkor is arra gondolatok, hogy az illető a Sátán eszköze.

– De a betegségek Istentől jönnek!

– A betegségek a rendben való rendellenességet jelentik. Mert Isten az embert egészségesnek és tökéletesnek teremtette. A Sátán hozta a rendellenességet az Isten által alkotott rendbe, s ez a rendellenesség hozta magával a testi betegségeket és azok következményeit, vagyis a halált vagy a gyászos örökségeket. Az ember Ádámától és Évától örökölte az áteredő szennyfoltot. De nemcsak ezt. Ez a szennyfolt egyre inkább terjed, felölelve az ember három részét: a test mind bűnösebbé válik, s ezért gyenge és beteg; az erkölcs mind kevélyebbé és emiatt romlottabbá; a lélek egyre hitetlenebbé, vagyis egyre bálványozóbbá. Ezért szükséges megtanítani a névre, – amint én is tettem ezzel a fogyatékossal – amelytől menekül a Sátán, és bevésni az elmébe és a szívbe, és birtoklást jelentő pecsétként tenni rá énünkre. (Lásd a teljes történetet: Jcs 1,14-16)

(2-546)

* * *

Az ötödik parancs magyarázata közben Jézus felveti a kérdést:

„Hogyan gyilkoltam?”

Dühöngve, az első heves kitörés után is? Néha az ember nem képes megfékezni magát, mert a Sátán beleveti őt a rosszba úgy, mint ahogy a parittyázó elveti a követ. De mit szólnának a kőhöz, amely, miután elért a célponthoz, visszatérne a parittyába, hogy újból kivessék és ölhessen. Azt mondanátok: „Mágikus, pokoli erő szállta meg!” Így van ez azzal az emberrel, aki az első ütés után másodszor, harmadszor, tizedszer üt anélkül, hogy vadsága csökkenne. Mert ha jogos haragból származik a felindulás, azonnal elmúlik, és aláveti magát az értelemnek az első kirobbanás után. A Sátán azonban maga a gyűlölet, és nem érezhet részvétet a testvér iránt, azért az igazi gyilkos vadsága annál inkább növekszik, minél inkább veri áldozatát.

(2-578)

* * *

A kilencedik parancs magyarázata közben Jézus felveti a kérdést:

– Rossz a kísértés? Nem. A Gonosznak a műve. De annak számára, aki győzedelmeskedik felette, dicsőséggé válik.

(2-592)

* * *

Jézushoz visznek egy ördögtől megszállott római férfit, akiről azt hiszik, hogy örült. De egyetlen orvos sem tudta meggyógyítani. Jézus kijelenti:

– Ő nem örült. Hanem egy alvilági lény – így mondom, miattad, aki pogány vagy – hatolt belé.

– De nincs benne jós-szellem. Sőt, csak tévedéseket mond – jegyzi meg testvére.

– Mi ezt „ördög”-nek nevezzük, nem jósnak. Van köztük, amelyik beszél, van, amelyik néma. Van, amelyik igazságba merített érvekkel vezet félre, van, amelyik csak értelmi rendellenességet okoz. A kettő közül az első a teljesebb és veszélyesebb. Testvérednél a második eset áll fenn. De most majd kimegy belőle.

– Hogyan?

– Ő maga mondja meg neked. – Jézus ráparancsol: – Hagyd el ezt az embert! Menj vissza mélységedbe!

– Megyek. Veled szemben túl gyenge az én erőm. Kiűzöl, és betömöd a számat. Miért győzöl le mindig minket?... – A szellem beszélt az ember szája által, aki utána összerogyott, mint akit elhagyott az ereje.

– Meggyógyult. Oldozzátok fel kötelékeit, félelem nélkül. (Lásd bővebben: Jp 3,158-164)

(2-595)

* * *

A 7. és 10. parancs együttes magyarázata közben mondja Jézus:

Az irigység! Mert mi más jószágának megkínványa, ha nem irigység és kapzsiság? Gyermekeim, az irigység elválaszt Istentől, és egyesít titeket a Sátánnal. Nem gondoltok arra, hogy az első, aki el akarta lopni azt, ami a másé, Lucifer volt? Ő volt a legszebb főangyal, örvendett Istennek. Meg kellett volna elégednie ezzel. De irigyelte Istent és ő akart Istenné lenni, és ördöggé lett. Az első ördög. (Vö. Iz 14,3-21) (T 35-38)

(2-610)

* * *

Ugyanennek a parancsnak magyarázatánál mondja Jézus:

– Nemcsak pénzt lehet lopni. Az is lopás, ha elveszik egy ember becsületét, egy leány szüzességét, egy férjtől feleségét, a szomszéd ökrét vagy terményét. A lopást még súlyosabbá teszi a fajtalan vágy vagy a hamis tanúskodás, a házasságtörés vagy paráznaság, vagy hazugság.

– Egy prostituáló nő mivel vétkezik?

– Ha férjes, házasságtöréssel és férjének meglopásával. Ha hajadon, tisztátalansággal és önmagának meglopásával.

– Önmagát lopja meg? Hiszen sajátját adja oda!

– Nem. Testünket Isten azért teremtette, hogy a lélek temploma és Isten temploma legyen. Azért tisztességgel meg kell őrizni, mert egyébként a lelket megfosztjuk Isten barátságától és az örök élettől.

– Akkor egy kéjné már csak a Sátáné lehet?

– Minden bűn fajtalankodás a Sátánnal. A bűnös, mint egy megvásárolt nő, odaadja magát a Sátánnak tilos szeretkezésre, mocskos nyereség reményében.

(2-612)

Egy lélek megszállta...

Jézus két napot tölt Szikár városában, Szamariában. Amikor elhagyja a várost, egy ember utánuk megy, valami nagy batyut cipelve a vállán. Mikor utoléri Jézust, Ő megkérdezi tőle:

– Mit akarsz? Mit viszel válladon, oly fáradtsággal?

– Feleségemet. Egy lélek megszállta, és olyanná tette, mint a halott, eltompította értelmét. Nekem kell etetnem, öltöztetnem, hordoznom, mint egy kisdedit. Hirtelenül történt, betegség nélkül. „Megszállott asszonynak” mondják. Ez fáj nekem. És sok munkát okoz. És sokba kerül. Nézd! – A férfi a földre teszi batyuját, amelyben egy elernyedtest van, köpenybe burkolva. Felfedi a nő arcát. Még fiatal. De ha nem lélegezne, holtnak látszana. Szemei bezárva, szája félig nyitva... arca, mint egy halotté.

Jézus lehajol a szerencsétlen fölé, és figyeli. A férfire néz:

– Hiszel benne, hogy tudok segíteni? Miért hiszed?

– Mert te vagy a Krisztus.

– De nem láttál semmit, ami ezt bizonyítaná.

– Hallottalak beszélni. Ez elég.

– Ember, ide figyelj! – Jézus megfogja az asszony kezét, és ráparancsol:

– Menj ki belőle! Akarom!

Az asszony, aki eddig mozdulatlan volt, rettenetes görcsöktől rángatódzik, először hangtalanul, de utána kiáltozik és nyög, végül egy utolsó kiáltással kinyitja szemét, mintha lidércnyomásos álomból ébredne. Utána megnyugszik, és kissé zavartan körülnéz, először Jézusra, a mosolygó ismeretlenre tekintve, majd a földre, ahol fekszik, a növényzetre, végül férjére... aki nyugtalanul figyeli minden mozdulatát. Elmosolyodik, és utána talpra ugrik. Férjéhez fut, és keblére öleli. Az sírva simogatja őt.

(Lásd a történetet részletesen Pt 2,76-79. oldalán.)

Pokoli nyelv!

A hegyi-beszédet kétszer zavarja meg a Sátán. Először egy rosszindulatú farizeus köt bele Jézus szavaiba, és hazugnak minősíti Őt. A teljes történetet lásd Jszb 2,69-73. oldalán. Egy szegény aggastyán Jézus védelmére kel, és rárivall a farizeusra:

– Pokoli nyelv, amely a Szentet vádolod, azt hiszed talán, hogy mindent tudsz, és vádaskodhatsz a miatt, amit tudsz? Ahogyan nem tudod, kicsoda Isten, és ki az, akit sértegetsz, ugyanúgy nem ismered cselekedeteit. Csak az angyalok tudják, meg az én ujjongó szívem. Halljátok emberek, halljátok mindnyájan, és tudjátok meg, hogy Jézus hazug és kevély-e, mint ez a Templom szemetje állítja. Ő...

– Hallgass, Izmael! Hallgass, irántam való szeretetből! Ha boldoggá tettelek, most te tégy boldoggá engem, hallgatásoddal! – kérleli Jézus.

(3-205)

* * *

A második alkalommal Mária Magdolna zavarja meg Jézus beszédét, piperkőc kíséretével megjelenve a színen. Lásd H 50-52. Miután Mária Magdolna a nép megvető pillantásaitól és Jézus szavaitól üldözve, veszett kacajjal lefut a hegyről, Jézus folytatja beszédét:

– Méltatlankodtok a történetek miatt. Már két napon keresztül megzavarta a Sátán a mi találkozóhelyünket, amely jó magasan van a sár fölött. Többé nem szolgál ez menedékül számunkra, azért elhagyjuk.

(3-222)

* * *

A hegyi-beszéd alkalmával mondja Jézus a következőket:

– Azért magyarázom meg nektek az Úr útjait, hogy kövessétek. Tudnátok-e járni egy ösvényen, amely innen jobbra indul, lefelé, és ugyanakkor azon is járni, amely a baloldalon megy le? Nem tudnátok. Mert ha az egyiket veszitek, ott kell hagynotok a másikat. Még két egymás. mellett futó ösvényen se tudnátok hosszú ideig járni úgy, hogy egyik lábatokkal az egyikken, a másikkal a másikon jártok. Végül kifáradnátok. De Isten ösvénye és a Sátáné között nagy távolság van, amely egyre növekszik, épp úgy, mint a két ösvény között, amely itt összetalálkozik, de amelyek egyike Kafarnaum felé megy, a másik Ptolemais felé, s amint lemennek a völgybe, mindinkább távolodnak egymástól.

Így telik az élet a múlt és a jövő között, a rossz és a jó között. A középpontban van az ember, akaratával és szabad döntésével. A végállomások: egyik oldalon Isten és a mennyország, a másikon a Sátán és a pokol. Az ember választhat. Senki se kényszeríti. Ne mondja nekem: „De a Sátán kísért”, s ne mentesse magát ezzel azért, hogy a lefelé menő ösvényt választotta. Isten is vonz, szeretetével, és pedig jó erősen; szavával, amely ugyancsak szent; ígéreteivel, amelyek nagyon csábítóak! Miért engedik meg akkor az emberek, hogy a kettő közül csak az egyik csábítsa őket, és pedig az, amelyik a legkevésbé érdemi meg, hogy hallgassanak rá? Isten szava, ígérete, szeretete nem elég ahhoz, hogy közömbösítse a Sátán mérget?...

Ismerjétek fel azért a két ösvényt, válasszátok a jót, és haladjatok azon, ellenállva, ellenállva, ellenállva az érzékek, a világ, az (ál-) tudomány és az ördög csábításainak. A rosszhiszeműséget, megalkuvásokat, a két ellentétes egyénnel való szerződés-kötést hagyjátok a

világ embereinek! Ha az emberek becsületesek lennének, ez elő se fordulna köztük. De legalább ti, Isten emberei, ne fogadjátok el ezt! Istennel együtt nem birtokolhatjátok a Mammont is. Értéktelenné válna jó cselekedetetek, ha kevernétek a jót a rosszal. A teljesen jót megsemmisítené a rossz. Ez egyenesen az Ellenség karjába vinne titeket. Azért ne tegyétek! Szolgáljátok (Istent) hűségesen!

Senki sem szolgálhat két ellenkező felfogású úrnak. Vagy szeretni fogja az egyiket és gyűlölni a másikat, vagy ellenkezőleg. Nem lehettek egyaránt Istené is és a Mammoné is. Isten szellemét nem lehet összeegyeztetni a világ szellemével. Az egyik felfelé száll, a másik lefelé halad. Az egyik megszentel, a másik megront. Ha pedig romlottak vagytok, hogyan cselekedhettek tisztán? Az érzékek kigyulladnak a romlottban, és az érzékek után az egyéb vágyak is. Tudjátok már, miként romlott el Éva, és általa Ádám is.

A Sátán elbűvölte az asszony szemét, és ezzel megigézte úgy, hogy mindaz, amit eddig tisztának látott, tisztátalanná lett számára, és furcsa kíváncsiság kelt fel benne. Utána a Sátán megigézte Éva fülét, és megnyitotta azt egy ismeretlen tudás: saját tudása számára. Éva értelmé is meg akart tudni olyan dolgokat, amelyekre nem volt szüksége. Utána a Sátán megmutatta a rosszra megnyílt szem és értelem számára azt, amit előzőleg nem látott és nem értett, és Évában minden felébredt és megromlott, és az Asszony a Férfihez menve, kinyilvánította neki titkát, és meggyőzte Ádámot, hogy ízlelje meg az új gyümölcsöt, amely oly szép volt a szemnek, és ami addig tilos volt számukra. És Ádám megcsókolta, nézte száját és szemét, amelyet már zavarossá tett a Sátán. És a romlás behatolt Ádámba, aki látta, és szemén keresztül megkívánta a tilosat, és beleharapott társával együtt, oly magasból lezuhanva a sárba.

(3-218)

* * *

Jézus Lázár betániai kertjében beszélget Mártával Mária Magdolnáról.

– Ő beteg, Márta. Egy beteg nő, egy tébolyodott. Bocsássatok meg neki!

– Egy ördögtől megszállott, Mester!

– És mi az ördögi megszállás, ha nem a lélek betegsége, megfertőzve a Sátántól, oly fokban, hogy elfajul egy sátáni szellemmé? Hogyan tudsz megmagyarázni egyébként bizonyos elfajzásokat az embereknél? Elfajzások, amelyek az embert sokkal rosszabbakká teszik a vadállatoknál, szemérmetlenebbé a buja majmoknál, és így tovább, míg olyan elkorcsosult állapotba kerülnek, melyben összeolvad bennük az ember az állattal és az ördöggel. Ez a magyarázata annak, ami sok embernél elképeszt minket felfoghatatlan szörnyűségükkel... Vedd rá, hogy gondoljon rám, és ejtse ki nevemet! Ó, a Sátán elmenekül, amikor valaki szívében nevemre gondol! Mosolyogj, Márta, ebben reménykedve! Nézd ezt a rózsát! A tegnapi eső megtépázta, de a mai napsugár, nézd: kinyitotta, és még szebb, mert az eső, amely szirmai között maradt, gyémántként díszíti. Így lesz a ti házatokkal is. Sírás és fájdalom most, és utána... öröm és dicsőség. Menj! Mondd Lázárnak, miközben én kerted békéjében imádkozom az Atyához Máriáért és értetek... (L 13)

(2-474)

A Jó és a Gonosz harca

A magvetőről szóló példabeszéd magyarázatában mondja Jézus a bogáncsos mezőkkel kapcsolatban:

– Örködni kell: állandó a harc a Jó és a Gonosz között.

A poros, csupasz mezőkkel kapcsolatban pedig azt mondja:

– A világ szelleme, vagyis a Gonosz, felcsipegeti és megsemmisíti a magokat, amelyek erre a minden érzékiség és könnyelműség számára hozzáférhető területre esnek.

(3-253)

* * *

A konkolyhintőről szóló példabeszéd magyarázatánál pedig ezt mondja:

– A konkoly jelképezi a Gonosz gyermekeit, akiket ő szór szét Isten szántóföldjén, azzal a szándékkal, hogy fájdalmat okozzon a világ Urának, és ártson Isten kalászáinak is. Isten Ellensége gonoszul elveti azt, azzal a szándékkal, hogy kiforgassa természetéből az embert, és saját gyermekévé tegye, letérítse útjáról azokat, akiket másképpen nem tudott szolgálivá tenni.

Az aratás, kévébe kötés és azoknak a magtárakba szállítása: a világ vége, és akik véghezviszik, azok az angyalok. Ők kapnak parancsot arra, hogy összegyűjtsék a learatott teremtményeket, és válasszák szét a búzát a konkolytól. Amint ezeket a példabeszédben elégetik, úgy vetik el az örök tűzre a kárhozottakat, az Utolsó Ítéletnél....

Ez az általános alkalmazás. De számotokra van még egy másik is, amely választ ad a gyakran felvetett kérdésre, hogy a tanítványok között is lehetnek-e árulók.... Lehetnek. Biztosan vannak. ... Nem a konkoly az egyedüli rossz mag, amit beléje vetnek!... Az Ellenség minden más magot is elvet beléjük, s azok kisarjadnak. A csalán, a tarackfű, a lenfojtó aranka, a szulák, a bürök és a mérges növények....

A tanítványok között, a Mester szántóföldjein, megjelennek az ellenségek. Sokan vannak. Elsősorban a Sátán. A többiek az ő szolgálai, vagyis az emberek, a szenvedélyek, a világ és a test....

Sokszor a gonosz tanítvány nem fogja fel, hogy gonosz. Az ördög munkája oly kifinomult, hogy nem figyel fel rá. Az megszállja őt anélkül, hogy gyanítaná működését. Dühükben. Igen. Amikor tudatosan bennük a Sátán munkája és az ő híveié: az embereké, dühösek amiatt, hogy olyanoknak látják őket, amilyenek. A Sátán hívei kísértik őket gyenge oldalukon, hogy távolítsák el a világból a szentet, akinek látása bántja őket....

Máté megjegyzi:

– De ha te elismered, hogy mindig a Sátán és az ő szolgálai működnek az emberek rosszra csábításában... akkor nekem úgy tűnik, hogy csökken a tanítvány felelőssége.

– Ne gondold! Nemcsak a Gonosz létezik, hanem a Jó is, és az embernek van ítélőképessége és szabad akarata. (P 1,39-44)

(3-274)

* * *

A farkas és a Sátán című példabeszédben (P 2,45-46) Jézus megjegyzi:

– Tartsátok távol a farkast szívetektől. Farkasok a gonosz emberek, akik a Sátán rendeletére talán rossz cselekedetekre beszélnek rá, csábítanak titeket, de maga a Sátán kísért titeket a bűnre, hogy széttépjen....

A Sátán is úgy tesz, mint a farkas. Megfigyel titeket, hogy felismerje gyenge pontjaitokat, körüljár titeket, ártatlannak és távol levőnek látszik, másfelé fordul, de közben szemmel tart, és utána váratlanul rátok ugrik, hogy bűnbe vigyen titeket, és néha sikerül is neki.

(3-283)

* * *

Magdala felé menve, Jézus azt mondja a Keriótinak:

– Júdás, ne bízzál túlságosan önmagadban! Én, aki a Krisztus vagyok, szüntelenül imádkozom, hogy legyen erőm a Sátánnal szemben. Te nagyobb vagy nálam? A gőg az a repedés, amelyen át behatol a Sátán. Légy éber és alázatos, Júdás!

(3-286)

Légió a nevem

Jézus Geraza környékén jár. Egy nagy disznócsorda állja útjukat.

– Bűdös állatok! – kiált fel Bertalan. – Meggátolják, hogy továbbmenjünk...

– Nem. Nem gátolnak minket. Van itt hely mindenkinek – feleli nyugalommal Jézus.

A kondások, amint megpillantják az izraelitákat, igyekeznek a tölgyfák alá terelni a disznókat, hogy szabaddá tegyék a gyalogutat. Az apostolok átmennek – sok megvető megjegyzést téve – az állatoktól otthagyt sok piszok között, amelyek igen kövérek és röfögnek, és egyre nagyobb kövérségre törekszenek.

Jézus minden akadály nélkül halad át, és ezt mondja a kondásoknak:

– Isten jutalmazzon meg titeket előzékeny viselkedésetekért!

Szegény emberek ezek a kondások, alig tisztábbak, mint sertéseik, de náluk jóval soványabbak. Ámulva néznek Jézusra, majd összesúgnak. Az egyik azt mondja:

– Talán nem zsidó?

Mire a többiek így válaszolnak:

– Nem látod, hogy bojtok vannak ruháján?

Tovább mennek. A sziklafalakat szemlélve többen felkiáltanak:

– Rablók lakóhelyei ezek! Micsoda hasadékok!

– Igen, de higgyétek el, több haramia van a túlsó oldalon – mondja János, aki még mindig a Keresztelő elfogatásának hatása alatt áll.

– A túlsó oldalon azok között is vannak haramiák, akiknek igaz ember a nevük – fejezi be testvére.

Jézus veszi át a szót:

– És mégis szóba állunk velük, irtózat nélkül. Itt viszont elfordítottátok az arcotokat, mivel állatok mellett kellett elhaladnotok.

– Ezek tisztátalanok...

– A bűnös ember sokkal inkább az. Ezek az állatok ilyenek vannak teremtvé, és nem hibáztathatók, ha ilyenek. Az ember ellenben felelős azért, mert tisztátalan a bűntől.

– De akkor, számunkra, miért vannak a tisztátalanok közé sorolva? – kérdi Fülöp.

– Egyszer már célzottam rá. Ennek a parancsnak van egy természetfeletti és egy természetes oka. Az első az, hogy megtanítsa a választott népet arra, hogy kiválasztottságát és emberi méltóságát szem előtt tartva tudjon élni, olyan közönséges cselekedetekben is, mint az evés. A vadember mindennel táplálkozik. Fontos, hogy megtöltse a hasát. A pogány ember – akkor is, ha nem vad – szintén mindent megeszik, s arra nem is gondol, hogy a túltáplálkozás olyan megszokássá váló bűnöket és hajlamokat idéz elő, amelyek lealacsonyítják az embert. A pogányok még igyekeznek is elérni ezt a féktelen élvezetet, ami számukra szinte már vallás. A köztetek legműveltebbek tudnak az isteneik tiszteletére rendezett szeméremsértő ünnepekről, amelyek parázna orgiákká fajulnak. Isten népe gyermekének tudnia kell magát megtartóztatnia, és tökéletesítenie magát az engedelmisségben és a megfontoltságban, szeme előtt tartva származását és végcélját: Istent és a mennyországot.

A természetes ok az, hogy ne izgassa vérét olyan eledelekkel, amelyek emberhez méltatlan vágyakhoz vezetnek. Az embernek nincs megtiltva a testi szerelem sem, azonban azt mindig mérsékelnie kell az Ég felé törekvő lelkének frissességével, ezért tehát szerelemmé – és nem érzékiséggé – kell tennie azt az érzelmet, amely a férfit házastársához fűzi, akiben önmagához hasonló embert kell látnia, és nem nőtényt. A szegény állatok azonban nem vétkesek abban, hogy sertések, sem pedig abban, hogy a sertések húsa, idők múltán, milyen hatást idéz elő a vérben. Még kevésbé vétkesek ebben a sertések őrzésére rendelt emberek. Ha becsületesek, ugyan mi különbség lesz, a másik életben, köztük és a könyvei fölé görnyedő írástudók között,

akik, sajnos, nem tanulják meg belőlük a jóságot? Bizony mondom nektek, hogy látni fogunk disznópásztorokat az igazak között, és írástudókat a nem-igazak között. De mi zuhan itt le?

Mindenki menekül a hegy oldala mellől, mert sok kő és föld gurul le, és pattan, ugrálva a lejtőn. Csodálkozva néznek körül.

– Oda, oda! Odanézzetek! Két teljesen mezítelen ember... jön felénk, hadonászva. Bolondok...

– Vagy ördögtől megszállottak – válaszolja Jézus a Keriótinak, aki elsőnek látta meg a két megszállottat Jézus felé jönni.

Biztosan a hegy valamelyik üregéből jöttek elő. Üvöltenek. S az egyik, a gyorsabban futó, Jézus felé rohan. Olyan, mint egy tollaitól megfosztott, csúnya, különös madár, annyira gyorsan megy, és annyira csapkod a két karjával, mintha szárnyak volnának. Jézus lábaihoz veti magát, ezt kiáltva:

– Itt vagy, Világ Ura? Mi dolgom veled, Jézus, a Magasságbeli Isten Fia? Már érkezett büntetésünk órája? Miért jöttél, hogy idő előtt gyötörj minket?

A másik ördögtől megszállott, akár azért, mert nem tud beszélni, akár mert olyan ördög szállta meg, amely lomhaeszűvé teszi, arccal a földre borul, és halkan sír, majd felül, és úgy marad, tehetetlenül, kavicsokkal és csupasz lábaival játszadozva. Az ördög tovább beszél az első szájával, aki a földön vonaglik, egy rémület okozta rohamban. Azt lehetne mondani, hogy ellenkezni akar, de csak imádni tud, mivel Jézus hatalma egyszerre vonzza és taszítja. Így kiált:

– Isten nevében könyörgök hozzád, ne gyötörj tovább! Engedj elmennem!

– Igen. De kifelé ebből az emberből! Tisztátalan lélek, menj ki ezekből, és mondd meg a nevedet!

– Légió a nevem, mert sokan vagyunk. Évek óta tartjuk fogva ezeket, és általuk törünk szét hurkokat és láncokat, és nincs emberi erő, amely le tudná őket fogni. Rémületet jelentenek ők, mi miattunk, mi pedig őket használjuk fel, hogy káromlással illessünk téged. Átkod miatt ezeken töltjük ki bosszúnkat. Állati szint alá süllyesztjük az embert, hogy téged kigúnyoljunk, és nincs olyan farkas, sakál és hiéna, keselyű és vámpír, amely hasonló lenne ezekhez, akiket mi megszállva tartunk. De ne űzz ki minket! Túl rémséges a pokol!...

– Menjetek ki! Jézus nevében, menjetek ki! – Jézus hangja mennydörög, szeme pedig villámokat szór.

– Legalább azt engedd meg, hogy abba a sertécsordába mehessünk, amelyikkel találkoztál.

– Menjetek!

Az ördögök állati üvöltéssel jönnek ki a két szerencsétlenből, és hirtelen támadt szélörvénnel, amely fűszálak gyanánt hajlítja ide-oda a tölgyfákat – csapnak le a rengeteg sertésre. A sertések pedig valóban ördögi ordítással – mint amelyekbe belésszállt az ördög – rohanni kezdenek a tölgyek között, egymást taszigálva, megsebezve, harapdálva, és végül a tóba zuhannak, amikor a magas sziklafal pereméhez érve, menhelyül nincs más, csak az alattuk elterülő víz. És míg a kanászok, magukból kikelve, kétségbeesetten kiáltoznak a rémulettől, az állatok, százszámra, egymást követő puffanásokkal zuhannak a nyugodt vízbe. A víz a zuhanástól kettéválik, nagy habzással, elnyeli az állatokat, majd ezek a felszínre kerülve, ott úsznak, sorra mutatva, hol kerek hasukat, hol hegyes orrukat, a szemükben rémület ül, és végül megfulladnak.

A pásztorok kiabálva futnak a város felé. Az apostolok, akik a szerencsétlenség színhelye felé mentek, visszatérve ezt mondják:

– Egy sem menekült meg! Rossz szolgálatot tettél nekik!

Jézus nyugodtan ezt válaszolja:

– Jobb, ha kétezer sertés pusztul el, mint akár egyetlen ember. Adjatok ruhát ezeknek! Így nem maradhatnak.

A Zelóta kinyitja tarisznáját, és odaadja egyik ruháját. Tamás adja a másikat. Azok ketten egy kicsit még fátyolos szemmel néznek, mintha lidérces, nyomasztó álomból ébrednének.

– Adjatok nekik enni! Hogy újra emberként éljenek.

És míg azok a nekik nyújtott kenyeret és olajbogyót eszik, és Péter flaskájából isznak, Jézus figyeli őket.

Végre megszólalnak:

– Te ki vagy? – kérdi az egyik.

– A názáreti Jézus.

– Nem ismerünk – szól a másik.

– A lelketek ismert engem. Most keljete fel, és térjete vissza otthonotokba!

– Sokat szenvedtünk, azt hiszem, de nem emlékszem jól. Az kicsoda? – mondja, társára mutatva, az, akiből az ördög beszélt.

– Nem tudom. Veled volt.

– Ki vagy? És miért vagy itt? – kérdi a társától.

Az, aki szinte néma volt, és még most is erőtlenebb, így szól:

– Demetriusz vagyok. Itt van Szidon?

– Szidon a tenger mellett van, ember. Itt a Galileai-tavon túl vagy.

– És miért vagyok itt?

Senki se tud választ adni. Ekkor sok ember érkezik, a pásztoroktól követve. Az emberek ijedteknek és kíváncsiaknak látszanak. Amikor meglátják a két felöltözött, komoly embert, csodálkozásuk csak nő.

– Az ott Márk, Joziás fia!... Ez meg a pogány kereskedő fia!...

– Ez pedig az, aki meggyógyította őket, s aki elpusztította sertéseinket, mert megvadultak a beléjük bújó ördögöktől – mondják a disznópásztorok.

– Uram, te nagyhatalmú vagy, elismerjük. De már túl sokat ártottál nekünk! Sok talentumnyi kárt okoztál. Kérünk, távozz innen, nehogy hatalmad szétomlassza a hegyeket, és a tóba süllyessze! Menj el innen...

– Megyek. Senkire sem erőltetem magamat. – Ezzel Jézus, ellenkezés nélkül visszafordul, azon az úton, amelyen jöttek. Követi Őt, az apostolok mögött, Márk, Joziás fia. Mögöttük, távolról, sok polgár megy, hogy lássa, csakugyan elmegy-e.

Megteszik lefelé a meredek ösvényen az utat, és visszatérnek a kis patak torkolatához, a bárkákhoz. A polgárok a sziklafal peremén maradnak, hogy lássák. A megszabadított ember Jézus mögött halad lefelé.

A bárkákban a halászlegények meg vannak rémülve. Látták a tóba hulló disznó-esőt, és még most is nézik a tetemeiket, amelyek egyre nagyobb számban bukkannak fel a víz felszínére, egyre felfúvódottabban. Kerek hasukkal a levegőben, és rövid, megmerevedett lábukkal, olyanok, mint egy hatalmas hájas hólyagba szúrt négy cövek.

– De hát mi történt? – kérdik.

– Majd elmondjuk nektek. Most oldjátok el a bárkákat, és menjünk... Hová is, Uram? – szól Péter.

– A taricheai öbölbe.

Márk, Joziás fia, aki követte őket, most, hogy látja őket beszállni a bárkába, esedezik:

– Vigyél magaddal, Uram!

– Nem. Térj vissza otthonodba! A tieidnek joguk van ahhoz, hogy az övék légy. És beszéld el nekik, milyen nagy dolgokat művelt veled az Úr, és hogyan könyörült meg rajtad. Ennek a vidéknek szüksége van arra, hogy higgyen. Gyűjtsd meg a hit lángját, hálából az Úr iránt! Menj! Isten veled.

– Legalább áldásoddal erősíts meg, nehogy újra hatalmába kerítsen az ördög.

– Ne félj! Ha nem akarsz, nem fog jönni. De megáldalak. Menj békében!

A bárkák eltávolodnak a parttól, keletről nyugati irányban. Annak a városnak a lakói, amely nem akarta az Urat, csak akkor húzódnak vissza a hegyfal széléről, és távoznak, amikor a bárkák már a sertés-tetemekkel teleszórt habokat szelik.

(3-303)

* * *

Márk később Jézus tanítványaként vele van, amikor Arbelából Aerába megy. (4-1131) Egy körútjukról visszatérő apostolok még mindig a tanítványok között említik őt. (5-189) Amikor azonban, Kafarnaumban, az örök élet Kenyeréről szóló beszéde miatt sok tanítványa elhagyja Jézust, Márk is ezekkel tart.

(5-328)

* * *

Pellában egy jó megjelenésű asszony, aki számaron utazik egy szolgáló és egy szolgáló kíséretében, megfordul, amikor hallja, hogy Jézusról beszélnek, majd meghúzza a gyeplőt, megállítja a szamarat, leszáll, és Jézushoz megy, akit nem ismer még. Megkérdezi:

– Te ismered a názáreti Jézust? És Őhöz megy? Én is hozzá megyek... Egyik fiam gyógyulásáért szeretnék beszélni a Mesterrel, mert... – és sírni kezd sűrű fátyla alatt.
 – Milyen betegsége van a fiadnak? Hol van?
 – Gerazába való. De most Júdea felé megy, mint akit ördög szállt meg... Ó! Mit mondtam!
 – Ördögtől megszállott?
 – Uram, az volt, de meggyógyították. Most... nagyobb ördög, mint azelőtt volt, mert... Ó! Ezt csak a názáreti Jézusnak mondhatom el!

– Jakab, vedd a vak fiút magad és Simon közé, és menjetek előre a többiekkel. Várjatok meg a kapun belül. Asszony, előre küldheted szolgálóidat. Kettesben beszélünk majd.

Az asszony így szól:

– De te nem vagy a Názáreti! Csak vele akarok beszélni. Mert csak Ő tudja megérteni, és csak Ő tud könnyűséggel lenni.

Most már egyedül vannak. A többiek mind előre mentek. Jézus megvárja, hogy az út kiürüljön, majd így szól:

– Beszélhetsz! Én vagyok a názáreti Jézus.

Az asszony feljajdul, és térdre akar rogni.

– Ne! Az embereknek ezt most nem szabad megtudniuk. Menjünk! Van ott egy ház. Engedélyt kérünk, hogy megpihenjünk, és majd beszélgetünk. Jöjj!

Két veteményeskert között vezető úton egy parasztházhoz mennek, amelynek szérűjén gyermekek hancúroznak.

– Béke legyen veletek! Megengeditek-e nekem, hogy megpihentessem az asszonyt pár percre? Beszélnem kell vele... Messziről jövünk, hogy beszélhessünk egymással, és Isten utunk célja előtt összehozott minket.

– Lépjetek be! A vendég, áldás. Adunk nektek tejet meg kenyeret, fáradt lábatoknak pedig vizet – mondja egy öregasszony.

– Nem szükséges. Elég nekünk egy nyugalmas hely, hogy beszélgethessünk.

– Jöjjetek! – Fölvezeti őket egy teraszra, amelyet smaragdzöld levélhajtásokkal ékes szőlőágak koszorúznak.

Egyedül maradnak.

– Beszélj, asszony! Ahogy mondtam: Isten utunk célja előtt összehozott minket, a te enyhületedre.

– Nincs többé, számomra nincs többé enyhület! Volt egy fiam. Ördögtől megszállott lett. Egy vadállat a sírokban. Semmi sem fékezte meg. Semmi sem gyógyította meg. Meglátott téged. Imádott, az ördög szájával, és te meggyógyítottad. Veled akart menni. Te az anyjára gondoltál, és hozzám küldted. Hogy visszaadd nekem az életet és a józan észet, amelyek már ingadoztak az ördögtől megszállott fiam feletti fájdalomtól. De hazaküldted azért is, hogy beszéljen rólad, minthogy szeretni akart téged. Én... ó, újra anya lettem, mégpedig egy szent fiúé! Egyik szolgádé! De mondd, mondd meg nekem! Amikor hazaküldted, tudtad-e, hogy ő még... hogy ő megint ördöggé lesz? Mert ő ördög, aki elhagy téged, sok jótéteményed után, miután megismert téged, miután kiválasztott lett az ég számára... Mondd meg nekem! Tudtad? De hisz félrebeszélek! Csak beszélek, de nem azt mondom, hogy miért ördög... Egy idő óta olyan, mint egy bolond ó, csak pár nap óta! De számomra ez kínosabb, mint a hosszú évek, amelyek alatt ördögtől megszállott volt... Pedig akkor azt hittem, soha nem lesznek annál nagyobb fájdalmaim. Jött... és lerombolta a hitet, amelyet Geraza érzett irántad, a te és az ő érdeme folytán, ugyanis aljas rágalmakat mond rólad. És előtted megy a jerikói gázló felé, és árt neked, árt neked!

Az asszony, aki eddig egy percre sem vette le fátylát, és mögötte szívfacsaróan zokog, Jézus lábához borul, és így esedezik:

– Menj innen! Menj innen! Ne tedd ki magadat sértegetéseknek! Beteg férjemmel egyetértésben jöttem el hazulról, kérve Istent, hogy találkozzam veled. Meghallgatott! Ó, legyen érte áldott! Nem akarom, én nem akarom megengedni, hogy téged, a szabadítót, bántalmazzanak a fiam miatt! Ó, miért is hoztam a világra? Elárult téged, Uram! Rosszul idézi szavaidat. Az ördög újra hatalmába kerítette. És... ó, Fölséges és Szent! Könyörülj meg egy anyán! El fog kárhozni! A fiam, a fiam! Előbb nem volt bűne abban, hogy tele volt ördögökkel. Ilyen csapás érte. De most! De most, hogy te kegyelmet gyakoroltál vele, most, hogy megismerte Istent, most, hogy te oktattad! Most ő akart ördög lenni, és többé semmilyen erő meg nem szabadítja! Ó! Ó! – Az asszony, aki a földre borult, egyetlen ruha- és testcsomó, amelyet zokogás ráz. Így nyög: – Mondd meg, mondd meg nekem, mit tegyek érted és fiamért? Hogy engeszteljek. Hogy megmentsem! Nem. Hogy engeszteljek. Te is látod, hogy, fájdalmam engesztelés. De megmenteni! Nem tudom megmenteni Isten megtagadóját! Elkárhozott... És számomra, izraelita asszony számára, mi ez? Gyötrelem.

Jézus lehajol. Kezét a vállára teszi.

– Állj fel, nyugodj meg! Te kedves vagy nekem. Hallgass ide, szegény anya!

– Nem átkozol meg, amiért a világra hoztam?!

– Ó, nem! Nem vagy felelős eltévelyedéséért, viszont tudd meg, vigaszodra, hogy okozója lehetsz üdvösségének. A gyermekek romjait kijavíthatják az anyák. És te meg fogod tenni. Fájdalmad – mivel jó – nem terméketlen, hanem termékeny. A te szenvedésed által menekül meg az a lélek, aki szeretsz. Te vezekelsz érte, és oly őszinte szándékkal vezekelsz, hogy te vagy fiad bűnbocsánata. Ő vissza fog térni Istenhez. Ne sírj.

– De mikor? Vajon mikor?

– Amikor könnyed feloldódik az én véremben.

– A te véred? Akkor hát igaz, amit ő mond? Hogy téged megölnék, mert méltó vagy a halálra? Iszonyú káromlás!

– Első részében való igaz. Engem megölnék, hogy méltóvá tegyelek titeket az Életre. A Szabadító vagyok, asszony. Üdvösséget pedig a szóval, az irgalmassággal és a teljes feláldozással lehet adni. A te fiad számára erre van szükség. És ezt fogom megadni. De te segíts nekem! Add nekem fájdalmadat! Menj áldással! Ezt őrizd meg magadban, hogy irgalmas és türelmes lehess fiadhoz, és ezzel emlékeztess arra, hogy egy másik valaki irgalmas volt hozzá. Menj, menj békében!

– De te ne beszélj Pellában! Ne beszélj Pereában! Ezeket ellened hangolta. És nemcsak ő. De én csak őt látom, és csak ő róla beszélek...

– Egy tettel fogok beszélni. S az elég lesz művének megsemmisítésére. Térj haza békében!

– Uram, most, hogy feloldozást adtál nekem, amiért őt a világra hoztam, lásd arcomat, hogy megtudd, milyen egy anya arca, amikor agyon van gyötörve – és kitakarja arcát, e szavakkal: – nézd, ez Márk, Joziás fia anyjának az arca, Márké, aki a Messiás megtagadója és anyjának megkínzója. – Utána leereszti a sűrű fátylat a sírástól tönkrement arcra, és így jajdul fel: – Izraelben egyetlen anya sem lesz hozzám hasonló a fájdalomban!

Lejönnek a vendéglátó helyről, és folytatják útjukat. A történet folytatását, a vak fiúnak és anyjának meggyógyítását lásd: Gy 3,121-122. oldalon. Jézus ezzel búcsúzik el Márk anyjától:

– Ez Isten válasza mindazoknak, akik csökkenteni törekszenek az emberek hitét Krisztusban. És ez megerősíti hitedet és Józiásét. Menj békében!

(5-357)

* * *

Jeruzsálemben, az Ékes-kapunál ott van a hitszegő tanítvány, Márk, Joziás fia, és élénk beszélgetést folytat a Keriótival. Júdás észreveszi, hogy jön a Mester, és szól a társának. Ez megfordul, amikor már a háta mögött van Jézus. Tekintetük keresztezi egymást. Milyen Krisztus tekintete! A másik azonban már érzéketlen minden szent erővel szemben. Hogy minél gyorsabban elmenekülhessen, szinte neki löki Jézust egy oszlopnak. Jézus pedig minden viszonzásként ezt mondja:

– Márk, állj meg! A saját és anyád lelke iránti szánalomból!

– Sátán! – kiált vissza a másik. És eltávozik.

– Borzalom! – kiáltják a tanítványok. – De, átkozd meg őt, Uram. – És ezt elsőként a Kerióti mondja.

– Nem. Nem lennék tovább Jézus... Menjünk!

– De hogyan, hogyan válhatott ilyené? Olyan jó volt! – mondja Izsák, akit mintha nyíl talált volna el, annyira bánkódik Márk megváltozása miatt.

– Mély titok. Megmagyarázhatatlan dolog! – mondják többen.

A Kerióti pedig:

– Igen. Szóra bírtam. Teljes eretnokség. De hogyan mondja! Szinte meggyőzi az embert. Nem volt ennyire tudós, amikor igaz ember volt.

– Mondd úgy, hogy nem volt ennyire bolond, amikor ördögtől megszállott volt, Gamala közelében! – mondja Jakab, Zebedeus fia.

János erre megkérdezi:

– Miért van az, Uram, hogy amikor ördögtől megszállott volt, kevésbé ártott neked, mint most? Nem tudnád meggyógyítani, hogy ne ártson neked?

– Mert most értelmes ördögöt fogadott be. Azelőtt az ördögök légiója erőszakkal vett nála szállást. De ottlétükhöz ő nem adta beleegyezését. Most az ő értelme akarta a Sátánt, és a Sátán értelmes ördögi erőt juttatott bele. Ez ellen a második megszállás ellen semmit se tehetek. Erőszakot kellene tennem az ember szabad akaratán.

– Te szenvedsz, Mester?!

– Igen. Ezek az én bánataim... kudarcaim... És lesújtanak, mert olyan lelkek ezek, amelyek elvesznek. Csak emiatt bánkódom. Nem a nekem okozott rossz miatt.

(5-463)

* * *

Később Jézus a csodákkal való visszaélésről ezt mondja:

– A csoda igen jót tesz, főleg amikor megfelelő időben és helyen, nem rosszindulatú bűnösök kapják. Ha rosszindulatú bűnösök részesülnek benne, növeli vétkeességüket, mert fokozza gőgjüket. Isten ajándékát Isten gyengeségének tulajdonítják, aki könyörög nekik, a gőgösöknek, engedjék meg neki, hogy szeresse őket. Isten ajándékát nagy érdemeik eredményének tekintik. Így szólnak magukban: „Isten azért alázatos velem, mert én szent vagyok.” Ez akkor már teljes romlás. Ilyen például Márk, Joziás fiának romlása, és vele másoké is... Jaj, jaj annak, aki erre a sátáni útra lép. Isten ajándéka az ilyenben a Sátán mérgévé változik. Egy emberben a lelki emelkedettség és a szent akarat fokának legnagyobb és legbiztosabb bizonyítéka, ha rendkívüli adományokban részesül. Az ember ettől igen gyakran megrészegül emberileg, és lelki emberből teljesen emberi gondolkodásúvá válik, utána pedig lefelé halad, és sátánivá lesz.

(5-468)

Tilos a szellemidézés

A Kerióti kéri Jézust, menjenek el az endori boszorkány barlangjába, ahol megidézte Saul számára Sámuel lelkét. Jézus teljesíti kívánságát, s mikor ott vannak, megkérdezi tőle:

– Miért akartál ide jönni? Nem pusztán tanulási vágyból, valld be!

– Mindig hallunk beszélni bűvészekről, halottidézőkről, megidézett szellemekről... Látni akartam, felfedezek-e valamit... Szerettem volna megtudni, hogyan történik... Azt gondolom, hogy mi, akik arra vagyunk rendelve, hogy ámulatba ejtsük az embereket, és ezáltal vonzzuk őket, nekünk egy kicsit bűvészeknek kellene lennünk. Te, te vagy, és megteszed saját hatalmaddal. De nekünk kérnünk kell valamilyen hatalmat, segítséget, hogy különös dolgokat műveljünk, amelyekkel tudunk hatni...

– Ó, hát megbolondultál? Miket beszélsz? – kiáltják többen is.

– Hallgassatok! Hagyjátok beszélni. Ez nem örültség.

– Igen, tehát úgy gondoltam, hogy ha ide jövök, belém szállhat valami kicsi az akkori idők mágiájából, és ezáltal nagyobb leszek. A te érdekedben, hidd el!

– Tudom, hogy őszinte mostani kívánságod. De az örökérvényű szavakkal válaszolok neked, mert a Könyvből valók, a Könyv pedig fennmarad, amíg ember lesz, akár hisznek neki, akár kigúnyolják, támadják az igazság nevében vagy kicsúfolják, de fennmarad, mindig lesz.

Ez áll benne: „És Éva, látva, hogy a gyümölcsé élvezhető és szemre szép, leszakította, és evett belőle, és adott belőle a férjének... És akkor megnyílt a szemük, és észrevették, hogy mezítelenek, és kötenyt csináltak maguknak... Isten akkor így szólt: 'Hogy vettétek észre, hogy mezítelenek vagytok? Csak úgy, hogy ettetek a tiltott gyümölcsből.' És kiűzte őket a gyönyörűség Paradicsomából.” Sámuel könyvében pedig ez áll: „Amikor megjelent Sámuel, így szólt: 'Miért zavartál meg azzal, hogy megidéztél? Miért kérdezel engem, miután az Úr már elfordult tőled? Az Úr úgy bánik majd veled, ahogy megmondtam neked... mert te nem engedelmeskedtél az Úr hangjának!’”

Fiam, ne nyújtsd ki kezedet a tiltott gyümölcs után! Már a hozzá való közeledés is oktalanság. Ne légy kíváncsi, hogy megismerd a földöntúlit, nehogy beléd jusson a sátáni mérge! Menekülj a rejtelmestől és attól, ami nem fejthető meg. Egyetlen valamit kell szent hittel elfogadni: Istent. De ami nem Isten, és ami nem magyarázható meg az ész erejével, és nem hozható létre az ember erejével, attól menekülj, attól menekülj, nehogy megnyíljanak előtted a gonoszság forrásai, és nehogy észre vedd, hogy „mezítelen” vagy. Meztelen: vagyis visszataszító a sátánival kevert emberi mivoltod miatt.

Miért akarsz sötét csodákkal elkápráztatni? Életszentségeddel kápráztass el, és légy sugárzó, mint olyan dolog, ami Istentől való! Ne kívánd szétszakítani a fátylakat, amelyek az élőket a megholtaktól elválasztják! Ne zavarj az elhunytakat! Hallgasd meg őket – ha bölcsek – amíg a földön vannak, tiszteld őket azzal, hogy haláluk után is engedelmeskedsz nekik! De ne zavarj meg második életüket! Aki nem engedelmeskedik az Úr hangjának, elveszíti az Urat. Az Úr pedig megtiltotta az okkultizmust, a szellemidézést, a sátánkultuszt, minden formájában. Mi többet akarsz tudni annál, amit a Szó már mond neked? Mi többet akarsz művelni annál, amit a te jószágod és az én hatalmam megenged, hogy művelj? Ne a bűnre áhítozz, fiam, hanem az életszentségre! Ne kínozd magadat! Tetszik nekem, hogy felfeded magadat, emberi valóságodban. Ami neked tetszik, az sokaknak, túl sokaknak tetszik. Csakhogy: az a cél; amit kívánságodhoz fűzöl, vagyis: „hatalommal bírni, hogy énhozzám vonzzad az embereket”, nagy súlyt vesz le ebből az emberi gondolkodásmódból, és helyébe szárnyakat tesz. De ezek az éjszakai madár szárnyai. Nem, Júdasom! Ragyogó szárnyakat, angyalszárnyakat adj szellemednek! Már ezeknek a szelével is vonzani fogod a szíveket, és a te sodrásod révén eljuttatod őket Istenhez. Mehetünk?

– Igen, Mester! Hibáztam...

– Nem. Kutattál... A világ mindig tele lesz ilyenekkel. Gyere, gyere! Menjünk ki erről a bűzös helyről! Menjünk a nap felé!

(3-322)

A pokolba jutott...

A kegyetlen földesura által halálra dolgoztatott, volt betlehemi pásztor, Jónás emlékére mondja el Jézus a dúsgazdag és a szegény Lázárról szóló példabeszédet a szomszédos birtok szegény munkásainak, akik jól ismerték Jónást. A példabeszédet megtaláljuk a Szentírásban is (Lk 16,19-30), de még bővebben P 2,52-56. oldalán. Ebben említi Jézus:

– A dúsgazdag, az ünnepélyes temetés ellenére, a pokolba jutott; lelkét ott temették el. Ebben a rettenetes börtönben tüzet és sötétséget evett és ivott. Mindenütt gyűlöletet és kínokat talált, ez várt rá, ennek az örökkévalóságnak minden pillanatában.

A dúsgazdag esdeklik Ábrahámhoz:

– Szent Atyám, legalább küldd el, kérlek, küldd el Lázárt atyám házába. Öt testvérem van. Sose szerettem még rokonaimat sem. De most, most felfogom, milyen rettenetes dolog, ha valakit nem szeretnek. És aztán, itt, ahol én vagyok, gyűlölet uralkodik. Most megértem, miután egy pillanatra megláttam Istent, hogy mi a Szeretet. Nem akarom, hogy testvéreim úgy szenvedjenek, mint én. Félelemmel tölt el, hogy ők úgy élnek, mint ahogyan én éltem. Ó, küldd el Lázárt, hogy figyelmeztesse őket arra, hol vagyok én, és miért vagyok itt, és hogy mondja meg nekik, ez a pokol, és rettenetes; és aki nem szereti Istent és felebarátját, az a pokolba kerül. Küldd el őt! Hogy még idejében törődjenek vele, és ne jöjjenek ide, az örök kínoknak erre a helyére!...

De Ábrahám azt felelte:

– Hasztalan megkísérelni azok megtérítését, akik még. Isten szavának sem hisznek, és nem szerinte élnek.

(3-338)

Az ördög érzi, hogy jövök

Betginnában az apostolok a naimi ifjú feltámasztásáról beszélnek a fogadósnak. Az hajába tűr, kinyitja és becsukja a száját, öve bojtjait tekergeti. Végre, így szól:

– Én meg akarom próbálni!... Van egy leányom. A múlt nyárig semmi baja sem volt. Azután holdkóros lett. Mint egy néma vadállat, úgy ül egy sarokban, mindig ott, és anyja csak nagy kinnal tudja felöltöztetni és etetni. Az orvosok azt mondják, megperzselődött az agya a túl sok napsütéstől, mások szerint egy szomorú szerelemtől. A nép azt mondja, hogy ördög szállta meg. De hogyan, hiszen olyan leány, aki sohase mozdult ki innen?! Hol szállt belé az ördög? A te Mestered mit mond? Hatalmába keríthet az ördög egy ártatlant is?

Fülöp magabiztosan mondja:

– Igen, hogy gyötörje a hozzátartozókat, és kétségbeesésbe kergesse őket.

– És... Ő meggyógyítja a holdkórosokat is? Remélek?

– Higgy – mondja gyorsan András. És elbeszéli a gerazai csodát, majd így végzi: – Ha azok, akik légiónak nevezték magukat, annyian voltak a bűnös szívekben, így menekültek el, akkor hogy ne futna el az, aki erőszakkal hatolt be egy ifjú szívbe? Én mondom neked, ember: az Őbenne remélőknek a lehetetlen oly könnyű lesz, mint a légzés. Én láttam az én Uram műveit, és tanúskodom hatalmáról.

– Ó! Akkor közületek, ki megy el, hogy idehívja?

– Én magam, ember. Várj, azonnal jövök! – Ezzel András sietve távozik, míg Fülöp ott marad, beszélni.

Amikor András meglátja Jézust – aki egy kapualjba húzódott be, a falu kis terét teljesen elárasztó, kérlelhetetlen napsütés elől – odasiet hozzá:

– Gyere, gyere, Mester! A fogadós leánya holdkóros. Apja esedezik, gyógyítsd meg.

– De ismert ő engem?

– Nem, Mester. Mi igyekeztünk megismertetni téged...

– És meg is tettétek. Amikor valaki eljut addig, hogy elhiszi, én orvosság nélkül is meg tudok gyógyítani egy nyavalyát, az már előre jutott a hitben. És ti meg féltetek, hogy ügyetlenek lesztek! Mit mondtatok?

– Nem is tudnám neked elmondani. Azt mondtuk el, amit rólad és műveidről gondoltunk. Főleg azt mondtuk, hogy te a Szeretet és a Könyörület vagy. Olyan rosszul ismer téged a világ!!!

– Ti azonban jól ismertek. És ez elég.

Odaérnek a kis szálláshoz. Mindenki a kapuban áll, kíváncsian, és Fülöppel közepen, áll a fogadós, aki most is motyog magában. Amikor meglátja Jézust, elébe fut:

– Mester, Uram, Jézus... én... én hiszek, erősen hiszem, hogy te, Te vagy, aki mindent tudsz, mindent látsz, mindent ismersz, mindent megtehetsz, annyira hiszem, hogy ezt mondom neked: „Könyörülj leányomon, bár sok bűn terheli szívemet! Ne a gyermeket sújtsa a büntetés, amiért én nem voltam becsületes munkámban. Nem leszek többé kicsinyes, esküszöm. Te látod a szívemet, múltjával és mostani gondolkodásával. Bocsáss meg, és könyörülj meg rajtam, Mester, s én beszélni fogok rólad mindenkinek, aki a házamba jön...” – Az ember letérdel.

Jézust ezt mondja:

– Állj föl, és tarts ki mostani érzelmeidben! Vezess engem a leányodhoz!

– Egy istállóban van, Uram. A fülledt levegőtől még betegebb. Mégsem akar kijönni.

– Nem számít. Én majd bemegyek hozzá. Nem a fülledt levegő az oka, hanem az ördög, aki érzi, hogy jövök.

Bemennek az udvarba, innen pedig egy sötét istállóba, s a többiek mind mögöttük. A leány, borzasan, lesóványodva, ott hánykolódik a legsötétebb sarokban. Amint meglátja Jézust, felordít:

– Vissza! Vissza! Ne zavarj! Te az Úr Krisztusa vagy, én pedig, akit bántalmazol. Hagyj békén! Miért jössz mindig a nyomomban?

– Menj ki ebből! Takarodj! Akarom! Add vissza zsákmányodat Istennek, és hallgass!

Egy szívet tépő kiáltás, egy hirtelen felugrás, és a leány erőtlenül terül el a szalmán... Utána nyugodtan, szomorúan, csodálkozva kérdezi:

– Hol vagyok? Miért itt? Ezek kicsodák? – Majd a fiatal leány a mamáját hívja. Szégyelli magát, hogy fátyol nélkül, szakadozott ruhában van, a sok idegen férfi szeme láttára.

– Ó! Örökkévaló Úr! Hiszen meggyógyult!... – És olyan különös látni ezt az egészséges, piros arcú fogadóst, amint úgy sír, mint egy kisgyerek... Boldog, sír, és nem tudva mást tenni, megcsókolja Jézus kezét. Az anya is sír, álmélkodó kisgyermekai között, és csókolgatja az ördögtől megszabadult elsőszülöttjét.

A jelenlévők mind kiabálva beszélnek, és mások is odasietnek, hogy lássák a csodát. Az udvar megtelik.

– Maradj, Uram! Közeleg az este. Maradj itt, a házamban!

– Tizenhárman vagyunk, ember.

– Ha háromszázan volnátok, az sem számítana. Tudom, mit akarsz mondani. De a kapzsi, becstelen Sámuel meghalt, Uram. Az én ördögöm is elment. Most az új Sámuel van itt. És továbbra is fogadás lesz. De szent emberként. Gyere, gyere velem, hadd fejezzem ki hódolatomat, mint egy királynak, mint Istennek. Mert az vagy. Ó, áldott a mai napfény, amely téged hozzám vezetett!...

(3-528)

Menj ki!

Jézus egy kafarnaumi házban van, amikor egy hang kiáltja az utcáról:

– Itt van a Mester?

– Itt van. De mit akartok már megint? Nektek nem elég hosszú a nappal? Ilyenkor kell háborgatni a szegény vándorokat? Jöjjetek vissza holnap! – parancsol rájuk Péter.

– Azért, mert egy ördögtől megszállott néma ember van velünk. Az úton már háromszor is megszökött tőlünk. Ha ezt nem teszi, előbb ideérkeztünk volna. Legyetek jók! Nemsokára, amikor magasan áll a hold, erősen fog üvölni, és megrémíti az embereket. Látjátok, hogyan hánykolódik máris?!

Jézus áthajol a kis falon, miután végigment az egész teraszon. Az apostolok követik.

A ház előtt álló emberek között – medvére vagy megláncolt farkasra emlékeztető rángatózással és morgással – egy ember van, akit csuklóján erősen megkötöztek, hogy el ne fusson. Morog, ide-oda mozogva, állatra emlékeztető mozdulatokkal, és mintha a földön keresgélne valamit. De amikor fölnéz, és szeme találkozik Jézus tekintetével, felordít, állati, érthetetlen hangon. Igazi üvöltés ez. És menekülni próbál.

A tömeg – szinte egész Kafarnaum felnőtt lakossága – rémülten húzódik félre.

– Gyere, könyörgöm! Máris kezd élővenni, mint az előbb...

– Máris jövök!

Jézus lesiet, és egyenesen a nyomorult emberhez megy, aki még nyugtalanabb.

– Menj ki ebből az emberből! Akarom!

A vonítás egyetlen szóban fejeződik ki:

– Béke!

– Igen, béke. Legyen békéd most, hogy megszabadultál!

A tömeg csodálkozva kiáltozik, amikor a hirtelen átmenetet látja a dühöngésből a nyugalomba, a megszállottságból a szabadulásba, a némaságból a beszélni tudásba.

– Ilyen dolgokat sohase lehetett látni Izraelben! – mondják egyesek.

– Ha a Belzebub nem segítené, nem tenné ezeket – mondják gúnyosan mosolyogva a kafarnaumi farizeusok. Simon nincs köztük.

– Segíti, vagy nem segíti, én meggyógyultam és a vakok is. Ti nem tudátok ezt megtenni nagy imádkozásaitok ellenére sem – vág vissza a meggyógyult megszállott, és megcsókolja Jézus ruháját. Jézus nem felel a farizeusoknak, csupán a tömeget bocsátja el „Béke veletek!” köszöntésével. A csodásan meggyógyultat és kísérőit azonban visszatartja szállásul fölkínálva nekik a fönti szobát, hogy ott pihenjenek hajnalig.

(4-653)

A Sátán halászhálói

András apostoli buzgóságának megjutalmazására, Jézus egy példabeszédet mond a halászhálókról. Lásd: P 2,82-85. Ebben Isten halászhálói az apostolok, a Sátán halászhálói pedig az ördögök és a másokat megrontó emberek. A példabeszéd kezdetén Jézus ezt mondja:

Egy úr, rendelést adott a halászhálók számára, hogy városa számára sok ízletes halat fogjanak. Azt is meghagyta nekik: „De az ártalmas vagy silány halakat ne is hozzátok ki a partra! Dobjátok vissza a vízbe! Más halászhálók kihalásszák majd azokat, és mivel egy másik úr halászhálói, elviszik majd az ő városába, mert ott megeszik azt, ami ártalmas, és ami ellenségem városát mind undorítóbbá teszi.”

A példabeszéd után Jézus megadja annak magyarázatát is:

A szép, ragyogó és szent város ura az Úr. A város a mennyország. A halászhálók apostolaim. A halak az emberiség, amelyben van mindenfajta személy. A jó halak a szentek.

A rettenetes város ura a Sátán. A rettenetes város a pokol. Az ő halászhálói: a világ, a test, a rossz szenvedélyek, amelyek megtestesülnek a Sátán szolgáltaiban, legyenek azok szellemek: azaz ördögök, vagy emberek, vagyis azok, akik másokat megrontanak. A rossz halak: a kárhóztok, akik nem méltók a mennyországra....

A többi halászhálók, a Sátáni, is megszerzik a maradékot? – kérdi Fülöp.

– Igyekeznek megszerezni a legjobbakat, azokat a lelkeket, akik képesek a kegyelem legnagyobb csodáira, és felhasználják ezeket az embereket arra, hogy megkísértsenek másokat. Olyan sokan vannak a világon, akik egy tál lencséért lemondanak elsőszülötti jogukról!

– Mester, egy másik alkalommal azt mondtad, hogy sokan hagyják elcsábítani magukat a világ dolgaitól. Ezek is a Sátán halászhálói lesznek? – kérdi Alfeus Jakab.

– Igen, testvérem. Abban a példabeszédben az ember engedte, hogy a sok pénz elcsábítsa, mert sok örömet szerezhet neki, és ezáltal elveszti jogát az Ország Kincsére. De igazán mondom nektek, hogy száz ember közül csak a harmadrésze tud ellenállni az arany kísértésének, vagy más csábításoknak, és ebből a harmadrészből csak a fele teszi ezt hőiesen. A világ meghal, mert megfojtja a bűn, amelybe szándékosan elmerül. Sokkal jobb lenne mindent elvesztetni, mint hogy valaki csalóka és látszólagos gazdagságot birtokoljon.

(4-699)

* * *

Az elveszett pénzről szóló példabeszédben az asszony a szemétrakásban eltemetve, egészen piszkosan találja meg az elgurult pénzdarabot. Ennek a példabeszédnek a magyarázatában mondja Jézus:

– Mesteretek is, és vele apostolai is úgy tesznek, mint a példabeszéd asszonya. Ő tudja, hogy egy mozdulat miatt leeshet egy kincs. Minden lélek kincs, és a Sátán, aki gyűlöli Istent, előidézi a rossz mozdulatokat, hogy a szegény lélek elessen. Van, aki az esésben közel marad az erszényhez, vagyis nem távozik messze Isten Törvényétől, amely összegyűjti a lelkeket a parancsolatok védelme alatt. És van, aki messzebbre megy, azaz jobban eltávolodik Istentől és Törvényétől. Végül van, aki elgurul, egészen a szemétdombig, a sárig, a szennyig. És ott végezné, elveszve, megégve az örök tűzben, úgy, amint a szemetet elégetik az erre való helyen. (P 3,87-88.)

(4-711)

* * *

A názáreti zsinagógában Jézus a Szentírásban szereplő példabeszédet magyarázza, amelyben a fák királyt választanak. (P 3,91-96.)

Az olajfával kapcsolatban ezt mondja:

– Ó, mily kedves az olajfa válasza!

Miért nem tanulják meg ezt tőle, és miért nem gyakorolják mindazok, akiket Isten szent küldetésre választott ki, legalább ezek, mondom, legalább ezek!? Mert igazán így válaszolhatna minden ember is a Sátán sugallataira, hiszen minden ember király és Isten gyermeke, meg van ajándékozva egy lélekkel, amely azzá teszi, királlyá, istengyermekké, és természetfeletti hivatást ad neki. ...

A szőlőtővel kapcsolatban pedig ezt mondja:

– A közember is mindig király lélekben, és hasonlóképpen elvesz, ha megengedi a kevélység és a kapzsiság kiskirályságát. Elveszti lelki nyugalmát, amely Istennel való egységből táplálkozik. Mert a Sátán, a világ és a test csalfa hatalomnak és örömnak látszanak, és áruk a lelki öröm elvesztése, azé az öröme, ami Istennel való egységükből ered...

A tövisbokkal kapcsolatban pedig ezt mondja:

– Az ember nem veti alá magát a Jónak, de aláveti magát a Gonosznak. Az elcsábítja. Ennek következményeképpen elég a lángokban.

(7-747)

A Sátán rabszolgái

A Kerióti vitatkozik az apostolokkal a bűnök enyhítő körülményeiről. Végül Jézushoz fordulnak, hogy Ő döntse el a vitát. (Lásd részletesen MM 29-32.) Jézus kijelenti:

– Azt mondom, Isten azért küldött engem, mert meg akar bocsátani minden bűnt, amit megbán valaki, mert Isten tudja, hogy a Sátán miatt milyen nagyon gyenge tud lenni az ember. Júdás, válaszolj nekem: elismered-e, hogy a Sátán annyira megszállhat egy lelket, hogy kényszerítheti a bűnre, s ez Isten szemében csökkenti a bűnösséget?

– Nem ismerem el! A Sátán csak alacsonyabb részünkre lehet befolyással.

– De hisz te káromkods, Júdás, Simon fia! – mondja szinte egyszerre a Zelóta és Bertalan.

– Hogyhogy? Mennyiben?

– Meghazudtolod Istent és a Könyvet. Abban olvasható, hogy Lucifer a felsőbb részt is érintette, és Isten, az Ő igéjének szájával számtalanszor mondta ezt – válaszolja Bertalan.

– Az is meg van írva, hogy az embernek szabad akarata van. Ez azt jelenti, hogy a Sátán nem sértheti meg az ember gondolatainak és érzelmeinek szabadságát. Még Isten sem teszi ezt!

– Isten nem, mert Ő a Rend és a Hűség. De a Sátán igen, mert ő a Zavar és a Gyűlölet – vág vissza a Zelóta.

– A Gyűlölet nem a Hűséggel ellentétes érzélem. Rosszul mondtad.

– Jól mondtam, mert Isten a Hűség, és azért megtartja szavát, és engedi, hogy az ember szabadon döntse el cselekedeteit. Az ördög nem hazudtolhatja meg ezt, mert nem ígérte meg az embernek az akarat szabadságát. De igaz, hogy ő a Gyűlölet, és ezért támadja Istent és az embert, megtámadva az ember értelmének, inkább, mint testének szabadságát, rabszolgává téve gondolatainak szabadságát a megszállás által, aminek következtében az ember azt teszi, amit nem tenne, ha megszabadulna a Sátántól – tart ki véleményében a Zelóta.

– Ezt nem ismerem el!

– De akkor mit szólsz a megszállottakról? Tagadod, ami nyilvánvaló? – kiáltja Júdás Tádé.

– A megszállottak süketek, némák vagy bolondok. De nem kéjencek.

– Csak ez a bűn jár az eszedben? – kérdezi ironikusan Tamás.

– Ez, mert ez a leginkább elterjedt és leginkább lealacsonyító.

– Aha! Gondoltam már, hogy ez lenne az, amit a legjobban ismersz – mondja Tamás nevetve.

Júdás felugrik, mintha védekezni akarna, de utána uralkodik magán. Lemegy a lépcsőn, ki a mezőre.

Mély hallgatás következik... Utána András megjegyzi:

– Végeredményben nem gondolkodik tévesen. Valóban, a Sátán csak az érzékeken uralkodik: a szemeken, halláson, nyelven, agyon. De akkor, Mester, hogyan magyarázhatók meg bizonyos gonosztettek? Amelyek nem megszállás következményei. Egy Dórás, például...

– Egy Dórás, amint te mondod, hogy szeretetteljesen senki ellen se vétsél, amiért Isten megdicsér téged, vagy egy Mária, amint Júdás világos és szeretetlen célzásai következtében elsősorban gondoljuk, teljesen meg voltak szállva a Sátántól, aki kiterjesztette bennük hatalmát az ember három fokozatára. *Azokról a legzsarnokibb és legkifinomultabb megszállásokról van szó, amelyektől csak azok szabadulnak meg, akik lelkileg még nem alacsonyodtak le annyira, hogy ne fognák fel a Világosság hívását.*

Dórás nem volt buja. De ennek ellenére nem értett ahhoz, hogy a Szabadítóhoz jöjjön. Ez a különbség. Míg a holdkórosok, a némák, süketek vagy vakok, akiket az ördög tett ilyenekké, s akiket rokonaik hozzám hoznak, lélekben keresik a szabadulást. Ezért ők bocsánatot nyernek, a szabaduláson kívül. Mert ők meg akarnak szabadulni az ördögtől.

És most menjünk pihenni! Mária, te tudod, mit jelent a megszállottság. Imádkozz azokért, akik kiteszik magukat az Ellenség befolyásának, bűnt követve el, és fájdalmat okozva.

– Igen, Mesterem. És neheztelés nélkül!

(4-730)

Ördögi bűz

Jézus Kafarnaum közelében, egy szellős, olajfáktól borított dombon oktatja éjjel az apostolokat jövőre küldetésükre. (Az oktatás nagy része megtalálható E 6,214-219, 5,192-194 és 5,203-204. oldalán. Itt csak a Sátánnal kapcsolatos részleteket ismételjük meg.)

Amikor Jézus kijelenti, hogy apostolságuk eredményesebbé tételére megadja nekik a csodatevés adományát, az apostolok, Jakab, Alfeus fia és János kivételével, talpra ugranak, kiabálnak, tiltakoznak, lelkesednek, mindegyik saját vérmérséklete szerint.

Egyedül csak a Kerióti telik el büszkeséggel a csodatevés gondolatára, s így kiált fel:

– Itt volt az ideje, hogy mi is tegyünk ilyet, hogy egy kis hatalmunk legyen a nép fölött!

Jézus ránéz, de nem szól semmit. Ellenben Péter és a Zelóta tiltakozik:

– Ne! Uram! Mi nem vagyunk ily sokra méltók! Ez a szenteket illeti meg.

Júdás kijelentésére pedig ezt válaszolja a Zelóta:

– Hogyan mersz szemrehányást tenni a Mesternek, te balga, gőgös ember!?

Péter pedig:

– Egy kicsi? Ugyan mi nagyobbat akarnál tenni a csodánál? Te is Isten akarsz lenni?

Ugyanaz a viszketegség, mint Lucifernek?

– Csend legyen! – parancsol rájuk Jézus. És folytatja: – Van valami, ami a csodánál is nagyobb, és ugyanúgy meggyőzi a tömegeket, de mélyrehatóbban és tartósabban: a szent élet. Ettől azonban ti még nagyon messze vagytok, és te, Júdás, a többieknek is messzebb.

Menjetek tehát, és gyógyítsátok meg a betegeket, tisztítsátok meg a leprásokat, támasszátok fel a testileg vagy lelkileg halottakat, mert a test és a lélek egyaránt lehet beteg, leprás, halott. És ti azt is tudjátok, hogyan lehet csodát művelni: a vezeklő étellel, buzgó imával, annak őszinte óhajával, hogy megcsillogtassátok Isten hatalmát, továbbá mély alázatossággal, élő emberszeretettel, lángoló hittel, olyan reménnyel, amelyet semmiféle nehézség sem tud megzavarni. Bizony mondom nektek, minden lehetséges annak, akiben ezek az elemek megvannak. Az ördögök is elmenekülnek, ha ti kimondjátok az Úr nevét, ha megvan bennetek mindaz, amit mondtam. Ezt a hatalmat én és Atyánk adja nektek. Semmilyen pénzen nem vásárolható meg. Kizárólag a mi akaratunk adja meg ezt nektek, és csak igaz étellel lehet megtartani. De ahogyan ingyen kapjátok, ugyanúgy ingyen adjátok másoknak, akiknek szükségük van rá. Jaj nektek, ha Isten ajándékát azzal gyalázzátok meg, hogy erszényetek megtömésére használjátok fel. Ez a hatalom nem a tiétek, ez Isten hatalma. Használjátok, de ne tulajdonítsátok el, mondván: „Az enyém”. Ahogyan kaptátok, ugyanúgy el is vehetjük tőletek. Simon, Jónás fia, az imént azt mondta Júdásnak: „Ugyanaz a viszketegséged, mint Lucifernek?” Pontos meghatározást adott. Ezt mondani: „Én azért teszem meg azt, amit Isten tesz, mert olyan vagyok, mint Isten”, annyi, mint Lucifert utánozni. S az ő büntetése közismert.

Ugyanígy tudjuk azt is, mi történt azzal a kettővel, akik a földi Paradicsomban ettek a tiltott gyümölcsből az Irigy unszolására, aki más szerencsétleneket is saját poklába akart juttatni – a már ott lévő lázadó angyalokon kívül – de saját teljes kevélységük viszketegsége miatt is...

Vagyon nélkül menjetek... Fegyverek sem szükségesek.... Nektek nincsenek kincseitek, amelyeket óvni és védelmezni kellene a rablóktól. Az egyetlen, akitől félnetek kell, számotokra az egyetlen rabló a Sátán. Őt pedig állhatatossággal és imádsággal lehet legyőzni, nem kardokkal és törökkel...

Ha valamikor söpredék, gyilkosok, tolvajok, vámszedők voltatok is, de bűnötöket megbántátok, és most az én szolgálatomban álltok, tiszteletet érdemeltek, mert az én küldötteim vagytok. Még többet mondok. Ezt mondom: Jaj nektek, ha külsőleg az én küldötteimnek néztek ki, bensőtökben azonban aljasok vagytok és olyanok, akikbe mintha az ördög bújna volna. Jaj nektek! A pokol kevés ahhoz képest, amit csalásotokért érdemeltek. De ha látszatra Isten küldöttei volnátok, ugyanakkor azonban aljasok, vámszedők tolvajok, gyilkosok is titokban,

vagy ha akár csak valami gyanú, valami szinte már bizonyosság merülne fel ellenetek az emberek szívében, akkor is megbecsülésben és tiszteletben kell részesíteniük titeket, mert az én küldötteim vagytok. Az ember szemének az eszköz mögött meg kell látnia a küldőt és a célt, vagyis Istent és az Ő művét, a gyakran nagyon is fogytékos eszköz mögött. Csak súlyos bűn esetén, ami a hitet csorbítja a szívekben, gondoskodom róla, hogy levágjam a romlott tagot, s ugyanezt fogja tenni az, aki utánam következik. Mert nem engedhetõ meg, hogy egy ördögi pap miatt elveszzen egy hívõ lelke. Soha nem lesz szabad megengedni ezt, csupán azért, hogy elrejtsek az apostoli testületben keletkezett sebeket, s nem szabad eltúrní, hogy tovább éljenek benne az elrákosodott testek, amelyek visszataszító külsejükkel távol tartanak, ördögi bűzükkel pedig mérgeznek. ...

Jusson eszetekbe, hogy a tanítvány nem nagyobb Tanítójánál, a szolga sem nagyobb Uránál...

Ha a ház Urát Belzebubnak hívták, hogyan hívják majd szolgálait? ...

Ne féljetez tehát azoktól, akik ördögöknek hívnak titeket. Eljön majd a nap, amikor kiderül az igazság, s akkor majd meglátják az emberek, ki volt az ördög. Ti-e vagy ők.

Amikor eljön az óra, amikor mindennek ismertté kell válnia, mondjátok el fényes nappal, hirdessétek a háztetőkről azt, amit én inkább lelketeknek, mint fületeknek tuttogok. Mert akkor a világ már meg lesz keresztelve a Vértől, és lesz zászlaja a Sátán ellen, és ennek segítségével a világ, ha akarja, megértheti Isten titkait, a Sátán viszont csak annak árthat, aki a Sátán harapását kívánja, és azt jobban szereti, mint az én csókomat. De a világ nyolcvan százaléka nem akarja majd megérteni...

Ne féljetez azoktól, akik megölik a testet, a lelket azonban nem tudják megölni, hanem csak attól féljetez, aki romlásba döntheti lelketeket, és az Utolsó Ítéletkor ezt a lelket újra egyesíti a feltámadt testtel, hogy együtt vesse őket a pokol tüzébe.

Bizony, az ördögökön kívül az embernek az ember is ellensége; és az új embernek, a krisztusi embernek, tulajdon családja is ellensége lesz, siránkozásaival, fenyegetőzéseivel vagy rimánkodásaival.

(4-898)

A Sátán országa

Jézus Kafarnaumban tartózkodik egy szombati napon. Néhány farizeus már a ház előtt áll, várva az eseményeket, hogy beleköthessenek Jézusba. Az apostolok el akarják kerülni az újabb összeütközést, s bárkájukon magukkal akarják vinni a Jézusra váró beteget, de a Kerióti nem hajlandó elmenni onnan. Közben visszaérkezik Jézus a kis Józseffel, a korozaeni ács árva fiával.

– Hozzátok ki a beteget! – rendelkezik Jézus.

Az egyik farizeus, aki nem Kafarnaumból való, de rosszabb a kafarnaumiaknál, megjegyzi:

– Nem beteg. Megszállott.

– Az mindig a lélek betegsége – válaszolja Jézus.

– De ennek meggátolja látását és beszédét...

– Mindig a lélek betegsége, ami kiterjed a megszállott tagjaira és szerveire. Ha hagytad volna, hogy befejezzem mondatomat, tudtad volna, hogy ezt akartam mondani. Amikor beteg valaki, lázas lesz, és a láz, a vér által, eljut a test minden részébe.

A farizeus nem tud visszavágni, és hallgat. Jézus elé vezetik a megszállottat. Bágyadt. A nép körülveszi. Ott vannak Kafarnaum előkelői, köztük áll a négy farizeus, ott van a zsinagógafőnök, Jaírus, és egy sarokban, azzal az ürüggyel, hogy a rendre vigyáz, ott van a római százados és más városbeliek.

– Isten nevében hagyd el ennek a szemét és nyelvét! Akarom! Távozz el ebből a teremtményből! Többé nem szabad hatalmadban tartanod őt! El! – kiáltja Jézus, parancsolólag tartva karját.

A csoda az ördög dühös kiáltásával kezdődik, és a megszabadult örömkialtásával végződik:

– Dávid Fia! Dávid Fia! Szent és Király!

– Honnan tudja ez, ki az, aki meggyógyította? – kérdezi egy írástudó.

– De hiszen az egész komédia! Ezeket az embereket lefizették, hogy ezt tegyék! – jegyzi meg, vállat vonva, egy farizeus.

– De ki fizette le? Ha szabad megkérdezni téged? – kérdi Jaírus.

– Te is.

– Mi célból?

– Hogy híressé tedd Kafarnaumot!

– Ne szégyenítsd meg értelmeket azzal, hogy ilyen ostobaságokat beszélsz, és ne szennyezd be nyelvedet hazugságokkal! Te tudod, hogy ez nem igaz, és fel kellene fognod, hogy ostobaságokat beszélsz. Ami itt történik, az történik Izrael sok részében. Akkor mindenütt fizet érte valaki? Igazán nem tudtam, hogy a nép olyan gazdag Izraelben! Mert ti és a ti nagyjaitok biztosan nem fizetnek ezért. Akkor a nép fizet, aki egyesül a Mesterrel, és szereti Őt.

– Te zsinagógafőnök vagy, és szereted Őt. Ott van Mannaen. És Betániában Lázár, Teofil fia. Ezek nem a népből valók.

– De ezek becsületesek, és én is az vagyok. Mi nem csapunk be senkit, semmivel sem. Még kevésbé a hit dolgában. Nem engedjük meg ezt, mert féljük Istent, és megértettük, hogy Isten szereti a becsületességet.

A farizeusok hátat fordítanak Jaírusnak, és a meggyógyult szüleihez fordulnak:

– Ki mondta nektek, hogy idejöttetek?

– Ki? Sokan. A már meggyógyultak vagy azok szülei.

– De igazán beteg volt?

– Ó! Alattomos gondolkodásúak! Azt hiszitek, hogy mindez képmutatás? Menjetek el Gadarába és kérdezzetek utána, ha nem hiszitek Izmael leányának családjánál!

A kafarnaumiak méltatlankodva zajonganak. A Názáret közeléből jöttek azonban kijelentik:

– Hiszen ez csak az ács Józsefnek a fia!

A Jézushoz hűséges kafarnaumi polgárok felkiáltanak:

– Nem! Ő az, akinek mondja magát, és akinek a meggyógyított mondta Őt: „Isten Fia és Dávid Fia!”

– Ne növeljétek a nép magasztalását a kijelentéseitekkel – mondja megvetően egy írástudó.

– És akkor ki Ő, szerinted?

– Egy Belzebub!

– Ah! Viperanyelvűek! Képmutatók! Ti vagytok a megszállottak! Szívetekben vakok! Akik pusztulásunkat okoztátok! El akarjátok venni a Messiás örömét is, mi? Uzsorások! – kiabál a tömeg.

Jézus visszavonult a konyhába, hogy egy kis vizet igyék. Éppen akkor jelenik meg ismét a ház küszöbénél, amikor hallja megint az elcsépelet és ostoba farizeusi vádat: „Ez nem más, mint egy Belzebub, mert az ördögök engedelmeskednek neki. A nagy Belzebub az ő atyja. És Ő az ördögök fejedelmének segítségével úzi ki az ördögöket.”

Jézus lejön a két kis lépcsőn, és előre megy, egyenesen, komoran és nyugodtan. Megáll az írástudók és farizeusok csoportja előtt. Élesen rájuk nézve mondja:

– Látjuk már a földön is, hogy egy ország, amely egymással ellentétes pártokra oszlott, gyenge belsőleg. Könnyű megtámadni, és a szomszédos államok elpusztíthatják, és rabszolgájukká tehetik. Már a földön is látjuk, hogy nincs többé jólét abban a városban, amely ellenkező pártokra oszlott. Ugyanaz a helyzet a családban, amelynek tagjai gyűlölködnek egymás ellen. Felmorzsolódik, haszontalan darabokra törik, amely senkit sem szolgál, és amelyet a polgártársak kinevetnek. Az összhang kötelesség, mert fenntartja az önállóságot, az erőt és a szeretetet. Ezt kellene visszatükrözniük a hazafiaknak, a polgártársaknak és a családtagoknak, amikor valamilyen hasznos szempont megkívánása kísérti őket a különválásra és az erőszakra. Ezek mindig veszélyesek, mert szembeállítják a pártokat, és lerombolják az érzelmeket.

Valóban ezt gyakorolják azok, akik a világ urai. Figyeljétek meg Rómát, annak letagadhatatlan erejét, ami annyira fájdalmas számunkra. Uralkodik a világon. De egységes, egy a véleményben, egyetlen akarata: „uralkodni”. Köztük is vannak bizonyos ellentétek, ellenszenv, lázadások. De ez az egység az alapja. A felszínen egyetlen tömb, repedések, zavargások nélkül. Mindnyájan ugyanazt akarják, és elérik, mert akarják. És el fogják érni mindaddig, míg ugyanazt akarják.

Nézzétek ennek az emberi összetartásnak a példáját, és fontoljátok meg: ha a világnak ezek a fiai így tesznek, mit nem tesz a Sátán? Számunkra ők is a Sátánhoz tartoznak. De az ő sátáni pogányságuk semmi a Sátán és ördögei tökéletes sátáni volta mellett. Ebben az örök, időtlen, végtelen – ravaszság és gonoszságban határtalan – birodalomban, örömeiket találják abban, hogy ártsanak Istennek és az embereknek. Ezek a szellemek egyesülnek az egyetlen akaratban, hogy ártsanak. Ezt lélegzik, ebben telik fájdalmas örömük, amely egyetlen, kegyetlen örömük. Átkozott tökéletességgel sikerül egyesülniük ebben.

Ti azt akarjátok, hogy az emberek kételkedjenek hatalmamban. Azért mondjátok, hogy a Sátán segít engem, mint egy alsóbbrendű Belzebubot. De akkor nemde az történik, hogy a Sátán meghasonlott önmagával, és ellentétben áll ördögeivel, ha ő úzi ki azokat a megszállottakból? És ha ellentét van köztük, maradandó lehet-e birodalmuk? Nem! Nem erről van szó! A Sátán nagyon ravasz. Nem árt önmagának. Ő ki akarja terjeszteni országát a szívekben, nem pedig csökkenteni akarja azt. Az ő élete „rabolni ártani – hazudni. – bántani – zavart okozni.” Elrabolni a lelkeket Istentől és a békét az emberektől. Ártani akar az Atya teremtményeinek, hogy Őneki is fájdalmat okozzon. Hazudik, hogy félrevezessen. Megbánt, hogy öröme teljék benne. Zavart okoz, mert ő maga a zavar. És nem képes megváltozni. Örök létezésében és módszereiben.

De válaszoljatok erre a kérdésre: Ha én Belzebub nevében üzöm ki az ördögöket, kinek a nevében üzik ki azokat a ti fiaitok? Be akarjátok vallani akkor, hogy ők is csak Belzebubok? Ha

ezt mondjátok, rágalmazóknak ítélnék titeket. És ha az ő életszentségük olyan nagy, hogy nem válaszolnak vádjaitokra, ti magatok is megítélhetitek, hogy vallomásotok szerint hisztek abban, hogy sok ördög van Izraelben. És Isten mond majd ítéletet felettetek Izrael fiai nevében, akiket azzal vádoltatok, hogy ördögök. Akiket elítéltek, ők maguk lesznek bíraitok ott, ahol az ítélet nincs alávetve emberi nyomásnak.'

Ha azonban, amint ez az igazság, én Isten Lelke által vetem ki az ördögöket, akkor ez bizonyítja, hogy elérkezett hozzátok Isten Országá és ennek az Országnak a Királya. Ennek a Királynak olyan hatalma van, amelynek nem tud ellenállni semmiféle olyan erő, amely ellenkezik az Ő Országával. Azért én megköötözöm és kényszerítem azokat, akik bitorolják Országom fiait, hogy távozzanak el az elfoglalt helyekről, és adják vissza nekem zsákmányukat, mert én veszem birtokba azokat.

Nem így tesz talán az, aki be akar lépni egy házba, amelyben egy erős ember lakik, hogy elvegye tőle a javakat, amelyeket igazságosan, vagy gonoszul szerzett? Így tesz. Belép, és megköötözi őt. És miután megtette ezt, kifoszthatja házát. Én megköötözöm a sötét angyalt, aki elvette azt, ami az enyém, és elveszem tőle, amit elrabolt tőlem. És csak azért tudom megtenni ezt, mert én vagyok az Erős, a jövő századok Atyja, a Béke Fejedelme.

– Magyarázd meg nekünk, mit akar mondani: „A jövő századok Atyja”. Azt hiszed, hogy egy új század végéig élsz, és még ostobábban azt gondold, hogy időt teremtesz, te, szegény ember? Az idő Istené – mondja egy írástudó.

– És te kérdezed ezt tőlem, aki írástudó vagy? Nem tudod, hogy lesz egy század, amelynek lesz eleje, de nem lesz vége, és az, az enyém lesz? Abban győzedelmeskedem majd, összegyűjtve magam körül azokat, akik annak fiai. Ők örökké élnek majd, mint ez a század, amelyet én fogok teremteni. Már teremtem is, a lelket értékesebbnek tartva a testnél, a világnál és a pokolnál, amelyet kivetek, mert én mindent meg tudok tenni.

Ezért mondom nektek, aki nincs velem, az ellenem van, és aki nem gyűjt velem, az szétszór. Mert én vagyok az, aki vagyok. Aki nem hiszi ezt, arról már megjövendőlték, hogy vétkezik a Szentlélek ellen, akinek szavát közvetítették a próféták, és aki se nem hazudik, se nem téved, és akinek ellenállás nélkül hinni kell. (Lásd Kiv 3,13-15)

Azért mondom nektek: mindent megbocsátanak az embereknek, minden bűnüket és káromkodásukat. Mert Isten tudja, hogy az ember nemcsak lélek, hanem test is. A megkísértett test alá van vetve a váratlan gyengeségnek. De aki a Lelket káromolja, az nem nyer bocsánatot. Aki az Emberfia ellen beszél, az még bocsánatot nyer, mert a test nehézsége, amely körülveszi az én személyemet és azt az embert, aki ellenem beszél, még megtévesztheti őt. De aki a Szentlélek ellen beszél, az nem nyer bocsánatot sem ebben az életben, sem a jövőben, mert az Igazság az, ami: tiszta, szent, letagadhatatlan és kifejezett a lélek számára, és olyan módon, amely nem visz tévedésbe. Egészen más azok helyzete, akik szándékosan tévednek, mert tévedni akarnak. Tagadják a Szentlélektől kapott Igazságot, tagadják Isten Szavát és a Szeretetet, amelyet ebben a Szóban szeretetből adott az embereknek. A Szeretet ellen elkövetett bűn nem nyer bocsánatot.

De mindenki olyan gyümölcsöt terem, amilyen a fája. Ti a ti gyümölcsötöket adjátok, és ezek nem jó gyümölcsök. Ha ti adtok egy jó fát, hogy azt elültessük a gyümölcsöskertben, az, jó gyümölcsöt fog teremni. De ha rossz fát adtok, rossz lesz a gyümölcse, és mindenki azt mondja: „Ez a fa nem jó”. Mert gyümölcséről ismerik meg a fát.

És ti hogyan hiszitek, hogy jól beszélhettek, ti, akik gonoszok vagytok? Mert a szív bőségéből szól a száj. És amivel túlcserélésig megteltünk, azzal bővelkednek cselekedeteink és szavaink. A jó ember jót ad jó kincséből. A gonosz, gonosz kincséből, gonoszt ad. Lelkülete szerint beszél és cselekszik.

Igazán mondom nektek, hogy a semmittevés bűn. De jobb semmit sem tenni, mint gonoszul cselekedni. És azt is mondom nektek, hogy jobb hallgatni, mint feleslegesen és rosszindulatúan beszélni. Akkor is, ha a hallgatás semmittevés, inkább azt tegyétek, mintsem hogy nyelvetekkel

vétkezzetek. Biztosítlak titeket, hogy minden felesleges szóért számot kell majd adniuk az embereknek az ítéletkor. Kimondott szavaikért üdvözlnek majd az emberek, és szavaik miatt kárhoznak el. Vigyázzatok azért ti, akik annyit beszéltek, több mint feleslegesen, mert azok nemcsak feleslegesek, hanem gonoszak, és az a céljuk, hogy a szíveket eltávolítsák az Igazságtól, aki hozzátok beszél.

A farizeusok tanácskoznak az írástudókkal és utána mind együtt. Udvariasságot színélve megkérlik:

– Mester, jobban hiszünk annak, amit látunk. Adj azért nekünk egy jelet, hogy hihessük, te valóban az vagy, akinek mondasz magadat.

– Látjátok, hogy bennetek van a Szentlélek elleni bűn? Ő már többször rám mutatott: a Megtestesült Igére. Az Ige és az Üdvözítő eljött a kijelölt időben, megelőzve és követve a megjövendölt jelektől, azt művelve, amit a Lélek mond.

Ők erre ezt felelik:

– A Léleknek hiszünk, de hogyan hihetünk neked, ha nem látunk egy jelet saját szemünkkel?

– Hogyan hihettek akkor a Léleknek, akinek cselekedetei szellemiek, ha nem hiszték az én cselekedeteimnek, amelyek érzékelhetők szemetekkel? Életem tele van velük. Nem elég még? Nem. Én magam felelem, hogy nem. Még nem elég. Ennek a házasságtörő és gonosz nemzedéknek, amely egy jelet keres, egyetlen jel adatik majd: Jónás próféta jele. (Lásd Jónás 2-3) Amint Jónás három napig a bálna gyomrában tartózkodott, úgy lesz majd az Emberfia három napig a föld méhében. Igazán mondom nektek, hogy a niniveiek feltámadnak majd az Ítélet napján, mint minden ember, és felkelnek ez ellen a nemzedék ellen, és elítélik azt: Mert ők bűnbánatot tartottak Jónás prédikációjára, de ti nem. Pedig itt nagyobb valaki van Jónásnál. És ugyanígy feltámad és felkel majd ellenetek a Dél Királynője is, és elítél titeket, mert ő a világ végéről eljött, hogy meghallgassa Salamon bölcsességét. És olyan valaki van itt, aki több Salamonnál.

– Miért mondasz, hogy ez a nemzedék házasságtörő és gonosz? Nem rosszabb, mint régen. Ugyanolyan szentek vannak köztünk, mint amilyenek régen voltak. Izrael összetétele nem változott. Te megsértesz minket.

– Ti saját magatokat sértitek meg, amikor ártotok lelketeknek, mert eltávolítjátok azt az Igazságtól, és ezért az üdvösségtől. De mégis megválaszolok nektek. Ez a nemzedék nem szent, csak külsejében és ruhájában. Belülről nem az. Izraelben ugyanazok a nevek ugyanazokat a dolgokat jelentik. De nincs valóság ezekben a dolgokban. Ugyanazok a szokások, ruhák és szertartások. De hiányzik belőlük a lélek. Házasságtörők vagytok, mert elutasítottátok a természetfeletti házasságot az isteni Törvénnyel, és házasságtörő egyesüléssel összeházassodtatok a Sátán törvényével. Csak mulandó testetekben vagytok körülmetélve. Szívetek nincs többé körülmetélve. És gonoszok vagytok, mert eladtátok magatokat a Gonosznak. Megmondtam.

– Te nagyon megbántasz minket. De ha így van, miért nem szabadítod meg Izraelt az ördögtől, hogy szentté váljék?

– Akarja ezt Izrael? Nem. Ezek a szegények akarják, akik eljönnek, hogy megszabaduljanak az ördögtől, mert érzik azt önmagukban. Terhes és szégyenletes számukra az ördög befolyása. Ti nem érzitek ezt. És felesleges lenne titeket megszabadítani attól, mert nem kívánjátok ezt. Azért azonnal ismét birtokába venne titeket, még inkább, mint azelőtt. Mert amikor egy tisztátalan lélek kimegy egy emberből, száraz helyeken vándorol, nyugalmat keresvén, de nem talál. Nem száraz vidékekről van szó, jegyezzétek meg! Szárazak, mert nem hajlandók befogadni őket, mint amint a száraz föld nem fogadja be a magot. Akkor azt mondja: „Visszatérek házamba, ahonnan erőszakkal kiűzték, az illető akarata ellenére. Biztos vagyok, hogy befogad engem, és nyugvóhelyet találok nála.” Valóban visszatér ahhoz, aki az övé volt. Sokszorosan kész visszafogadni őt. Igazán mondom nektek, hogy az ember inkább vágyakozik

a Sátánra, mint Istenre. Ha a Sátán nem nyomja el tagjait, nem panaszkodik semmiféle más megszállás miatt. Elmegy tehát, és üresen, kiséperven, feldíszítve, tisztaságtól illatozva találja a házat. Akkor megy, és magához vesz hét másik ördögöt, mert többé nem akarja elveszteni. Ezzel a nála gonoszabb hét ördöggel belép abba, és mindnyájan letelepsznek ott. És az egyszer megtértek ez a második állapota, második elvetemültsége rosszabb az elsőnél. Mert a Sátán fel tudja mérni, hogy ez az ember mennyire szereti őt, és mennyire hálátlan Isten iránt. És azért is, mert Isten nem tér vissza oda, ahol lábbal tapossák kegyelmeit, és miután egyszer már megtapasztalták a megszállottságot, ismét kitarják karjukat egy még nagyobb megszállás felé. A megszállásba való visszaesés rosszabb, mint amikor egy, a tüdővészéből kigyógyult beteg, visszaesik ebbe a betegségbe. Többé már nem képes a javulásra és a gyógyulásra. Így történik ezzel a nemzedékkel is, amelyet a Keresztelő megtérített, de amely visszatért a bűnözéshez, mert a gonoszat szereti, nem pedig engem.

Miközben Jézus beszél, megérkezik Anyja Jézus unokatestvéreivel. A Jézus közelében lévő apostolok szólnak neki:

– Mester, itt van Anyád és testvéreid. Kint vannak az úton, és téged keresnek, mert beszélni akarnak veled. Parancsold meg a tömegnek, hogy engedjen helyet nekik, hogy hozzád jöhessenek, mert biztosan valami súlyos ok hozta ide őket, hogy téged keressenek.

Jézus felemeli fejét, és látja a tömeg végén Anyjának aggódó arcát. Mária csak nehezen tudja visszafojtani sírását. József, Alfeus fia, izgatottan beszél hozzá. Mária erőteljes mozdulatokkal utasítja el őt, József erősködése ellenére. Jézus látja Simon zavarodott arcát is. Ő nyilvánvalóan szomorú, kiábrándult... Jézus azonban nem mosolyog rájuk, és nem ad ki semmiféle parancsot. Hagyja a Lesújtottat elmerülni fájdalmában, és unokatestvéreit ott, ahol vannak.

Szemét a tömegre irányítja, és válasza, amit a körülötte álló néhány apostolnak ad, szól azoknak a távolabbiaknak is, akik megkísérlik, hogy a vérségi kötelék felülmúlja a kötelességet.

– Ki az én Anyám? Kik az én testvéreim? – Komoly arccal körülnéz. Belesápad az erőfeszítésbe, amellyel a kötelességet előnyben részesíti az érzelmekkel és a vérségi kötelékekkel szemben. Megtagadja az Anyával való kötelékét, hogy szolgálja az Atyát. A körülötte tolongó tömegre mutatva mondja:

– Íme, az én Anyám, és íme testvéreim. Akik Isten akaratát cselekszik, azok az én testvéreim és nővéreim, azok az én anyám. Nem rendelkezem másokkal. És ezek az enyéim lesznek, ha először és másoknál nagyobb tökéletességgel teszik meg Isten akaratát minden más akaratnak, vagy a vér és az érzelmek hangjának teljes feláldozásával.

A tömeg erőteljesebben zúg, mint egy hirtelen szélről felkorbácsolt tenger.

Az írástudók adják meg a hangot:

– Ez ördög! Még saját vérét is megtagadja!

Rokonai tovább viszik:

– Bolond! Még saját Anyját is kínozza!

Az apostolok kijelentik:

– Ez igazán hősies beszéd!

A nép:

– Mennyire szeret minket!

Mária, József és Simon nagy nehezen átvérgődnek a tömegen. Mária nagyon kedves, József dühöng a méregtől, Simon egészen meg van zavarodva. Jézus közelébe érnek.

József azonnal nekitámad

– Bolond vagy! Mindenkit megbántasz! Még Anyádra sem vagy tekintettel! De most itt vagyok én, és megakadályozlak ebben. Igaz, hogy munkásként mégy ide s oda? És ha igaz, akkor miért nem a te műhelyedben dolgozol, hogy Anyád ne éhezzen? Miért hazudod, hogy a te munkád a prédikálás? Munkakerülő vagy és hálátlan! És utána elmész fizetésért dolgozni

egy idegen házba? Valóban úgy tűnik nekem, hogy egy ördög vett hatalmába, és letérített téged a jó útról! Válaszolj nekem!

Jézus megfordul, és karjába veszi a gyermek Józsefet. Felemeli őt, hóna alatt tartva, és azt mondja:

– Azért dolgozom, hogy tápláljam ezt az ártatlant és az ő rokonait, és hogy meggyőzzek titeket Isten jóságáról. Korozáiban beszéltem az alázatosságról és a szeretetről. És nemcsak Korozáiban. Hanem neked is, József, igazságtalan testvérem. De megbocsátok neked, mert tudom, hogy a kígyó harapott meg téged. És megbocsátok neked is, állhatatlan Simon. Nem kell semmit sem megbocsátanom Anyámnak. Neki sem kell megbocsátania nekem, mert ő igazságosan ítél. A világ tegye azt, amit akar. Én azt teszem, amit Isten akar. És boldogabb vagyok Atyám és Anyám áldásával, mintha az egész világ kikiáltana királyának. Jöjj, Anyám! Ne sírj! Ezek nem tudják, mit tesznek. Bocsáss meg nekik!

– Ó, Fiam! Tudom. Te tudod. Nem kell mást mondani...

– Nem kell mást mondani, kivéve a tömegnek azt, hogy:

– Menjetek békével!

És Jézus megáldja a tömeget. Utána jobbjával Máriát, baljával a gyermeket fogva, felmegy a lépcsőn.

(4-936)

A Sátán legyőzése

Jézus magyarázatot fűz Péter segítségkéréséhez, amikor az a vízen járva, süllyedni kezdett:

– Gyakran nem várom be, hogy hívjanak, amikor látom, hogy gyermekeim veszélyben forognak. És sokszor ahhoz is odasietek, aki hálátlan irántam...

Számomra semmi sem fájdalmasabb, mint ha nem avatkozhatom be, mert közbelépésemet elutasítjátok. Inkább egyedül tesztek valamit, vagy, ami még rosszabb, a Gonosztól kértek segítséget...

Az előző kenyérszaporítással kapcsolatban mondja Jézus:

– Mennyire szerettem a tömeget! A testükkel kezdtem. De míg a Sátán azért kezdi a testtel, hogy a pokolba juttassa, én azért kezdtem ezzel, hogy az égbe vezessem...

Azt akarom, hogy legyen hitetek. És ha megvan bennetek, jövök, és kivezetlek titeket a veszélyből. Ó, ha a Föld ezt tudná mondani: „Mester, Uram, ments meg engem!” Elég volna egyetlen kiáltás, de az egész Földé, hogy egy pillanat alatt legyőzötten bukjon le a Sátán, parancsának végrehajtóival együtt. De nem tudtok hinni. Megsokasítom az eszközöket, hogy elvezesselek titeket a hitre. De ezek az eszközök úgy hullnak bele iszapokba, ahogyan egy kő hull a mocsárba, és ott maradnak, betemetve.

(4-973)

* * *

Amikor a 72 tanítvány visszatér első küldetéséből, boldogan számolnak be:

– Tudod, Mester, hogy nemcsak a betegségek, hanem még az ördögök is engedelmeskedtek nekünk, neved ereje által? Mily nagy dolog, Mester! Mi, mi, szegény emberek, csupán, mert te küldtél minket, meg tudtuk szabadítani az embert az ördög szörnyű hatalmától!... – És sok esetet beszélnek el, amely itt vagy ott történt. Csak egy emberről mondják:

– Hozzá tartozói, jobban mondva, anyja és a szomszédok, erőszakkal hozták elénk. De az ördög kigúnyolt minket: „Az ő akaratából tértem vissza ide, miután a názáreti Jézus kiűzött innen engem, és nem is hagyom el többé, mert ő engem jobban szeret, mint a ti Mestereteket, és újra megkeresett”. És hirtelenül, fékezhetetlen erővel, kiszakította az embert annak kezéből, aki tartotta, és letaszította egy meredek sziklafalról. Szaladtunk megnézni, szétroncsolódott-e. Ó, dehogy! Úgy futott, mint egy fiatal gazella, és olyan káromlásokat és maró szavakat mondott, amelyek igazán nem e világról valók... Anyja szánalomra indított minket... De ő! De ő! Ó, hát így tud tenni az ördög?

– Így, és még ennél inkább is – mondja búsan Jézus.

– Talán, ha te ott lettél volna...

– Nem. Én megmondtam annak az embernek: „Menj, és ne akarj visszaesni bűnödbe!” Ő akart. Tudta, hogy a Rosszat akarja, mégis akarta. Elveszett. Más az, ha valakit előzetes tudta nélkül száll meg az ördög, és más, ha valaki engedi magát megszállni, noha tudja, hogy ha így tesz, újra eladja magát az ördögnek. De ne beszéljete rőla! Ő már végérvényesen lemetszett tag. Ő a Rossz önkéntese. Dicsérjűk inkább az Urat a nektek adott győzelmekért. Én ismerem a vétkes ember nevét, és ismerem a megszabadítottak nevét is. Láttam a Sátánt: mint a villám, bukott le az égből, az én nevemmel egyesített érdemek folytán. Mert én láttam áldozataitokat, imáitokat és azt a szeretetet, amellyel közeledtetek a szerencsétlenekhez, hogy megtegyétek azt, aminek megtételét parancsoltam nektek. Szeretettel végeztétek, és Isten megáldott titeket. Mások is megteszik majd, amit ti tesztek, de szeretet nélkül. Nem is érnek el megtéréseket... De ne azért örvendjete, mert legyőztétek a szellemeket, hanem azért, mert nevetek fel van jegyezve az égben. Soha ne töröljétek ki onnan!

(4-1020)

Az arany ördöge

Jézus a Genezáreti-tó nyugati partján tartózkodik, amikor valaki azt kéri tőle, hogy parancsolja meg testvérének, ossza meg vele elhunyt apjának örökségét. Jézus megígéri neki, hogy imádkozik érte, és prédikálni fog a vidéken. Az ember azonban nem elégszik meg ezzel, hanem azt kívánja, Jézus fenyegetse meg testvérét, hogy betegséggel sújtja őt, ha nem adja neki azt, ami őt megilleti.

– Ember, én megtéríteni jöttem, nem lesújtani. De ha hiszel szavamban, békét találsz.

– Milyen szavadban?

– Azt mondtam, hogy imádkozom testvéredért, hogy te vigasztalásban részesülj, és ő megtérjen.

– Mesebeszéd! Mesebesszéd! Én nem vagyok együgyű, hogy higgyek bennük! Jöjj, és parancsolj neki!

Jézus, aki szelíd és türelmes volt, méltóságteljessé és szigorúvá válik. Felegyenesedik – előzőleg kissé lehajolt a kis köpcös és haragtól lángoló emberke fölé – és azt mondja:

– Ember, ki tett meg engem bírává közöttetek? Senki. De, hogy megszüntessem két testvér viszályát, elfogadtam hívásodat, hogy elmenjek, és gyakoroljam küldetésemet, mint kibékítő és üdvöztető. Ha hittél volna szavamban, visszatérve Abelmáinba, úgy találd volna, hogy testvéred megtért. Nem tudsz hinni. Azért nem lesz részed a csodában. Ha te tudtad volna először rátenni kezedet a kincsre, te fosztottad volna meg attól testvéredet. Mert valóban, amint ikreként születtetek, úgy ikrek vagytok szenvedélyeitekben is. Te éppúgy, mint testvéred, csak egyet szeretsz: az aranyat. Egyben hiszel: az aranyban. Maradj meg akkor hitedben! Isten veled!

Az ember átkozódva megy el, mindenkit megbotránkoztatva. Az emberek meg akarják büntetni őt. Jézus azonban ellenzi. Azt mondja:

– Hagyjátok elmenni! Miért szennyeznétek be kezeteket egy oktan állat megverésével? Én megbocsátok neki, mert megszállotta az arany ördöge, s az vezeti félre. Ti is ezt tegyétek! Inkább imádkozunk ezért a szerencsétlenért, hogy emberré váljék, szép, megszabadult lélekkel.

– Igaz. Még arca is rettenetessé vált pénzsóvárgásában. Láttad? – kérdezik egymástól a tanítványok és azok, akik a fősvény közelében álltak.

– Igen. Amikor a Mester visszautasította, kis híján megütötte Őt, átkozódása közben, és ördögivé vált arckifejezése.

– Kísértő ördöggé. Gonoszságra kísértette a Mestert...

– Idehallgassatok! – mondja Jézus. – Valóban, a lelki változások visszatükröződnek az arcon. Mintha az ördög kiülne a megszállt arcára. Kevesen nem árulják el, hogy ördögök, akár cselekedeteikkel, akár arckifejezésükkel. És ezek a kevesek tökélyre vitték a gonoszságban, és tökéletesen meg vannak szállva.

Az igaz ember arca ezzel szemben mindig szép. Még akkor is, ha testileg eltorzult. Természetfeletti szépség sugárzik róla, amely bensejéből kiárad külsejére. Nemcsak szólásmód, hanem igaz tény, hogy aki mentes a bűntől, az, friss testben is. Ezt megfigyelhetjük rajta. A bennünk levő lélek mindent átjár. A bűzös lélek megrontja a testet is. Az illatozó lélek viszont tisztán megőrzi a testet. A romlott lélek fajtalan bűnökre ösztönzi a testet, és ezek öreggé teszik és eltorzítják. A tiszta lélek tiszta életre sarkallja a testet. És ez megőrzi a frissességet, és fenségessé teszi. (Lásd bővebben: P 4,137-141.)

Kiűzöm az ördögöket

Jézus a Tízváros területén lévő Gadarában beszél az egybegyűlt lakossághoz. Miután megdicséri a szép épületeket és a város polgárainak összetartását, így folytatja:

– Más helyen megmondtam már annak, aki engem megvádolt, hogy Belzebub segítségével űzöm ki az ördögöket: „Minden megosztott ország elpusztul.” Valóban, ha a Sátán önmagát űzné ki, elpusztulna ő és sötét országa. Én, szeretetből, amellyel Isten szereti az általa teremtetett emberiséget, eljöttem, hogy emlékeztessem az embereket: csak egyetlen Ország szent: a mennyország. Ezt jöttem hirdetni, hogy a legjobbak oda igyekezzenek. Én szeretném, ha mindenki – a leggonoszabbak is – jönnének, megtérve, megszabadulva az ördögtől, aki a test vagy a lélek megszállása által, nyíltan, vagy titokban, fogva tartja az embereket. Ezért járok körül, meggyógyítva a betegeket, kiűzve az ördögöket a megszállott testekből, megtérítve a bűnösöket, bocsánatot adva az Úr nevében, tanítva az Országról, és csodákat művelve, hogy meggyőzzetek titeket hatalmamról és arról, hogy Isten velem van. Mert nem tehet csodát az, akinek Isten nem barátja. Ezért, ha én Isten ujjával űzöm ki az ördögöket, és gyógyítom meg a betegeket, tisztítom meg a leprásokat, térítem meg a bűnösöket, hirdetem az Országot, tanítok róla, és oda hívok mindenkit Isten nevében és az Ő segítségével, akkor ez annak a jele, hogy elérkezett hozzátok Isten Országa, és meg kell szervezni, mert itt van megalapításának az órája. Ennek ellenkezőjét csak becsutelt emberek állíthatják.

Hogyan lehet megalapítani Isten Országát a világban és a szívekben? A mózesi Törvényhez való visszatéréssel...

Jézus most röviden kifejti nekik a tízparancsolatot, ezzel fejezve be:

Bensőnkben azonban ott vannak a szenvedélyek, mint a városfalak közé zárt sok polgár. Szükséges, hogy az ember minden szenvedélye ugyanazt akarja: vagyis a szentséget. Különben hiába törekszik egy részük az ég felé, ha a másik rész őrizetlenül hagyja a kapukat, és engedi behatolni a csábítót, vagy pedig vitákkal és lustasággal semlegesíti a lelkes gondolkodású polgárok cselekedeteit. Ezzel ugyanis pusztulásba juttatja a belső, lelki várost, és átadja a csalánnak, mérgező növénynek, tüskés bozótoknak, kígyóknak, skorpióknak, egereknek, sakálknak és baglyoknak uralmának, vagyis a gonosz szenvedélyeknek és a Sátán angyalainak uralmának. Szüntelenül örködni kell, soha abba nem hagyva, mint a falakra állított őrszemnek, hogy megakadályozzuk a Gonoszlélek bejutását oda, ahol mi az Isten Országát akarjuk építeni.

Bizony, mondom nektek, hogy amíg az erős ember fegyveresen őrzi háza bejáratát, biztonságban van minden holmija. De ha egy nála erősebb ember jön, vagy ha őrizetlenül hagyja az ajtót, akkor az erősebb legyőzi, elveszi fegyverét. Ő pedig, megfosztva fegyverétől, amelyben annyira bízott, megalázkodik, megadja magát, az erősebb pedig foglyává teszi, és magához veszi a legyőzött embertől szerzett zsákmányt. Ha azonban az ember Istenben él, a Törvényhez való hűség és a szentül gyakorolt igazságosság révén, akkor vele van Isten, vele vagyok én, és semmi baja sem lehet. Az Istennel való egyesülés az a fegyver, amelyet semmilyen erős ember nem győzhet le. A velem való egyesülés annyi, mint biztos győzelem, és biztos megszerzése az örökérvényű erényeknek, amelyekért örök helyet kaptok Isten Országában. Aki azonban elszakad tőlem, vagy ellenségemmé válik, az, következésképpen visszautasítja a Szavam által nyújtott fegyvereket és biztonságot. Aki elutasítja az Igét, Istent utasítja el. Aki elutasítja Istent, az a Sátánt hívja. Aki a Sátánt hívja, az szétrombolja mindazt, amije volt az Ország megszerzéséhez.

Mert aki nincs velem, az ellenem van. Aki nem műveli meg azt, amit én vettem el, az majd azt gyűjti be, amit az ellenség vetett. Aki nem gyűjt velem, az szétszór, és szegényen és csupaszon megy a Legfőbb Bíró elé, aki őt ahhoz a gazdához küldi, akinek eladta magát, mivel Belzebubot jobban szerette, mint Krisztust.

Geraza polgárai: építsetek fel magatokban és városotokban Isten Országát!

(4-1079)

Trónfosztott homlokok

Jézus Endorban megszáll egy vendégszerető ember házában. Étkezés közben komoly, hallgatag... Étkezés után az apostolok kérdezzétek Őt hallgatagságának okáról. Elsőnek András szólal meg:

– Mi bajod van, Mester? Szomorúnak, vagy fáradtnak látszol...

– Nem tagadom, az vagyok.

– Miért? A farizeusok miatt? De már megszokhattad volna... Mindig ugyanazt a dalt éneklis!... A kígyók nem képesek másra, csak a sziszegésre. Ezek sose lesznek képesek arra, hogy úgy énekeljenek, mint a fülemüle. Végül nem is érdemes törődni velük – mondja Péter, részben meggyőződésből, részben azért, hogy megnyugtassa Jézust.

– És ezen a módon elveszítjük felettük az uralmat, és ők kígyókként ránk csavarodhatnak. Kérlek titeket, sose szokjatok hozzá a Gonosz hangjához, mintha ártatlan hang lenne.

– Ó, rendben van! De ha csak emiatt vagy szomorú, rosszul teszed. Látod, mennyire szeret téged a világ – mondja Máté.

– De csak ezért vagy ennyire szomorú? Mondd meg nekem, jó Mester! Vagy hazudtak neked, rágalmakat sejtettek, gyanakvásukat fejezték ki minket illetően, akik szeretünk téged – kérdi udvariasan és kedvesen a Kerióti, fél karjával átkarolva Jézust, aki mellette ül a szénán.

Jézus ránéz Júdásra. Szeme villog a sötétben a kis lámpa fényében, ami megvilágítja őket. Mereven nézi Júdást, s közben megkérdi:

– Talán oly ostobának ismersz, hogy igaznak fogadjam el bárkinek a gyanakvását, és az megzavarjon engem? Júdás, Simon fia, engem csak a valóság zavar meg. – Közben erősen Júdás szemébe néz.

– Milyen valóságok zavarnak meg akkor? – kérdi magabiztosan Júdás.

– Azok, amelyeket látok a szívek mélyén, és olvasok a trónfosztott homlokokon. – Jézus erősen kihangsúlyozza a „trónfosztott” szót.

– Trónfosztott? Miért? Mit akarsz mondani? – kérdezik mindnyájan, megzavarodva.

– Egy királyt megfosztanak trónjától, amikor méltatlanná válik rá. Először letépi koronáját, amely homlokán van, mint az ember legnemesebb helyén. Az ember az egyetlen állat, amely az ég felé emelve tartja homlokát. Állat testénél fogva, de lelkének adományai révén természetfeletti lény. De nem szükséges, hogy valaki földi trónon ülő király legyen ahhoz, hogy megfosszák trónjától. Minden ember király, lelke révén, és trónusa az égben van. De amikor egy ember lealacsonyítja lelkét, és állattá válik, ördöggé válik, akkor trónfosztottá teszi magát. A világ tele van trónfosztott homlokokkal, amelyek többé nem az ég felé emelve állnak, hanem a Szakadék felé hajolnak, súlyossá válva a Sátán szava által, amely rájuk vésődött. Tudni akarjátok? Ez az, amit én a homlokokon olvasok. Rájuk van írva: „El van adva!” És hogy ne legyen kétségetek a felől, ki vette meg őket, megmondom nektek, hogy a Sátán, saját maga, vagy a világban lévő szolgálói által.

– Megértettem! Ezek a farizeusok, például, egy náluk nagyobb szolga szolgálói, aki pedig a Sátán szolgálója – mondja meggyőződéssel Péter. Jézus nem cáfolja meg.

– De... Mondd, Mester, ezek a farizeusok, miután hallották szavaidat, nem megbotránkozva mentek el? Meglökve engem, amikor kimentek, azt mondták... Nagyon határozottan beszéltél – jegyzi meg Bertalan.

Jézus válaszol neki:

– De nagyon igaz, amit mondtam. Nem az én hibám, hanem az övéké, ha meg kell mondanom nekik bizonyos dolgokat. És szeretetem indít arra, hogy megmondjam. Minden növényt, amit nem mennyei Atyám ültetett, ki kell tépni. És nem általa ültetett növény az élödsi, haszontalan fű, a más növényeket elnyomó túskebokor, amelyek elnyomják a szent igazságot. Szeretetgyakorlat kitépni a hagyományokat és előírásokat, amelyek elfojtják a

Tízparancsolatot, elferdítik azokat, elveszik erejüket, és lehetetlenné teszik megtartásukat. Szeretet a becsületes lelkek iránt ezeket kitépni. Ami ezeket a szentelen, önfejű és a Szeretet minden hatása és tanácsa elől elzárkózó embereket illeti, hagyjátok, hogy kövessék őket azok, akik hasonlók hozzájuk lelkületükben és hajlamaikban. Vakok ezek, akik vakokat vezetnek. Ha vak vezet világtalant, mindketten elkerülhetetlenül gödörbe esnek.

(4-1170)

Júdás és a Sátán

Júdással kapcsolatban Jézus gyakran említi a Sátánt. Ezt megtalálhatjuk részletesen a Júdásról szóló tizenhárom füzetben. Itt csak röviden utalunk rá, ha eddig még nem említettük meg.

Valtorta Máriának mondja Jézus:

Azoknak, akiknek feladata a lelkek gondozása, tanulniuk kell Júdás esetének tanulmányozásából... Remegtem és sírtam Júdás lelki hullája előtt... A Sátán volt előttem. (Jd 2,85)

(2-284)

* * *

Júdás árulására célozva mondja Jézus:

– Én a tökéletes Büntényről beszélek. Arról, amelynek megértéséhez bele kell nézni az Isteni Szeretet napjába és a Sátán gondolataiba. Mert csak a Tökéletes Szeretet és a Tökéletes Gyűlölet, csak a Végtelen Jó és a Végtelen Rossz tudják megmagyarázni az ilyen Áldozatot és az ilyen Bünt. Értitek? Úgy tűnik, hogy a Sátán hallja, és kikiáltja vágyát, hogy elkövesse. (Jd 3,97)

(2-331)

* * *

Burkoltan – az összes apostolhoz beszélve – Jézus Júdáshoz intézi szavait, hogy rábírja őt a távozásra árulása előtt:

– Vizsgáljátok meg magatokat, és utána ítéljetek becsületesen és őszintén, és döntsetek! Döntsetek, nehogy elkárhozzatok! Mondjátok: „Mester, barátaim, én felismerem, hogy nem erre az életre vagyok teremtve. Búcsúcsókot adok nektek, és kérlek titeket, imádkozzatok értem!” Jobb így, mint árulóvá válni. Jobb így...

Elárulnátok a lelket a Sátánnak adva... Ne áruljátok el lelketeket, Krisztust és Istent!... Vigyázzatok, mert a lélek meghalhat a test előtt, és anélkül, hogy tudnátok, rothadó lelket hordoztok magatokban... Utána, néha sokkal később, máskor azonnal észreveszi a test, hogy férges hullát hordoz magában, és megbolondul a félelemtől, és öngyilkos lesz, hogy meneküljön ettől a házasságtól... Ó, nem menekül meg! Férges lelkével együtt belezuhan a Gyeheña nyüzsgő kígyói közé.

Ne legyetek becsstelenek, mint az ügynökök vagy zugüggyvédek, akik két ellenkező ügyfél oldalára állnak...

Jobb lenne vakokká válnotok, kitépve a sóvárgó szemeket, mint bujává válni!...

Isten a szívetekbe lát!

Nem szolgálhattok két úrnak!... Ne éhezsetek sem az aranyra, sem a testre, sem a hatalomra. A Sátán ezeket ajánlja fel nektek. Ó, hazug az ő gazdagsága! Megtiszteltetések, sikerek, hatalom, vagyon: szennyes áruk, amelyekért lelketekkel fizettek!

Ti szegény emberek, akiket a Sátán felizgat! (Jd 3,99-101)

(2-375)

* * *

Valtorta Máriának mondja Jézus Júdásról:

– Tekintetem olvasott a kerióti Júdás szívében. Senkinek sem kell azt gondolnia, hogy Isten Bölcsessége nem volt képes felfogni, mi van abban a szívében. De, amint Anyám mondta, ő akarta ezeket. Jaj neki azért, hogy árulóvá lett! De árulóvá akart lenni. Kétszínű, ravasz, sóvár, buja, tolvaj, és értelmesebb, műveltebb a tömegnél. Értett ahhoz, hogy ráerőszakolja magát mindenkire. Merészen egyengette utamat akkor is, ha az, nehéz volt. Neki mindenkinél inkább tetszett, hogy kiváljon, és bizalmas helyet foglaljon el mellettem. Nem a szeretet ösztönözte őt a szolgálatra, hanem egyedül az, hogy minden lében kanál volt, amint ti mondjátok. Ez megengedte neki, hogy ő kezelje a pénzt, és megközelítse a nőt. Két dolog, amit a harmadikkal együtt: a megtisztelő állással együtt, féktelenül szeretett.

A Tiszta, az Alázatos, a földi vagyontól Elszakadott (Mária) csak undorodhatott ettől a kigyótól. Én is undorodtam tőle. És csak én és az Atya és a Lélek tudtunk felülkerekedni azon, hogy elviseljük az ilyen közellétét. (Jd 3,103)

(2-399)

* * *

Mikor Jézus Lázár tanyáján tartózkodik, éles szóváltás keletkezik Júdás és az apostolok között. Júdás végül belátja hibáját, és sírva fakad, épp akkor, amikor Jézus megérkezik.

Bevallja:

– Én vagyok a hibás. Én okozok neked fájdalmat. Én nem vagyok jó. Én okozok zavart, viszálykodást, engedetlen vagyok... Péternek igaza van. De segítetek engem, hogy jó legyek! Mert van bennem valami, itt, a szívemben, ami olyasmit tetet velem, amit nem akarok tenni. És erősebb nálam... És fájdalmat okozok neked, neked, Mester, akinek csak örömet szeretnék okozni... Hidd el nekem! Ez az igazság...

– Igen, Júdás. nem kételkedem benne. Te egészen őszinte szívvel jöttél hozzám, igazán lelkesedve.

Jézus további beszélgetését Júdással lásd Jd 3,106-108.

(2-534)

* * *

Amikor Keresztelő Jánost egyik tanítványa elárulja, és elfogják, az apostolok találgtatják, hogy közülük ki lesz majd Jézus árulója. Júdás kijelenti:

– Én sose leszek az! De ha úgy érezném, hogy megszáll az ördög annyira, hogy az lehetnék, megölném magamat. Jobb az, mint Isten gyilkosává válni.

Jézus erősen megrázza a Keriót, s azt mondja:

– Ne gyalázd az Istent! Senki sem képes megszállni téged, ha te nem akarod! És ha megtörténne, sírj miatta, de ne kövess el egy újabb bűnt is, ráadásul az istengyilkosságra! Az gyengül el, aki elszakad Istentől. (Jd 3,118)

(3-268)

* * *

Miközben nyolc apostol elkíséri endori Jánost és Szintikát Antióchiába, Jézus egy barlangban vezekel. Főleg Júdás bűnei nehezednek lelkére. Imája közben ezeket mondja:

– Ember vagyok, Atyám. Az Ember vagyok. A bennem megsebzett és megtépázott barátság erénye fájdalmasan vonaglik és jajgat...

Ez az óra sokkal kínosabb, mint az, amelyet a pusztában éltem át a te és az én lelkemmel... És jóval erősebb a mostani kísértés, hogy ne szeressem, és ne tűrjem meg magam mellett azt a nyálkás és alattomos lényt, akinek neve Júdás, sok, engem megítató és jóllakató fájdalom okozója, s aki gyötri azokat a lelkeket, akiknek én békét adtam...

A mostanihoz viszonyítva, még az Ellenséggel való küzdelem is édes volt a pusztában való megkísértéskor...

Én tudtam, hogy a Sátán, a megkísértés végeztével, el fog menni. El is ment, és angyalok jöttek megvigasztalni Fiadat, amiatt, hogy ember, aki az ördög kísértésének tárgya.

Most azonban nem fogja abbahagyni ennek az órának elmúltával, amelyben a Barát szenved messzire küldött barátai miatt, és a hitszegő barát miatt, aki árt neki közelben és távolban egyaránt. Nem hagyja abba. Nem jönnek majd angyalaid, hogy vigaszt nyújtsanak ezen óráért, és ezen óra után. De jön majd a világ. Minden gyűlöletével, gúnyolódásával, megnemértésével. De jön, és egyre jobban a közelemben lesz, álnokabban és nyálkásabban, a hitszegő, az áruló, aki eladta magát a Sátánnak!

Ő eladja magát, hogy nagyobb legyen, mint én, az Emberfia!

És most, minthogy még nem lakott jól azzal, hogy megvan benne a hazugság, a szeretetlenség, a vérszomj, a pénzvágy, a gőg és a paráznaság undorító és gyalázatos taplója, sátánivá teszi magát, hogy ő, az az ember, aki angyallá válhatott volna, az az ember legyen, aki ördöggé válik... „Lucifer hasonló akart lenni Istenhez, és ezért kiűzetett a Paradicsomból, és ördöggé változva, a pokolban lakott.”

Egy csodát!... Júdás üdvösségét kérem!... Ne ő, ne ő legyen a sátánom!...

De tekintve, hogy az ember keze által kell meghalnom – és a valóságos hóhérnál is nagyobb hóhérom lesz az áruló barát, a romlott, akiben a Sátán bűze lesz, és aki magában máris arra áhítozik, hogy hasonló legyen hozzám hatalomban... így gondolja felfuvalkodottságában és kéjvágyában – tekintve, hogy az ember keze által kell meghalnom, Atyám, azt engedd meg, hogy ne az legyen az áruló, akit barátomnak hívtam és mint ilyent, szerettem.

Az ég be van zárva, és néma!... Ez tehát az a szörnyűség, amely velem lesz halálomig? (Jd 5,182-186)

2. füzet – Menj ki!

Parancsolj az ördögnek!

Az apostolok lehangoltak, mert Jézus látszólag több kudarcot szenvedett el Fönícia vidékén. Jézus útnak indul, hogy máshová menjen, és nem akarja meghallgatni az asszonyt, aki szinte a földön csúszva megy hozzá, és hangos szóval kéri:

– Légy irgalmas hozzám, ó Uram, Dávid Fia! Leányomat nagyon gyötri az ördög, és szégyenletes dolgokra kényszeríti. Légy irgalmas, mert nagyon szenvedek, és mindenki megvet engem ezért. Mintha gyermekem bűne lenne, amit tesz... Légy irgalmas, Uram! Te mindent meg tudsz tenni. Emeld fel hangodat és kezedet, és parancsold meg a tisztátalan léleknek, hogy menjen ki Pálmából! Csak ez az egyetlen gyermekem van, és özvegy vagyok... Ó! Ne menj el! Irgalmazz!...

Jézus válasza sem méltatja őt, hanem sietve elindul. Az emberek igyekeznek meggyőzni az asszonyt, hogy kérése hiábavaló. Ő azonban felkel, vigasztalanul, de ugyanakkor telve hittel, és azt mondja:

– Nem! Addig kérem, míg meg nem hallgat. – És követi a Mestert, mindig kiáltva, könnyörögve.

Mind nagyobb tömeg megy utána.

Végül Jézus megáll, és megfordul.

– Hallgass asszony! És térj vissza házádba! Megmondtam már neked: „Izrael juhaiért jöttem”. Hogy közöttük meggyógyítsam a betegeket, és keressem az elveszetteket. Te nem Izraelből való vagy.

Az asszony erre megújítja könnyörgését, s Jézus további ellenvetésére:

– Nem helyes kutyáknak adni a gyermekek kenyerét... – azt válaszolja:

– De a kutyák is bemennek a szobába, ahol uruk eszik gyermekeivel, és esznek abból, ami leesik az asztalról, vagy a maradékokból, amit a családtagok adnak nekik, ami már semmire se jó. Én nem kérem tőled, hogy gyermekedként bánj velem, hogy asztalodhoz ültessél. De legalább adj nekem a morzsákból!

Jézus elmosolyodik. Ó, mennyire átváltozik tekintete ez által a boldog mosoly által!...

– Ó, asszony, nagy a te hited! És ez megvigasztalja lelkemet. Menj hát, és legyen neked, amint kívánsz! Ettől a pillanattól fogva az ördög kiment lányodból. Menj békében! És amint a kóbor kutya érti a módját annak, hogy házi kutyává váljék, tudd meg, hogy a jövőben (Isten) leánya leszel, aki az Atya asztalánál ül. Isten veled!

– Ó, Uram, Uram, Uram!... Szeretnék elfutni, és kedves Pálmámhoz menni... szeretnék veled maradni, és téged követni! Légy áldott! Szent!

– Menj, menj, asszony! Menj békében!

És Jézus folytatja útját, miközben a kánaáni asszony, gyorsabban, mint egy fiatal leány, visszafut a megtett úton, követve a kíváncsi tömeget, amely látni akarja a csodát.

– De, Mester, miért hagytad annyit könnyörögni, hogy végül meghallgassad? – kérdi Zebedeus Jakab.

– Miattad, és mindnyájatok miatt. Ez nem vereség, Jakab! (Jakab ugyanis előzőleg csüggedten mondogatta, hogy Jézus mindenütt vereséget szenved, mindenünnen elűzik, mindenütt elátkozzák.) Innen nem űztek el, itt nem gúnyoltak ki, nem átkoztak el... Ez ismét lelket önt belétek. Én már részesültem ma legédesebb ételemben. És áldom érte Istent. (Lásd bővebben a 20. évközi vasárnap evangéliumában, az A sorozatnál. E 6,235-239)

(5-137)

Mit tettél a lelkeddel?!

Mikor Júdás visszatér, Jézus egy megbízatást ad neki, célozva arra, hogy tudja, távollétében Júdás endori János után kutatott. Jézus nyugodtan, természetes hanghordozással beszél... De mégis kell, hogy legyen valami, ami Júdást megzavarja, mert egy pillanatra színét változtatja. Jézus átöleli, mintha meg akarná csókolni... De miközben így tartja, arc az arc mellett, halkán ezt suttogja neki:

– Szerencsétlen! Mit tettél a lelkeddel?

– Mester.. én...

– Menj! Fertőzőttebb vagy a pokoltól, mint maga a Sátán! Hallgass!... És bánd meg bűnödöt, ha tudod.

Júdás szemtelenül, hangosan ezt mondja:

– Köszönöm, Mester. De kérlek, mielőtt elmegyek: néhány szót négyszemközt.

Mindenki távolabb megy néhány méterrel.

– Miért mondtad nekem, Uram, azokat a szavakat? Fájdalmat okoztál...

– Mert az, az igazság. Aki a Sátánnal fog össze, az magába szívja a Sátán bűzét.

– Ah! A szellemidézés miatt? Ó, hogy megijesztettél! Tréfa! Nem több mint egy kíváncsi gyermek tréfája. És arra szolgált, hogy a szadduceusokhoz közeledjem, és hogy elmenjen tőle a kedvem. Láthatod hát, hogy teljes nyugalommal feloldozhatsz. Haszontalan dolgok ezek, amikor valaki a te hatalmaddal rendelkezik. Igazad volt. Nosza, Mester! Olyan kicsi az én vétkem!... Nagy a te bölcsességed. De ki beszélt neked erről?

Jézus szigorúan néz rá, de nem felel.

– De igazán láttad a szívemben a bűnt? – kérdi Júdás kissé megijedve.

– És undort keltettél bennem. Menj! És egy szót se szólj! (Jd 45,190)

(5-162)

Kárhozott vagyok!

Júdásnak a legutolsó körúton nem sikerül egy csodát sem művelnie, és ez nagyon megalázza és gyötri. Míg Jézus a többi apostolt elküldi a közeli faluba, hogy szállást keressenek, maga mellett tartja Júdást. Az esti félhomályban mennek, egymás mellett, a legteltesebb csöndben. Végre megszólal Jézus, mintha magában beszélne:

– És mégis, ha valaki ki is esett Isten kegyelméből azáltal, hogy megszegte Törvényét, mindig újra olyanná válhat, amilyen volt, ha lemond a bűnről...

Júdás semmit sem válaszol. Jézus folytatja:

– És ha valaki megértette, hogy már azért nem rendelkezhet Isten hatalmával, mert Isten nincs ott, ahol a Sátán van, könnyű segíteni rajta azzal, hogy azt részesíti előnyben, amit Isten akar, és nem azt, amit kevélysége kíván.

Júdás hallgat. Már a falu szélső házainál járnak. Jézus továbbra is, mintha magában beszélne, ezt mondja:

– És ha meggondolom, hogy keservesen vezekeltem azért, hogy ő belássa hibáját, és visszatérjen Atyjához...

Júdás összerándul, fölemeli fejét, ránéz, de nem szól semmit. Jézus is ránéz... majd megkérdi:

– Júdás, kihez beszélek?

– Hozzám, Mester. Miattad nincs már hatalmam. Mert te elvetted tőlem, hogy növeld Jánosét, Simonét és Jakabét, mindenkiét, kivéve az enyémet. Nem szeretsz engem, erről van szó! És végül már én se foglak szeretni, és átkozni fogom az órát, amelyben szerettelek, mert lejáratom magamat a világ szemében egy erélytelen királyért, aki hagyja, hogy a nép alja is fölébe kerüljön. Nem ezt reméltem tőled!

– Én sem tőled. De soha nem csaptalak be. És soha nem kényszerítettelek. Akkor hát miért maradsz mellettem?

– Mert szeretlek. Már nem tudok tőled elszakadni. Vonzol, és irtózom tőled. Kívánlak, mint a levegőt a lélegzéshez, és... félek tőled. Ah! Átkozott vagyok! Kárhozott vagyok! Miért nem üzöd ki belőlem az ördögöt, te, aki megteheted? – Júdás arca kékes, feldúlt, örült, csupa félelem és gyűlölet... Már emlékeztet – noha csak halványan – a nagypénteki Júdás sátáni álarcára.

Jézus arca pedig a megostorozott Názáreti arcára emlékeztet, aki a helytartóság udvarában a felfordított dézsán ülve, teljes szerető könyörületével nézi csúfolóit. Ezt mondja – és mintha már zokogás lenne hangjában:

– Mert nincs benned bánat, csak harag Isten ellen, mintha Ő lenne vétkes a te bűnödben...

Júdás csúnya szitkot mond, foga között...

(Előzőleg Jézus elmondta nekik a terméketlen fügefáról szóló példabeszédet, amelyet a végén ki kellett vágni. Úgy látszik ez Júdásra vonatkozott. Lásd P 5,190-192.) (Jd 5,194-196)

(5-188)

* * *

Másnap reggel Júdás hiányzik, amikor az apostolok összegyűlnek éjjeli szálláshelyeikről.

– Az az ember nem tetszik nekem... Vagy beteg, vagy megbabonázták, vagy hülye, vagy ördögötől megszállott... Valami baja van! – mondja határozottan Tádé.

Elindulnak nélküle. Végül előkerül Júdás, loholva fut utánuk. Először mindenféle hazudozással el akarja titkolni, hogy hol töltötte az éjszakát, mert szálláshelyén nem használta a neki fenntartott szobát. Azt állítja, hogy egyedül imádkozott és vezekelt.

– Imádkozhattunk volna együtt... – mondja Jézus.

Júdás nevetve jegyzi meg:

– Nem, te nem imádkozhattál volna velem ma éjjel, nem tudtál volna ott lenni, ahol én voltam..:

– Nem tudtam volna. Nem tudtam volna, és tényleg, soha nem fogom tudni megosztani lelkemnek Atyámmal való ölelkezését egy harmadikkal, aki csupa hús és vér, amilyen te vagy, és olyan helyeken, ahová te jársz. Szeretem az angyalokkal benépesített magányt, hogy így elfeledjem: az ember érzékiségtől, aranytól és a Sától megrontott bűzös test.

Júdás már nem nevet. Komolyan válaszol:

– Igazad van. Lelked az igazat látta.

(5-195)

* * *

Később Júdás mentetetni próbálja bűnét:

–... Az ifjúkor gyarlóságai ezek. Súlytalan dolgok. Sőt, arra jók, hogy megérthessük a hozzánk hasonlókat, és meggyógyíthassuk őket.

– Igazán nagyon különös a te erkölcsöd, Júdás! És még erősebb kifejezést kellene használnom. Ki látott már olyant, hogy egy orvos szándékosan beteggé teszi magát, hogy aztán elmondhassa: „Most már jobban ki tudom gyógyítani a betegeket ebből a bajból.”... Az ártatlanság is tudás, sokkal inkább tudás, mint a bűnös ember alantas és veszélyes ismerete. Ahol a gonoszság szent nem-tudása korlátozottá tenné az önmagunk és a mások irányításához szükséges képességünket, ott erről az angyali szolgálat gondoskodik, amely sohasem hiányzik a tiszta szív mellől. És hidd el, hogy az angyalok, akik végtelenül tiszták, mégis tudnak különbséget tenni a jó és a rossz között, és – a tiszta embert, akit őriznek – tudják vezetni a helyes ösvényen és az igaz tettekre. A bűn nem jelenti a tudás növekedését. Nem világosság. Nem vezér. Soha. Romlás. Szellemi vakság. Zűrzavar. Úgy, hogy aki elkövette, ismeri majd ízét, elveszíti viszont azt a képességét, hogy megtudjon sok más lelki dolgot. Ezenkívül, többé nem Isten egyik angyala – a rend és a szeretet lelke – lesz mellette, hogy vezérelje, hanem a Sátán egyik angyala lesz vele, hogy mind nagyobb rendetlenségbe vezesse, kielégíthetetlen gyűlöletből, amely ezeket az ördögi szellemeket emésztí...

– És... figyelj ide, Mester! Ha valaki újra olyanná akar lenni, hogy angyal legyen a vezetője? Elég-e a bűnbánat, vagy pedig a bűn mérge megmarad benne azután is, hogy az illető megbánta bűnét, és bocsánatot nyert?... Tudod? Ha egyszer valaki borivásra adta magát, például, ha megesküszik is rá, hogy többé nem issza le magát, és őszinte akaratral esküszik rá, hogy megtartja, akkor is mindig ösztönzést érez az ivásra. És szenved...

– Természetesen. Szenved. Ezért soha nem lenne szabad, hogy az ember rabszolgájává váljék annak, ami rossz. De szenvedni nem annyi, mint vétkezni. Hanem vezekelni. Miként a vétkét megbánó részeges nem bünt követ el, hanem érdemet szerez, ha hősieen ellenáll az ingernek, és többé nem iszik bort, ugyanúgy az is, aki vétkezett, de bűnét megbánja, és ellenáll minden ingernek, érdemet szerez, és ehhez az ellenálláshoz megkap minden természetfölötti segítséget. Kísértést szenvedni nem bűn. Sőt, győzelmet szerző csata. És, azt is hidd el, Istenben csak az az óhaj van, hogy megbocsásson, és segítse azt, aki hibázott, de utána bűnbánatot tart...

Júdás hallgat egy ideig... Majd megfogja Jézus kezét, megcsókolja, és a megcsókolt kéz fölé hajolva marad. Ezt mondja:

– De én tegnap este túlléptem a mértéket. Sértegettelek téged, Mester. Azt mondtam neked, hogy végül meg foglak gyűlölni... Mennyi káromló szót mondtam! Nyerhetek-e ezekre valaha is bocsánatot?

– A legnagyobb bűn az, ha valaki kétségbe esik az isteni irgalom felől... Júdás, én mondtam: „Az Emberfia ellen elkövetett minden bűn, bocsánatot nyer.” Az Emberfia azért jött, hogy megbocsásson, üdvözítsen, gyógyítsen, az égbe vezessen. Te miért akarod elveszíteni a mennyországot? Júdás! Júdás! Nézz rám! Mosd meg lelkedet a szememből kiáradó szeretetben...

– De nem keltek benned undort?

– De igen... Azonban szeretetem nagyobb, mint undorom. Júdás, szegény leprás, Izrael legnagyobb leprása, kérd az egészséget attól, aki meg tudja adni neked...

Júdás valóban meg van indulva, nemcsak színleli. Ajka remeg, hangját bizonytalanná teszi az, amitől megindult, sápadt. Így kérdi meg:

– De te valóban tudod, mit tettem?

– Mindent, Júdás. Akarod, hogy elsoroljam neked, vagy inkább azt akarod, hogy megkíméljelek ettől a megaláztatástól?

– De... nos, nem tudom elhinni...

– Akkor, kezdjük a végén, és mondjuk meg a hitetlennek az igazságot. Te ma reggel már többszörösen hazudtál. Mégpedig a pénz felől és arról, ahogyan az éjszakát töltötted. Tegnap este te paráználkodással akartad elfojtani minden más érzésedet, minden gyűlöletedet, és lelkiismeret furdalásodat...

– Elég! Elég! Könyörgöm, ne menj tovább! Vagy elfutok színed elől.

– Ellenkezőleg, a térdemet kellene szorosan átölelned, és bocsánatot kérned.

– Igen, igen! Bocsáss meg! Bocsáss meg, Mesterem! Bocsáss meg! Segíts rajtam! Segíts rajtam! Erősebb nálam! Minden erősebb nálam!

– Kivéve a szeretetet, amelyet Jézus iránt kellene érezned... Jd 5,200-203.

(5-201)

Az ördög kigúnyolta

Jézus, tábor-hegyi színeváltozása után a hegy alján már várják Őt az apostolok és néhány farizeus, egy ördögtől megszállott fiú körül, akin Júdás próbált segíteni, de az ördög kigúnyolta őt: „E! E! Kettőnk közül te inkább ördög vagy!” – és az írástudók kinevetik Júdást, a háta mögött.

A gyermek apja letérdel Jézus előtt:

– Mester, Kafarnaumból jöttem fiammal, téged keresve. Elhoztam hozzád szerencsétlen fiamat, hogy megszabadítsad. Te kiűzöd az ördögöket, és meggyógyítasz minden betegséget. Fiamat egy néma lélek szállta meg. Amikor erőt vesz rajta, csak kiáltozni tud, mint egy fulladozó állat. A lélek a földre dobja őt, és ott fetreng, fogait csikorgatva, tajtékozva, mint egy ló, amely a zablát harapdálja, és megsebzí őt, vagy életét veszélyezteti azzal, hogy megfojtja vagy megegeti, vagy szétzúzza, mert a lélek egyszer a vízbe máskor a tűzbe dobta őt, vagy ledobta a lépcsőn. Tanítványaid megpróbálták kiűzni, de nem sikerült nekik. Ó, jó Uram! Könyörülj rajtam és gyermekemen!

Jézus erőteljesen szikrázó szemekkel kiáltja:

– Ó, romlott nemzedék, sátáni tömeg, lázadó légió, a pokolnak hitetlen és kegyetlen népe, meddig kell még kapcsolatban lennem veled? Meddig kell még eltűnnöm téged?

Mennydörgő hangjára elnémul az írástudók vihogása, és teljes csönd áll be. Jézus azt mondja az apának:

– Kelj fel, és hozd ide fiadat!

A férfi elmegy, és visszatér más férfiakkal, akik között ott van egy tizenkét-tizennégy éves fiú. Szép fiú, de kinézése szerint kissé gyengeelméjű, mintha meg lenne zavarodva. Homlokán hosszú seb piroslik, és lejjebb egy régebbi forradás. Alighogy meglátja Jézust, aki erősen vonzó tekintettel néz rá, rekedten felkiált, és görcsösen rángatózni kezd egész teste, miközben a földre esik, tajtékozva és szemét forgatva úgy, hogy annak csak fehérje látszik, miközben a földre esik, és az epilepsziásokra jellemző módon fetreng a földön.

Jézus néhány lépést tesz előre, hogy közelébe érjen, és azt mondja:

– Mióta történik ez veled? Beszélj hangosan, hogy mindenki megértse!

A férfi kiáltva válaszol, miközben a tömeg körülveszi, és az írástudók magasabb helyre mennek, hogy onnan figyelhessék a történeteket.

– Gyermekkora óta. Mondtam neked: gyakran esik tűzbe, vízbe, vagy le a lépcsőkről és a fákról, mert a lélek váratlanul megtámadja, és így dobálja, hogy végezzen vele. Teste tele van forradásokkal és horzsolásokkal. Még jó, hogy nem vakult meg a tűzhely lángjaitól. Sem az orvos, sem az ördögűző, sem tanítványaid nem tudták őt meggyógyítani. De erősen hiszem, hogy te meg tudod, légy azért irgalmas hozzánk, és segíts rajtunk!

– Ha így tudsz hinni, minden lehetséges számomra, mert mindent elnyer az, aki hisz.

– Ó, Uram, ha tudok hinni! De ha nem hiszek még eléggé, növeld hitemet, hogy teljessé legyen, és elérje a csodát! – kéri az apa, sírva térdelve fia mellett, aki többé már nem rángatózik.

Jézus felegyenesedik, két lépéssel hátrább megy, és miközben a tömeg gyűrűje még szűkebbé válik, hangosan felkiált:

– Átkozott lélek, aki süketé és némává teszed a gyermeket, és gyötröd őt, parancsolom neked: menj ki belőle, és soha többé ne térj vissza oda!

A gyermek fekve marad a földön, de félelmetesen rángatózik, ívben kifeszül feje és lába, embertelen módon kiáltozik, és utána, egy utolsó rángás után, amely közben homlokával a földet veri, és száját beleüti egy, a fűből kiálló kőbe, úgy, hogy vörösre festi a vér, mozdulatlaná válik.

– Meghalt! – kiáltják sokan.

- Szegény gyermek!
- Szegény apa! – fejezik ki részvétüket a jobbak.

És az írástudók vihognak:

– Jó szolgálatot tett neked a Názáreti! Mester, hogy lehet? Ez alkalommal csúnyán elbánt veled az ördög!

És gúnyosan kinevetik.

Jézus senkinek sem válaszol. Sem az atyának, aki fia fölé hajolva felszárítja a vért megsebzett homlokáról és ajkairól, s nyögve hívja segítségül Jézust. Jézus is lehajol, megfogja a gyermek kezét. Az felsóhajtva kinyitja szemét, mintha álmából térne magához. Felül, és mosolyog. Jézus magához vonzza, lábra segíti, és átadja atyjának, miközben a tömeg lelkesen kiáltozik, és az írástudók elmenekülnek, követve a tömeg gúnyolódásától.

– Most menjünk! – mondja Jézus tanítványainak.

Mikor megérkeznek Názáretbe, az olajfák alatt, Jézus beszélget tanítványaival. Ott van unokatestvére, Simon is, akinek a tanítványok beszámoltak a történetekről.

– Milyen erős lélek volt! Nem akart kimenni! De hogy lehet, hogy mégis kiment? – kérdezi egyikük.

Jézus válaszol neki:

– Többször elmagyaráztam már, hogy minden betegség mögött ott rejtőzhet a Sátán, felhasználva azt, vagy előidézve, hogy gyötörje őt, és Isten káromlására indítsa. A gyermek beteg volt, nem megszállott. Lelke tiszta volt. Ezért nagy örömmel szabadítottam meg a ravasz ördögtől, aki annyira úrrá akart lenni felette, hogy tisztátalanná tegye.

– De ha egyszerű betegség volt, miért vallottunk mi kudarcot? – kérdi a Kerióti.

– Igen! Megértjük, hogy az ördögűzők nem tudtak semmit sem tenni vele, ha nem volt megszállott! De mi... – jegyzi meg Tamás.

– De akkor mire van szükség, hogy legyőzzük ezeket a démonokat? – kérdezi Bertalan.

– Imára és böjtire. Másra nincs szükség. Imádkoztatok és böjtöljete! És ne csak testileg. Azért jó, ha kevélységtek is nélkülözi a kielégülést. A kielégített kevélység elgyengíti az értelmet és a lelket, és az, lagymataggá, erőtlenné válik az imára, akárcsak amint a túlságosan kielégített test is elálmosodik és ellustul. (Lásd részletesebben: Gy 3,111-114)

(5-287)

Egy közületek ördög!

A második kenyérszaporítás után sokan keresik Jézust, hogy királlyá tegyék. Követik Őt Kafarnaumba, ahol a zsinagógában az égi kenyérről beszél nekik. Erre kiábrándulnak, és otthagyják. Sok tanítványa is elhagyja, köztük Márk, akiből Gadarában kiűzött egy légiónyi ördögöt. (Lásd előzőleg a 33. oldalon.) Végül a zsinagógában csak Jézus és az apostolok maradnak.

Jézus a tizenkettőhöz fordul, akik megalázottan állnak az egyik sarokban, és megkérdezi őket:

– Ti is el akartok menni? – Ezt élesség és szomorúság nélkül mondja, de nagyon komolyan.

Péter, a többiek nevében kijelenti:

– Uram, ugyan hová menjünk?... Ha akarsz, kergess el minket! De mi, magunktól nem hagyunk el, még akkor sem... még akkor sem, ha te már nem szeretsz minket...

– Miért kergetnélek el titeket? Nem én választottalak-e ki tizenkettőtöket?... – Jézus leverten leül, mintha a kijelentés, amit tesz, erejét meghaladó erőfeszítésbe kerülne, mivel fáradt, megundorodott és szenved. Kijelenti:

– Azonban egy közületek ördög!

Szava félelmetesen hangzik a zsinagógában, és senki se mer megszólalni. Ijedt irtózáttal és aggodalmas kutatással néznek egymásra, és még aggodóbb lélekkel vizsgálgatja magát mindegyikük...

Egy ideig senki sem mozdul. Jézus egyedül marad, ülőhelyén, térdén összekulcsolt kézzel, lehajtott fejjel. Végre fölemeli fejét, és ezt mondja:

– Jöjjetek! Hisz nem vagyok leprás! Vagy annak gondoltok?...

Akkor János gyorsan előre jön, a nyakába kapaszkodik, és ezt mondja:

– Akkor veled a leprában, egyetlen szerelmem! Veled az elítélésben, veled a halálban, ha úgy gondolsz, hogy ez vár rád...

Péter pedig a lábaihoz csúszik, megfogja, és ráteszi két vállára, és így zokog:

– Itt, nyomj, taposs! De ne engedd azt gondolnom, hogy nem bízol Simonodban!

A többiek, annak láttán, hogy Jézus simogatja az előbbi kettőt, szintén előjönnek, és megcsókolják Jézust ruháján, kezein, haján... Csak a Kerióti meri megcsókolni arcát.

Jézus hirtelen feláll, és szinte nyersen tolja el, annyira váratlan a felpattanása, és ezt mondja:

– Menjünk haza! Holnap este, éjjel, a bárkákkal Hippóba megyünk. (Lásd részletesen az Úrnapja evangéliumában, az A sorozatban, E 3,109-119.)

(5-328)

* * *

Mária Magdolna megtérése után Jézus buzdítja Lázárt, hogy ajánlja fel szenvedéseit az emberek megváltásáért.

– Én csak egy szegény ember vagyok, Mester. Nem vágyakozhatom arra, hogy megváltó legyek.

– Ezt mondod te. De tévedsz. Isten Emberré lett, hogy segítse az embereket. De az emberek is tudják segíteni az Istent. Az igazak cselekedetei egyesülnek majd az enyéimmal a megváltás órájában. A századok óta elhunytaké, az élők és a jövőbelieké. Te egyesítsd a tiedet, mostantól kezdve. Szép így egybeoladni a végtelen Jósággal, hozzáadva a mi korlátolt jóságunkból azt, amit tudunk, és azt mondani: „Atyám, én is közreműködöm testvéreim javára”...

Magdolna, aki Jézus lábánál ül egy párnán, azt mondja:

– Talán én okozom ezeket a szenvedéseket testvéremnek? Mondd meg, Uram, azért, hogy teljes legyen lelki fájdalmam....

– Ez biztos, így van! Én hallottam a jó testvér imáit és könyörgéseit De emiatt nem búslakodnod kell, mely csak megterhel téged, hanem inkább ösztönöznie kell a tökéletességre annak, hogy ennyibe kerültél! És örvendezzél! Örvendezzél, mert Lázár elszakított téged az ördögtől..

– Nem én! Hanem Te, Mester!

– ... és azzal, hogy elszakított téged az ördögtől, kiérdemelte Istentől a jutalmat, amiben részesülni fog, és amiről beszélni fognak majd az emberek és az angyalok. És Lázárhoz hasonlóan azokról a férfiakról, és még inkább nőkről is, akik hősiességük révén kiszakították a Sátán kezéből zsákmányát. (L 53)

(5-529)

Igazán létezik a pokol?

A Genezáreti-tó keleti részén, a Jármok-folyó mellett lévő melegforrások közelében jár Jézus az apostolokkal. Átmennek a folyó hídján, a kénes víz orrfacsaró bűzében. Elhaladnak a fürdők mellett.

János a Mester mellé megy:

– Igaz az, hogy ahol ilyen víz van, ott valamikor egy elkárhozott lélek zuhant a föld belsejébe? Anyám mondta ezt nekünk, amikor kicsik voltunk. Így akarta megmagyarázni, hogy nem szabad büntetést követni, különben megnyílik a pokol az Istentől elátkozott ember lába alatt, és elnyeli. És utána, emlékeztetőül és figyelmeztetőül megmaradnak a repedések, amelyekből pokoli bűz, meleg és víz tör fel. Én félnék benne megfürödni...

– Mitől fiú? Nem rontana meg. Könnyebb megromolni olyan emberektől, akiknek belsejében van a pokol, és onnan árasztja a bűzt és a mérget. De csak azok válnak romlottakká, akikben már megvan a hajlandóság, hogy olyanokká váljanak.

– Engem is megromolhatnának?

– Nem. Ha egy sereg ördög között lennél, akkor sem.

– Miért? Őbenne mi olyan van, ami másoktól megkülönbözteti? – kérdi rögtön a Kerióti.

– Az, hogy minden tekintetben tiszta, és ezért látja Istent – feleli Jézus. Mire Júdás kajánul nevet.

János tovább kérdezi:

– Akkor azok a hőforrások nem a pokol szájai?

– Nem. Ellenkezőleg, jó dolgok, amelyeket a Teremtő helyezett oda, gyermekei számára. A pokol nem a föld mélyében van, hanem a földön, János. Az emberek szívében. És ott tovább fejlődik.

– De csakugyan létezik a pokol? – kérdi a Kerióti.

– De miket beszélsz? – kérdik tőle társai, megütközve.

– Kérdem: igazán létezik? Én – és nemcsak én – nem hiszek benne.

– Pogány! -kiáltanak rá irtózáttal.

– Nem. Izraelita. Sokan vagyunk Izraelben, akik nem hiszünk bizonyos mesékben.

– Akkor hogy hiszel a Paradicsomban?

– Hová teszed a bűnösöket?

– Hiszel Isten Igazságosságában?

– Hogyan magyarázod meg a Sátán létezését? – kiáltoznak többen.

– Azt mondom, amit gondolok. Az imént azt hányták a szememre, hogy hazug vagyok.

Megmutatom, hogy őszinte vagyok akkor is, ha emiatt megütköztök rajtam, és gyűlöletessé válok előttetek. Különben sem vagyok egyedül Izraelben, aki így gondolkozik, amióta Izrael előre haladt a tudományban a görög tudósokkal és a rómaiakkal való érintkezés folytán. Nem tehet nekem szemrehányást sem a Mester – az egyetlen, akinek véleményét tisztelem – sem Izrael. Ő védelmezi a görögöket és a rómaiakat. Nyíltan barátjuk... Én ebből a filozófiai felfogásból indulok ki. Ha Isten mindent ellenőriz, akkor az Ő akaratából történik minden, amit teszünk. Ezért mindannyiunkat egyformán kell megjutalmaznia, mivel csak Ő általa mozgatott bábok vagyunk. Akarat nélküli lények vagyunk. A Mester is így mondja: „A Fölséges Úr akarat”, „Az Atya akarat”. Íme, az egyetlen Akarat. És ez oly végtelen, hogy összezúzza, és semmivé teszi a teremtmények korlátolt akaratát. Ezért a jót és a rosszat egyaránt Isten műveli, mivel Ő kényszeríti ránk, mi csak látszólag tesszük azt. Ezért nem fog megbüntetni minket a rosszért, így gyakorolja igazságosságát. Mert vétkeink nem akaratunkból fakadnak, hanem az kényszeríti ránk, aki azért akarja, hogy ezeket elkövessük, hogy legyen a földön jó is, rossz is. Aki rossz, az a kevésbé rosszak engesztelő eszköze. Azért szenved, mert nem tarthatják őt jónak, és ezzel vezekli le saját bűneit. Jézus mondta: a pokol a földön, az emberek szívében

van. Én nem érzem a Sátánt! Nincs a szívemben. Valamikor hittem benne. De egy idő óta biztos vagyok, hogy az egész csak mese. És ez a hitem eljuttat a békéhez.

Júdás ezeket az... elméleteket oly félelmetes nagyképűséggel adja elő, hogy a többieknek a lélegzetük is eláll... Jézus hallgat. De Júdás, szólásra ingerli:

– Nincs igazam, Mester?

– Nincs! – Ez a „nincs” olyan éles, mint egy robbanás.

– Pedig én... a Sátánt nem érzem, és nem fogadom el a szabad akaratot és a Gonoszt. És velem vannak mind a szadduceusok, és velem vannak sokan mások, akár Izraelhez tartoznak, akár nem. Nem. A Sátán nem létezik.

Jézus ránéz. Tekintetét nem lehet kielemezni. Olyan, mint az ítélőbíróé, az orvosé, mint a szenvedő, elképedt emberé... minden benne van.

Júdás, aki most már nagyon belelendült, így fejezi be:

– Biztosan azért, mert jobb, tökéletesebb vagyok a többieknél, mert én legyőztem az emberek félelmét a Sátántól.

Jézus csak hallgat. Ő pedig tovább noszogatja:

– De szólj már! Miért nem rémüldözöm tőle?

Jézus hallgat.

– Nem felelsz, Mester? Miért? Félsz?

– Nem. A szánakozó Szeretet vagyok. A szánakozó Szeretet pedig visszatartja véleményét, amíg nem kényszerül kimondani... Hagyj engem, és menj innen! – mondja végül – mivel Júdás igyekszik átölelni – és, minthogy a káromló nagy erővel szorítja magához, egy szempillantás alatt így fejezi be:

– Undorítasz! A Sátánt azért nem látod és érzed, mert teljesen egy veled! Távozz, ördög!

Júdás szemtelenül megcsókolja, és úgy nevet, mintha a Mester valami dicséretet mondott volna neki titokban. Visszamegy a többiekhez, akik rémülten megálltak, és azt mondja:

– Látjátok? Én meg tudom nyitni a Mester szívét. És boldoggá teszem, mert kimutatom neki bizalmamat, és oktatást kapok tőle. ti ellenben!... Soha sem mertek beszélni. Mert felfuvalkodottak vagytok. Ó, én leszek az, aki mindenkinél többet fogok róla tudni. Én tudok majd beszélni...

A város kapujához érkeznek. Mind együtt mennek be, mert Jézus megvárja őket. De mialatt áthaladnak a városba vezető úton, Jézus így rendelkezik:

– Unokatestvéreim és Simon menjenek előre, és gyűjtsék össze az embereket!

– Miért nem én, Mester? Már nem adsz több megbízatást? Már nincs rá szükség? Egymás után kettőt is adtál nekem, és hónapokig tartókat...

– Te pedig panaszkodtál miattuk, mondván, hogy el akartalak távolítani. Most azért panaszkodszt, mert magam mellett tartalak?

Júdás erre nem tud mit felelni, és hallgat. Megy előre Tamással, a Zelótával, Jakabbal és Andrással. Jézus megáll, hogy előre engedje Fülöpöt, Bertalant, Mátét és Jánost, mintha egyedül akarna maradni. Engedik is.

De Jánost, szerető szíve megfordulásra ösztönzi, és látja, hogy Jézus két kezét a homlokához emeli, fájdalomra valló mozdulattal, és meggörnyed, mint aki nagyon szenved. Ott hagyja társait, és visszamegy Mesteréhez:

– Mi bajod van, Uram. Megint annyira szenvedsz, mint amikor Aczibban megtaláltunk? Ó, Uram!

– Semmi, János, semmi! Segíts nekem, szeretetteddel! A többiek előtt pedig hallgass! Imádkozz Júdásért!

– Igen, Mester. Nagyon szerencsétlen, nemde? Sötétben van, és nem fogja fel. Azt hiszi, hogy elérte a békét... Béke ez?

– Nagyon szerencsétlen – mondja Jézus, leverten.

– Ne légy ilyen letört, Mester! Gondolj arra, hogy mennyi bűnben megrögződött bűnös tért újra jó útra! Így tesz majd Júdas is. Ó, te biztosan meg fogod menteni! A mai éjszakát imában fogom tölteni, ezért. Megmondom az Atyának, alakítson belőlem olyan embert, aki csak szeretni tud. Ezen kívül mást nem akarok. Arról álmodoztam, hogy érted áldozom életemet, vagy pedig hatalmadat csillogtatom műveimen keresztül. Most többé már nem kérem ezt. Mindenről lemondok, a legegyszerűbb, legköznapiabb életet választom, és arra kérem az Atyát, adja mindenemet Júdasnak... hogy elégedetté tegyem... és ezáltal az életszentség felé forduljon... Uram... mondanom kellene neked bizonyos dolgokat... Azt hiszem, tudom, miért ilyen Júdas.

- Jöjj ma éjjel! Majd együtt imádkozunk, és beszélgetünk.
- És meghallgat engem az Atya. Elfogadja áldozatomat?
- Az Atya megáld majd. De szenvedni fogsz miatta...
- Ó, nem! Elég, ha téged elégedettnek látlak... és hogy Júdas... meg hogy Júdas...
- Igen, János....

(5-337)

* * *

János éjjel a teraszon imádkozik Jézussal, és utána beszámol neki arról, hogy Júdas tisztátalan, és őt is tisztátalanságra kísérti, állandóan a nőkről beszélve neki, amikor egyedül vannak. Megmondja azt is, hogy Júdas hazudik, amikor saját pénzének tünteti fel azt, amit ellop a közös kasszából. Végül pedig elmondja, hogy Júdas varázslattal és szellem-idézéssel próbálja pótolni a csodák hiányát, s kéri Jézust, inkább adja át Júdasnak az ő (János) csodatevő hatalmát. Mindezt csak nagy lelki tusakodás árán mondja el, de a végén Jézus megnyugtatta őt, hogy Ő úgymint tudott minderről, csak János lelkiismeretén akart könnyíteni azzal, hogy meghallgatta. Lásd részletesen P 5,200-204., és Jd 5,214-220.

(5-343)

* * *

Sámuel, Annalia volt jegyese, részegen baltával fejbe veri Annalia egyik rokonát, aki szemére hányta az eljegyzés felbontását. A fejbe vert ember haldoklik. Sürgősen elhívják hozzá Jézust, aki a Keriótit veszi maga mellé. A haldokló jelenlétében oktatja Júdást:

– Látod, mire visz az első bűn? Erre, Júdas! Azzal kezdte, hogy hitszegő lett a nőhöz, utána pedig Istenhez. Azután rágalmazó, hazudozó, káromló lett, majd a bornak adta magát. És most gyilkos. Így válik valaki a Sátán tulajdonává, Júdas! Ez mindig álljon előtted... – Jézus rettenetes, ahogyan előre nyújtott karjával Sámuelre mutat.

De aztán az anyára néz, aki egy ablaktáblába kapaszkodva is alig áll a lábán, rázza a reszketés, és olyan, mint aki közel áll halálához. Jézus mély szomorúsággal mondja:

– És, Júdas! Így ölik meg a szegény anyákat! Nem fegyverrel, csak a fiú gátlásával. Őt szánom. Az anyákat szánom, én, én a Fiú, aki saját Anyja iránt nem tapasztal majd könyörületet...

Jézus sír... Júdas megdöbbenően nézi...

Lásd a történet előzményét és folytatását: Jd 6,242-246.

(5-519)

A Sátán csábítása

Nyilvános működésének harmadik évében valaki megkérdezi Jézust:

– Uram, kevesen üdvözlnek?

– Ha az ember tisztelettel tudna viseltetni önmaga iránt, és szeretetteljesen tisztelné Istent, akkor minden ember üdvözlne, amint azt Isten kívánja. De az ember nem így jár el. Mint egy bolond, játszik a hamis arannyal, ahelyett, hogy igazi aranyat szerezne magának. Legyetek nagylelkűek a Jóra irányuló akaratotokban. Sokba kerül? Ebben van az érdem. Törekedjete belépni a szűk kapun! A másik, jó nagy, és fel van díszítve, a Sátán csábítása, hogy félrevezessen titeket. Az Ég kapuja szűk, alacsony, csupasz és érdes. Ahhoz, hogy, valaki keresztül jusson rajta, tevékenynek, könnyűnek, pompa és anyagiasság nélkülinek kell lennie. Lelkinek kell lennie, hogy ezt meg tudja tenni. Különben, amikor eljön a halál órája, nem sikerül átlépnie.

Igazán mondom nektek, sokan akarnak majd belépni, de nem tudnak, mert kövérek az anyagiasságtól, fel vannak cicomázva a világi pompával, megkérgesedtek s merevvé váltak a bűntől, képtelenek lehajolni kevélységük miatt, amely megmerevítette őket. És akkor eljön az Ország Ura, és bezárja az ajtót, s akik nem tudtak belépni a megfelelő időben, kinn rekednek, ott állnak, dörömbölve a kapun, és kiáltozva: „Uram, nyisd ki! Mi is itt vagyunk!” De Ő azt mondja: „Mondom nektek, nem ismerlek titeket, nem tudom, honnan jöttök.” És ők: „Hogyhogy? Nem emlékszel ránk? Veled ettünk és ittunk, hallgattunk téged, amikor tanítótál tereinken.” De Ő azt válaszolja: „Igazán nem ismerlek titeket. Minél inkább nézlek titeket, annál inkább kövéreknek látszotok attól, amit én tisztátalannak minősítettem. Minél inkább fürkészlek titeket, annál inkább látom, hogy ti nem tartoztok az én családomba. Valójában, íme, most látom, hogy a Másik gyermekei és alattvalói vagytok. A Sátán a ti apátok, a Test az anyátok, a Kevélység a dajkátok és a Gyűlölet a szolgátok. A ti kincsetek a bűn, gyöngyeitek a szenvedélyek. Szívetekre van írva: 'Önzés'. Kezetek szennyes a testvéreitektől lopott holmiktól. Távozzatok innen! El tőlem, mindnyájan, ti gonosztevők!”

És akkor az égből, dicsőségtől ragyogva, előjönnek Ábrahámmal, Izsákkal, Jákobbal az összes próféták és Isten Országának igazai. Azok pedig, akik csak önmagukat szerették, nem hoztak áldozatot, hanem elpuhultak voltak, ki lesznek vetve, messzire, arra a helyre, ahol örökké sírnak, és ahol csak rettegés van....

Meglátják, hogy sokan, akiket „elsőknek” tartottak, nemcsak utolsókká lesznek, hanem még az utolsók közé sem kerülnek be. Mert sokan vannak a meghívottak, de kevesen, akik értenek ahhoz, hogy igazi dicsőségre tegyenek szert kiválasztottságukkal. P 5,209-210.

(5-411)

* * *

A négy útról szóló példabeszédben (P 6,237-240), a Sátánt jelképező gonosz úr számára szolgákat keresőket így csábítják megbízottjai:

– Azonnal bőséges ételmet kaptok, tétlenül élhettek, mulathattok, és gazdagokká válhattok. Elég, hogy beleegyezzetek a kemény szeszélyekbe – ő, de ezek egyáltalán nem fájdalmasak – és boldogok lesztek, mint mindmennyi kiskirályok.

Hárman a tíz közül a gonosz úr szolgálatát választották, hiába figyelmeztette őket az a kettő, aki Isten felé indult el a szűk ösvényen:

– De elvesztitek az örök Jót! Nem hallottátok, hogy az az úr gonosz?

– Ostobák! Kis idő múlva otthagytuk őt, de előbb örvendezünk és meggazdagszunk!

– Nem lesztek többé szabadok! Rosszul tették az előzők, hogy a pénzsóvárság vezette őket. De ti! Titeket az élvezetekre való sóvárgás vezet! Ó, ne cseréljétek el a röpke órát az örök sorssal!

– Ostobák vagytok, és hisztek az eszményi ígéretekben! Mi a valóság felé megyünk! Isten veletek! – és elindultak a szép, árnyékos, virágos, vízben gazdag, sima úton, amelynek végén ragyogott a napfényben az örvendezők varázslatos kastélya. ...

Jött a halál, és a megdicsőülés a kettő számára, aki Istent választotta. A magas égből látták a mélyben azokat, akik a gonosz úrhoz mentek. Meg voltak láncolva, még a másvilágon is, és nyögtek a pokol sötétségében. „És ezek szabadok akartak lenni, és örvendezni kívántak!” – mondta a két üdvözült.

És a három elkárhozott látta őket, és rettenetesen átkozódtak, és mindenkinek rosszat kívántak, elsősorban Istennek, mondván: „Ti mindnyájan félrevezettetek minket!”

– Nem. Ezt nem mondhatjátok. Megmondták nektek a veszélyt. Ti akartátok bajotokat. – válaszoltak nekik a boldogok, akik nyugodtak maradtak, annak ellenére, hogy látták és hallották a piszkos gúnyolódást és a szennyes káromkodást, amit rájuk hánytak.

(5-597)

* * *

A hűtlen intézőről és a két úrról szóló példabeszédben (P 6,232-236) mondja Jézus:

– A gazdagok számára a gazdagság a Sátán állandó csapdája, a hármasság érzékiség kelepceje...

Senki sem szolgálhat két úrnak. Mert vagy az egyiké vagy a másiké lesz, az egyiket vagy a másikat gyűlöli. A két úr, akit az ember választhat: Isten vagy a Mammon. De ha az első akar lenni, nem hordhatja a másik jelvényeit, nem követheti annak hívását, nem használhatja eszközeit.

(5-564)

* * *

Néhány farizeus, képmutató módon, kéri Jézust, hogy ítéljen Annás főpap fiának ügyében, aki megbecstelenített egy lányt, aki azután öngyilkos lett.

Jézus felháborodva mondja:

– Undorodom attól, amit hallok, és nemcsak szennyesnek mondom ezt a szerencsétlen országot, de eltávozom annak gennyes szívéből, amely tele van a meg nem nevezett bűntényekkel, amely a Sátán barlangja... Mondjátok meg nekik, hogy Isten nevében én szentesítem elítélésüket, és új Mihályként kiűzöm őket a Paradicsomból. Éspedig örökre. Ők, akik istenek akarnak lenni, ördögök. Nincs szükség arra, hogy meghaljanak ahhoz, hogy az ítéletben részesüljenek. Már részesülnek benne. És visszavonhatatlanul! (Lásd részletesen: L 56-61)

(5-535)

A Sátán martaléka

Jézus Engaddi felé megy az apostolokkal. Amikor eléri a Cedron patak völgyét, kijelenti: Elküldeném néhányatokat Betániába, hogy mondjátok meg a nővéreknek, vigyék el Eglát Nikéhez. (Egla a zsidó rabszolgaleány volt, akit Plautina felszabadított, és Klaudia Jézusnak ajándékozott. Nike pedig azonos az általunk Veronikaként ismert nővel.)

Júdás rögtön ajánlkozik, hogy ő elmegy Betániába. Jézus azonban kijelenti:

– Mindnyájatok között te vagy a legkevésbé alkalmas arra, hogy Jeruzsálembe menj, Júdás!

Júdás azonban erősködik, hogy nem fog Jeruzsálemben felkeresni egyetlen izraelitát sem.

Jézus még gondolkodik.

– Miért tétovázol annyit, Mester? Ennyire nem bízol bennem?

– Te gyenge ember vagy, Júdás. És amint eltávolodsz az Erőtől, elesel! Olyan jó vagy egy idő óta! Miért akarod magadat megzavarni, nekem pedig fájdalmat okozni?

Júdás azonban továbbra is erősködik. Miközben a többiek Jézus elküldi a közeli faluba élelmiszert kérni, négy szemközt azt mondja Júdásnak:

– Júdás... ne okozz magadnak bajt! Ne árts magadnak, Júdásom! Egy idő óta nem érzed-e magadat nyugodtabbnak és boldogabbnak, szabadnak rosszabbik éned piócaitól, attól az emberi énedtől, amely oly könnyen martalékává válik a Sátánnak és a világnak? Ugye, így érzed magadat? Nos, hát óvd meg békédet, jó közérzetedet! Ne árts magadnak, Júdás! Én olvasok benned. Olyan jó időszakod van most! Ó, bárcsak, utolsó csepp vérem árán is, megtarthatnálak ilyennek, és szétrombolhatnám az utolsó bástyát is, ahová egy – számodra nagy – ellenség befészkelte magát, és teljesen lelkivé tehetnélek, lelki gondolkodásúvá, lelki, lelki, lelki szeretetté!

Júdás arca nagyon közel van Jézuséhoz, egymás kezét fogják. Szinte megdöbbenve mormolja:

– Ártani magamnak? Utolsó bástya? Ugyan melyik?

– Melyik?! Te tudod. Tudod, mivel ártasz magadnak! Azzal, hogy emberi nagyságról álmodozol, és olyan baráti kapcsolatokat ápolasz, amelyeket hasznosaknak vélsz e nagyság megszerzéséhez. Hidd el, Izrael nem szeret téged. Gyűlöl, ahogy engem is gyűlöl, és ahogy mindenkit gyűlöl, aki győztesként jöhet számba. És gyűlölnek téged, mivel nem rejtet véka alá, hogy győztes akarsz lenni. Ne dőlj be hazug szavaiknak, se kétszínű kérdéseiknek, amelyeket azzal az ürüggyel tesznek fel, hogy segítsenek, és tájékozódjanak felfogásod felől. Behálózna, hogy árthassanak, hogy megtudjanak valamit, és ártsanak. Nem magam miatt kérlek. Hanem kizárólag miattad. Én, ha megtettek is a gonoszság jelének, akkor is mindig az Úr leszek. Megkínóztatják testemet, megölhetik. Ennél többet nem tehetnek. De te, de te! Neked a lelkedet ölnék meg... Kerüld a kísértést, barátom! Mondd, hogy kerülni fogod! Mondd ki ezt a megnyugtató szót a te szegény, üldözött, igen szomorú Mesterednek!

Most karjai közé fogja Júdás fejét, és közvetlenül a fülébe beszél.

– Én tudom, hogy szenvednem kell, és meg kell halnom. Tudom, hogy koronám a vértanú koronája lesz. Tudom, hogy bíborpalástom csak vérem bíbora lesz. Ezért jöttem. Mert e vértanúságom által váltom majd meg az emberiséget, és erre a cselekedetre időtlen idők óta sarkall engem a szeretet. De azt szeretném, ha enyéim közül senki se veszne el. Ó, nekem minden ember kedves, hiszen Atyám képmása van bennük, hozzá hasonlítanak, az Óáltala teremtet, halhatatlan lelkük van. De ti, a kedvesek, a kedvencek, ti véremnek vére, szememnek fénye, ne, ne, ne vesszetek el! Nem lesz ahhoz fogható kín, döfné bár belém a Sátán, pokoli kéntől izzó fegyvereit, és harapna belém, csavarodna rám, ő, a Bűn, az Iszonyat, az Undor, nem lesz számomra ahhoz hasonló kín, mint amit egy választottam okoz, aki elvész... Júdás, Júdás, Júdásom! Akarod-e, hogy kérjem az Atyától, hogy háromszor szenvedjem végig borzalmas kínszenvedésemet, és ebből a háromból kettőt a te megmentésedért? Mondd meg, barátom, s

megteszem! Megkérem, sokszorozza meg a végtelenségig szenvedésemet, ezért. Szeretlek Júdás, nagyon szeretlek! És szeretném önmagamot neked adni, saját magammá tenni téged, hogy megszabadítsalak önmagadtól... (Lásd a továbbiakat Jd 6,254. 7,275.)

(6-630)

A Sátán pusztítása

Jézus utoljára körüljár Júdea városaiban, és elbúcsúzik a lakosságtól, a prófétákat idézve.

– Ó, testvérem, miért idézed mindig a Könyv búcsú részeit? – kérdezi tőle unokatestvére, Jakab.

– Hogy – aki vádol engem – ne mondhasa, hogy félrebeszélek és káromkodom, meg azért, hogy aki nem akarja elfogadni a való tényeket, az is értse meg, hogy a kinyilatkoztatás engem minden időktől fogva nem egy földi ország Királyának mutatott. Ez az ország az önkéntes Áldozat feláldozásával rajzolódik ki, épül fel, és szilárdul meg, az egyetlen áldozatával, amely képes újjáteremteni a mennyek Országát, amelyet a Sátán és az összülők pusztítottak el. Gőg, gyűlölet, hazugság, paráznaság, engedetlenség pusztította el. Alázat, engedelmesség, szeretet, tisztaság, áldozatvállalás építi fel újra... (Jd 6,271)

(6-690)

* * *

Johanna sürgősen elhívja Jézust Betszúrból, ahol Elizánál tartózkodott. Közli vele, hogy amikor Júdas Jeruzsálemben járt, rá akarta venni Pilátus feleségét, Klaudiát arra, hogy támogassa Jézust a királyság megszerzésében. Klaudia nagyon felháborodott, de ezt nem mutatta Júdas előtt. Johanna férje is, Kúza, aki Heródes gondnoka, megtudta a dolgot, és megtiltotta feleségének, hogy ha a hír igaz, és Jézus földi királyságra tör, tovább is kövesse Őt. Jézus megnyugtatta Johannát, hogy ez csak Júdas rögeszméje, és ő nem vágyakozik földi királyságra. Ezt megüzeni vele Klaudiának is.

Péter és Bertalan váratlanul megérkezik Johanna béteri birtokára, pedig Jézus meghagyta az apostoloknak, hogy csak később jöjjenek utána. Péter megmondja gyors idejövetelének okát:

– Júdas ördöggé lett, mióta eljöttél. Nem lehetett hozzá szólni, már nem gondolkozott. Mindenki veszekedett... Eliza minden szolgáját megbotránkoztatta, de még másokat is. (Júdas ideges lett, mert gyanította, hogy terve kiderült, s azért hívták el oly gyorsan Jézust.) Jd 7,278-279.

(6-701)

* * *

Az apostolok mind megérkeznek Johannához, és hallgatják a Béter lakosságától búcsúzó Jézust.

– Arra intelek titeket, legyetek éberek, nehogy veletek is az történjék, ami az Édenben: vagyis becsússzék közetek a hazugság, a rágalom, a bűn kígyója, és szíveteket megmarva elválasszon titeket Istentől. Örökdjete, és legyetek szilárdak a hitben! Ne háborogjatok! Ne műveljete hitetlen cselekedeteket. Ez ugyanis megtörténhetne, mivel az Átkozott bejut, igyekszik majd bejutni mindenhová, ahogyan sok helyre már be is jutott, hogy elpusztítsa Isten művét. És addig, amíg csak bemegy a helyekre a Körmönfont, a Ravasz, a Fáradhatatlan, és leskelődik, fülel, cselt sző, benyálaz, elcsábítani próbál, ez csak a kisebbik baj. Ebben semmi és senki sem akadályozhatja meg. Ezt tette a földi Paradicsomban is... De sokkal nagyobb baj, ha ott hagyjátok, ahelyett, hogy elkergetnétek. Az el nem űzött ellenség végül is ura lesz annak a helynek, mert megtelepszik ott, kiépíti fedezékeit, és előkészíti támadásait. Azonnal zavarjátok el, futamítsátok meg a hit, a felebaráti szeretet, az Úrba vetett remény fegyverét használva. De a legnagyobb baj akkor következik be, amikor nemcsak azt engedik meg, hogy zavartalanul éljen

az emberek között, hanem azt is, hogy kintről behatoljon az ember belsejébe, és hagyják, hogy fészket építsen magának az ember szívében. Ó, akkor! És mégis sok ember befogadta már szívébe, Krisztus ellen!

A Sátánt fogadták be, gonosz szenvedélyeivel, amikor Krisztust elűzték. De ha még nem ismerték volna Krisztust valójában, ha ismeretük csak olyan felületes lett volna, mint a vándoroké, akik véletlenül találkoznak egy úton, és sokszor csak egy pillanatra néznek egymásra, az ilyen embereket még lehetne sajnálni, és velük irgalommal bánni, mivel nem tudnak Krisztusról. De jaj azoknak, akik annak ismernek, aki valóban vagyok, akik szavammal és szeretetemmel táplálkoztak, de most elűznek engem, és a Sátánt fogadják be, aki emberi diadalok hazug ígéretével csábítja el őket, holott az örök kárhozat vár valójában rájuk.

Ti, ti, akik egyszerűek vagytok, és nem ábrándoztok trónokról és koronákról, ti, akik nem az emberi ünnepeket keressétek, hanem Isten békéjét és diadalát, az Ő Országát, az Ő szeretetét, az örök életet, és csak azt, soha ne utánozzátok őket! Virrasszatok! Legyetek éberek! Őrizzétek meg magatokat tisztán a megvesztegetéstől, legyetek erősek a rágalommal, fenyegetésekkel szemben, mindennel szemben!

Júdás, aki megértette, hogy Jézus tud valamit, a méregtől hamuszürkévé vált. Szeme gonosz villámokat lövell a Mesterre és Johannára. (Jd 7,282-283)

(6-706)

* * *

Júdás vissza akarja tartani Jézust attól, hogy meglátogassa Nikodémust és arimateai Józsefet a síkságon lévő Emmauszban:

– Én nem mennék oda... Talán már Jeruzsálemben vannak... Az ünnep közel van. Meg aztán... Ellenségeiddel is találkozhatnál, és...

– Ellenséget mindenütt találok, és mindig a közelemben vannak... – és Jézus éles pillantást vet az apostolra, aki fájdalmat okoz neki. Júdás nem szól többet. Túl veszélyes volna tovább mennie! Érti ezt, és hallgat. (Jd 7,289)

(6-716)

* * *

Egy képmutató farizeus, Helkiás, meghívja Jézust és apostolait lakomára, hogy beleköthessen. Júdás ruhájára célozva, megjegyzi:

– Nem helyeslem azokat a kézimunkákat a ruháján és a köpenyén... Azokkal a szögletes, azokkal a kanyargós vonalakkal túlságosan emlékeztet Egyiptom jeleire. Szörnyűség! Ördögi számjegyek! A varázslás jelei! Belzebub betűjelei! Nem válik becsületedre, Júdás, Simon fia, ha ezeket viseled! Neked se Mester, ha megengeded neki.

Júdás egy rövid, marón gúnyos nevetéssel válaszol. Jézus alázatosan feleli:

– Én a ruhákon lévő jelek helyett inkább arra ügyelek, hogy a szíveken ne legyenek irtózatok jelek. De meg fogom kérni, sőt, már most megkérem tanítványomat, viseljen kevésbé díszített ruhákat, hogy ne botránkoztasson meg senkit sem! (Jd 7,305)

(6-797)

A Sátán kitaposott útjai

Jézus a Tízváros vidékén jár. Néhány ember az apostolok csoportjával együtt beszélget vele.

– Igen – mondja az egyik. Semmi sem gyógyítja meg. Rosszabb, mint egy bolond. És mindenkit félelemmel tölt el, főleg a nőket, mert tisztátalan kifejezésekkel üldözi őket. És jaj lenne nekik, ha elfogná valamelyiküket!

– Sose tudja senki sem, hol van – mondja egy másik. – A hegyekben, az erdőkben, a mezőkön... hirtelenül bukkan fel, mint egy kígyó... Az asszonyok nagyon félnek tőle. Egy fiatal lány, aki a folyótól volt visszatérőben, néhány napon belül meghalt a magas láztól, mert az örült megfogta.

– Egy másik napon, rokonom, akinek sírja volt sajátmaga és övéi számára, odament, hogy előkészítse azt meghalt apósának eltemetésére. De el kellett menekülnie, mert abban tartózkodott a megszállott, meztelenül, és kiabálva, mint mindig, és megfenyegette őt, hogy megüti egy kővel... Szinte egészen a faluig követte őt, és utána visszatért a sírba, és a halottat az én síromban kellett eltemetni.

– Tóbiás és Dániel egyszer megkötözték őt, és hazavitték, házába. Ő megjegyezte őket, és a nádasban várt rájuk, a folyó partján, míg halászni indultak. Felfordította csónakjukat, s csoda, hogy életben maradtak, de mindenük odaveszett, ami a csónakban volt, és az evezők összetörték.

– Nem mutattátok meg őt a papoknak?

– De igen. Összekötözték, mint egy csomagot, és elvitték Jeruzsálembe... Az volt aztán az út!... Mondom neked, én ott voltam, és többé nem kell leszállnom a pokolba, hogy megtudjam, mi történik ott, és hogyan beszélnek. De semmit sem segített rajta.

– Olyan maradt, mint előbb volt?

– Rosszabbá vált!

– Pedig... a pap!...

– De mit akarsz:... Arra volna szükség...

– Mire? Folytasd!

Hallgatnak.

– Beszélj hát! Ne félj! Nem foglak bevádolni!

– Íme... azt mondtam... de nem akarok bűnt elkövetni... azt mondtam... hogy... igen... a papnak sikerült volna, ha... ha...

– Ha szent lett volna, akarod mondani, de nem mered. Azt mondom neked: kerüld el az ítélezést! De igazat mondasz. Fájdalmasan igazat!...

Jézus elhallgat, és felsóhajt. Rövid, megzavarodott hallgatás. Utána az egyik újra beszélni mer:

– Ha találkozunk vele, te meggyógyítod? Megszabadítod tőle ezt a vidéket?

– Reméled, hogy meg tudom tenni? Miért?

– Mert te szent vagy.

– Szent az Isten.

– És te az Ő Fia vagy.

– Honnan tudhatod?

– Eh! A hír gyorsan terjed, és aztán, a folyó mentén élünk, és tudjuk, mit tettél három hónapja. Ki tud megállítani egy kiáradt folyót, ha nem Isten Fia?

– És Mózes? És József?

– Ők Isten nevében tették, és az Ő dicsőségére. És meg tudták tenni, mert szentek voltak. De te több vagy náluk.

– Megteszed, Mester?

– Megteszem, ha találkozunk vele.

Tovább mennek. A meleg napsütés elől menedéket keresnek a folyó menti fák alatt.

Az ösvény kiszélesedik, és elérkeznek egy falu házaihoz. Hirtelenül a megszállott rákiált Jézusra:

– Menj el! Menj el! Vissza, vagy megöllek!

– Íme, a megszállott meglátott minket! Én elmegyek!

– Én is!

– És én követlek titeket!

– Ne féljetek! Maradjatok itt, és lássátok!

Jézus olyan biztos, és a... bátrak engedelmeskednek, de azért Jézus mögé húzódnak. Az apostolok is lemaradnak. Egyedül Jézus megy előre, ünnepélyesen, mintha semmit se látna vagy hallana.

– El! El! – Kiáltozik fülsiketítő módon, vonítva és ugatásszerűen. Lehetetlennek tűnik, hogy emberi torokból jöjjön ez a hang. – El! El! Vissza! Megöllek! Miért üldözöl engem? Nem akarlak látni! – A megszállott ugrál, teljesen meztelenül. Haja és szakála hosszú, bozontos, szeme vérben forog, szája vérzik, mert megütötte magát egy kővel. Kiáltja:

– Miért nem tudlak téged megölni? Ki béklyózz meg? Te? Te?

Jézus ránéz, és tovább megy feléje.

A örült fetreng a földön, harapdálja magát, még jobban habzik a szája, veri magát a kővel, majd talpra ugrik, Jézusra mutat ujjával, vadul nézve rá, és azt kiáltja:

– Halljátok! Halljátok! Az, aki jön, a...

– Hallgass, ördög, ki az emberben vagy! Megparancsolom neked!

– Nem! Nem! Nem! Nem hallgatok, nem, nem hallgatok. Mi közünk egymáshoz? Miért nem hagysz nekünk békét? Nem elég neked, hogy a pokolba küldtél minket? Nem elég neked, hogy azért jöttél, hogy elrabold tőlünk az embereket? Miért üzöl vissza minket a mélységbe? Engedd, hogy zsákmányainkban lakjunk! Mivel te nagy és hatalmas vagy, menj, és győzzél, ha tudsz! De engedd, hogy mi örvendezzünk és ártsunk! Ezért vagyunk. Ó, átko... Nem! Nem tudom kimondani! Ne mondasd ezt velem! Ne mondasd velem! Nem tudlak megátkozni! Gyűlöllek! Üldözlek. Várok rád, hogy megkínozzalak. Gyűlöllek téged és azt, akitől származol, és gyűlölöm azt, aki a ti Lelketek. Gyűlölöm a Szeretetet, én, aki a Gyűlölet vagyok! Meg akarlak átkozni. Meg akarlak ölni. De nem tudlak. Nem tudom megtenni. Még nem tudom. De várok rád, Krisztus, várok rád! Halottként foglak látni téged. Milyen öröm lesz az! Nem! Nem lesz öröm! Téged halottként? Nem. Nem halott. És én le vagyok győzve! Legyőzve! Mindig legyőzve! Ah!... – Az ellentmondás csúcspontja ez.

Jézus tovább megy a megszállott felé, megigézve tartva őt szemének sugarával. Jézus most egyedül van. Az apostolok és a lakosok hátra maradtak. Vagy harminc méterre vannak Jézustól.

A gazdagnak látszó városból többen is kijöttek, és távolról figyelik a történeteket, készen a futásra. Jézus már csak néhány méterre van a megszállottól.

Jézus, miután megparancsolta az ördögnek, hogy hallgasson, nem beszélt többet. Csak rászegezi szemét a megszállottra. Most megáll, felemeli karját, a megszállott felé kiterjesztve, készen arra, hogy beszéljen. A megszállott kiáltozásai igazán pokoliak. Ugrándozik, jobbra, balra, felfelé, kicsavarodott testtel. Úgy tűnik, mintha menekülni vagy közelíteni szeretne, de nem képes. Más mozgásra nem képes.

Amikor Jézus kiterjeszti karját, mintha esküdne, az örült még erősebben ordít, és miután annyit káromkodott és nevetett, sírni és könyörögni kezd:

– Ne a pokolba, ne! Ne a pokolba! Ne küldj engem oda! Itt is rettenetes az életem, ebben az emberi börtönben, amikor szeretnék végigfutni a világon, hogy darabokra tépjem teremtményeidet. De oda, oda, oda!... Ne! Ne! Ne! Hagyj engem kinn!...

– Menj ki ebből! Parancsolom!

– Nem!

- Menj ki!
- Nem!
- Menj ki!
- Nem!
- Az igaz Isten nevében, menj ki!
- Ó, miért győzől le engem? De nem megyek ki, nem! Te a Krisztus, Isten Fia vagy, de

én...

- Ki vagy?
- Én a Belzebub vagyok, a Belzebub vagyok, a világ Ura, és nem hajlok meg. Ellened szegülök, Krisztus!

A megszállott hirtelenül mozdulatlanvá, merevvé válik, mintegy méltóságteljesen, és foszforeszkáló szemekkel mereven nézi Jézust, ajka alig mozog. Szavait nem lehet megérteni, és könyökénél behajtott karjával némi mozdulatokat tesz.

Jézus is megállt. Karját most összefonja a mellén, és mereven nézi őt. Jézus ajka is alig mozog. Nem hallok szavait.

A jelenlevők várakozva nézik, és véleményük különböző:

- Nem sikerül neki!
- De igen, most Krisztus fog győzni.
- Nem. A másik győz.
- Nagyon erős.
- Igen.
- Nem.

Jézus kitarja karját. Parancsolóan sugárzik arca, és mennydörgésszerű a hangja:

- Menj ki! Utoljára mondom. Menj ki, Sátán! Én parancsolok!
- Aaaaah! (Egy elnyújtott, végtelen szenvedésről tanúskodó kiáltás. Mint akit lassan döfnek át egy karddal.) Utána megszólal az ördög:

– Igen, kimegyek. Legyőztél! De bosszút állok! Te kiűzől engem, de van melletted egy ördög, és abba megyek, hogy megszálljam, és ráruházom minden hatalmamra. És semmiféle parancsoddal se tudod majd elszakítani őt tőlem. Minden időben, minden helyen fiakat szülök. Én vagyok a Gonoszság szerzője. És amint Isten is magától származik, én is magamtól szülöm magamat. Megfogam az ember szívében, és az megszüli engem, megszüli egy új Sátánt, amely önmaga, és én örvelezem, örvelezem, hogy annyi gyermekem van! Te és az emberek mindig találkozni fogtok ezekkel a gyermekeimmel, amelyek mindmegannyi éneim. Megyek, Krisztus, hogy birtokba vegyem új birodalmamat, amint te kívánsz, és neked hagyom ezt az általam meggyötört embert. Érte, akit neked hagyok, a Sátán alamizsnájaként a te számodra, Isten, veszek magamnak most ezret és tízezret, és megtalálod majd azokat, amikor testedet szennyes rongyként, kigúnyolva kutyáknak dobják majd, és a századokon keresztül tízezerrel és százezerrel veszem majd birtokba ezeket, hogy rajtuk keresztül gyötörjelek téged! Azt hiszed, hogy győzni fogsz, Jeled felállításával? Az enyéim leverik majd azt, és én fogok győzni... Ó, nem, téged nem foglak legyőzni! De gyötörni foglak téged és a tiedet!

Egy reccsenést hallanak, mintha villám csapott volna le. De nincs villanás, se mennydörgés morajlása. Csak egy erős, recsegés, és míg a megszállott halottként a földre esik, és ott marad, egy nagy fa, az apostolok közelében, a földre zuhan, mintha villámgyorsan elfűrészelték volna törzsét egy méterre a talaj fölött. Az apostolok csoportjának alig van ideje az elugrásra. A lakosok mind futásnak erednek.

Jézus azonban lehajol a földön fekvőhöz, és miközben fél kézzel megfogja a megszabadított kezét, megfordul, és azt mondja:

- Jöjjetek! Ne féljete! – Az emberek félénken közelítenek feléje. – Meggyógyult. Hozzatok neki ruhát! – Egyvalaki gyorsan elmegy.

Az ember lassan magához tér. Kinyitja szemét, és tekintete találkozik Jézuséval. Felül. Szabad kezével letörli verejtékét, vérét és nyálát, hátra simítja haját, és figyel. Látja, hogy meztelen, oly sok ember előtt, és elszégyelli magát. Összekuporodik, és megkérdezi:

- Mi történt? Ki vagy? Miért vagyok itt? Meztelenül!
- Semmi, barátom. Most hoznak neked ruhát, és hazatérsz.
- Honnan jövök? És te honnan jössz? – A beteg ember fáradt és színtelen hangján beszél.
- Én a Galileai-tengertől jövök.
- És honnan ismeresz engem? Miért segítesz rajtam? Hogy hívnak?

Odaérkeznek az emberek egy ruhával, amit ráadnak a csodásan meggyógyultra. Odaér egy szegény öregasszony is, aki sír, és szívére öleli a meggyógyultat.

- Fiam!
- Mama! Miért hagytál el engem oly sokáig?

Az öregasszony még erősebben sír, csókolgatja és simogatja. Talán mást is mondana neki, de Jézus int neki szemével, s az asszony azt mondja:

– Nagyon beteg voltál, fiam! Dicsérd Istent, aki meggyógyított téged, és Messiását, aki Isten nevében cselekedett.

- Ez? Hogy hívják?
- A galileai Jézusnak. De az Ő neve: Jóság. Csókold meg kezeit, fiam, mondd neki, hogy bocsásson meg neked azért, amit tettél és mondtál... bizonyára azért tetted, mert...
- Igen, lázasan beszélt – mondja Jézus, hogy megállítsa az okatlan szavakat. – De nem te beszéltél, és én nem vagyok szigorú hozzád. Légy most jó! És tartóztasd meg magadat! – Jézus hangsúlyozza ezeket a szavakat. A férfi zavartan lehajtja fejét.

De amitől Jézus megkíméli őt, nem kímélik meg a gazdag polgárok, akik szintén megérkeztek, köztük a farizeusokkal:

- Szerencsés vagy! Jó számodra, hogy találkoztál azzal, aki az ördögök ura.
- Én... megszállott? – A férfi megijed.

Az öregasszony felcsattan:

- Átkozottak! Bennetek nincs se részvét, se tisztelet! Sóvár és kegyetlen viperák! És te is, a zsinagóga semmirekellő vezetője! A Szent az ördögök ura!?
- És te mit gondolsz, kinek van felettük hatalma, ha nem királyuk és atyjuk?
- Ó, szentségtörők! Káromlók! Legyetek átko...
- Hallgass, asszony! Légy boldog fiaddal! Ne átkozódj! Nekem nem okoznak fájdalmat vagy szomorúságot. Menjetek mindnyájan békében! A jókra áldásomat adom. Menjünk, barátaim!

- Követhetek téged? – kérdezi a meggyógyult.
- Nem. Maradj itt. Tégy tanúságot rólam, és örvendeztesd meg anyádat! Menj!

Jézus átmegy a kis városon, ahol egyesek éljenzik, mások suttogva kigúnyolják, és bemegy a folyó mentén lévő árnyas fák közé. Az apostolok körülveszik. Péter megkérdezi:

- Mester, a tisztátalan lélek miért állt ennyire ellen?
- Mert teljesen megszállta őt.
- Mit jelent ez?

– Idehallgassatok! Vannak, akik átadják magukat a Sátánnak, egy főbűn által ajtót nyitva neki. Vannak, akit két, három, hét főbűn által tesz ki. Amikor valaki megnyitja lelkét a hét főbűn előtt, akkor teljesen megszállja őt a Sátán. Belép a Sátán, a fekete herceg.

- Ez a férfi még fiatal volt, hogy vehette őt birtokba a Sátán?

– Ó, barátaim! Tudjátok, milyen úton jön a Sátán? Három jól kitaposott útja van, de ezek egyike sose hiányzik. A három út: az érzékiség, a pénz és a kevélység. Az érzékiség az, amely sose hiányzik. Előfutára a többi vágnak, amerre jár, elveti mérges magvait, és minden kivirágzik, sátáni virágszőnyegként. Ezért mondom nektek: „Uralkodjatok testetek vágyain!” Ez az uralom legyen minden más uralom kezdete, úgy, amint ennek rabszolgájává válva

kezdődik el minden más rabszolgaság. Az érzékiség rabszolgája rablóvá és csalóvá válik, kegyetlenné és gyilkossá lesz, hogy szolgálja urát. A hatalomvágy szomja is rokonságban áll a testtel. Nem így tűnik számotokra? Így van. Gondolkozzatok el ezen, és meglátjátok, hogy nem tévedek. A Sátán a testen keresztül lépett be az emberbe, és boldog, amikor ezt ismét megteheti. Ő, aki egy és hétszeres, hogy megszorítsa a kisebb ördögökből álló légióit.

– Mária Magdolnáról azt mondtad, hogy hét ördöge volt. Te mondtad, és biztos, hogy a kéjvágy ördögei voltak. Mégis nagyon könnyen megszabadítottad.

– Igen, Júdás. Ez igaz.

– És akkor?

– Akkor te azt mondd, hogy feltevésem összeomlik. Nem, barátom Az a nő már szabaddá akart válni attól, aki megszállotta. Akart. Az akaraton múlik minden!

(6-851)

Ki ad az ördög kezébe?

A kegyetlen Dorás szomszédja, Johanán egy ideig félt Jézustól, és jóindulatot mutatott iránta. De hamarosan megváltoztatta viselkedését, és többé nem engedte meg, hogy földművesei érintkezzenek Jézussal. Kijelentette:

– Eddig eltűrtem. De többé nem tűröm el. És jaj annak a szolgának, aki hozzá megy, vagy fogadja Őt! Ő egy gonosztevő, egy ördög. Nem akarok romlott egyéneket házamban! – És, egy társának azt mondta: „Még ha meg kell ölnöm Őt, akkor is kigyógyítom ezt az átkozottat ördögi megszállásából.” (Jd 7,283)

(6-933)

* * *

Egy újabb bűne után, meghatva Jézus példabeszédétől, amit a vízelosztókról mondott (P 8,327-332) Júdás kéri Jézust, hogy beszélhessen vele. Egy sziklán, egymás mellett ülve, először Jézus beszél. Utána Júdás kéri:

– Tarts magadnál engem, Mester! Tarts szorosan! Megesküdtem, hogy jó leszek, miután oly kedvesen beszéltél hozzám. Megesküdtem, hogy ismét olyan leszek, mint az első napokban voltam, hogy követlek, és szeretlek téged, mint ahogy a vőlegény szereti menyasszonyát, és nem vágyakozom másra, csak rád. Te teljesen kielégítesz engem! Így szerettelek téged, Jézusom...

– Tudom... és szerettelek téged ezért... De még mindig szeretlek, szegény, megsebesült barátom...

– Honnan tudod, hogy az vagyok? Mit mondasz?

Csend. Jézus nagyon kedvesen néz Júdásra... Úgy tűnik, hogy egy könnycsepp még nagyobbá és kedvesebbé teszi, és mérsékeli ragyogását. Egy ártatlan gyermek szeme, aki teljesen átadja magát a szeretetnek.

Júdás Jézus lábához ereszkedik, arcát térdére teszi, és karját oldalára, és felsóhajt:

– Tarts engem magadnál, Mester... tarts... Testem ordítózik, mint egy ördög... és ha engedek, íme bekövetkezik minden rossz... Tudom, hogy te tudod, és mégis várod, hogy én mondjam meg... De nehéz, Mester, megmondani: „Vétkeztem”.

– Tudom, barátom. Ezért kell jól cselekedni. Hogy ne kelljen utána megalázkodni, és azt mondani: „Vétkeztem.” Azonban, Júdás, ebben is hatalmas gyógyszer van. A kötelezettség, hogy meg kell vallanunk bűnünket, visszatart attól. Ha pedig mégis elkövette valaki a bűnt, az önvádolás már megváltó vezeklés. Ha pedig valaki nemcsak kevélysége miatt szenved, vagy a büntetés miatti félelemtől, hanem azért, mert tudja, hogy hibájával fájdalmat okozott, akkor, mondom neked, megsemmisül a bűn. A szeretet az, ami üdvözít.

– Én szeretlek téged, Mester. De annyira gyenge vagyok... Ó! Te nem vagy képes szeretni engem! Te tiszta vagy, és a tisztákat szereted... Nem szerethetsz engem, mert én... én... Ó! Jézus, vedd el tőlem az érzékies éhséget! Tudod, hogy létezik az ördög?

– Tudom. Nem hallottam, de ismerem a hangját.

– Látod? Látod? Annyira undorodsz, hogy pusztán ennek kijelentése is eltorzítja arcodat... Ó! Nem bocsáthatsz meg nekem!

– Júdás! Nem emlékszel Mária Magdolnára? És Mátéra? És arra a vámosra, aki leprássá vált? És arra a római kéjnőre, akinek megjövendöltem az eget, mert miután megbocsátottam neki, szent életre törekszik?

– Mester... Mester... Mester... Ó! Milyen gonosz a szívem!... Ezen az estén elmenekültem... elmenekültem Korozainból... mert ha ott maradok... ha ott maradok...

elveszek. Tudod... úgy van, mint amikor iszik valaki, és beteggé lesz... Az orvos elveszi tőle a bort és minden részegítő italt, és az illető meggyógyul, és egészséges marad egészen addig, míg ismét meg nem ízleli azt... De ha enged, akár csak egyetlen egyszer is, és ismét megízleli... szomjas lesz arra az italra... s többé nem áll ellen... és iszik és iszik... és megbetegszik... végleg megbetegszik... megbolondul... megszállottá lesz... megszállja őt az az ördög... Ó! Jézus, Jézus, Jézus! Ne mondd el ezt másoknak, ne mondd el... Szégyellem magamat mindenki előtt.

– De ne előttem.

Júdás félreérti.

– Igaz! Bocsáss meg! Jobban kellene szégyellnem magamat előtted, mint bárki más előtt; mert te tökéletes vagy...

– Nem, fiam. Nem ezt mondtam. A te fájdalomad, a te aggodalmad, a te megaláztatásod nem burkol téged sötétbe. Azt mondtam, hogy mindenki előtt szégyenkezhetsz, de nem előttem. Egy gyermek nem fél, és nem szégyenkezik jó atyja előtt, és egy beteg a jó orvos előtt. Hanem félelem nélkül bevallja baját, mert az egyik szereti, és megbocsát neki, a másik pedig megérti, és meggyógyítja őt. Én szeretlek téged, és megértelek. Azért megbocsátok neked, és meggyógyítalak. De mondd meg nekem, Júdás: ki ad téged az ördög kezébe? Én? A testvérek? A bűnös asszonyok? Nem. Hanem a te akaratom. Most megbocsátok neked, és meggyógyítalak.... (Lásd a további beszélgetést Jd 7,340-341)

Jézus a látnoknak a következő magyarázatot fűzte az előzőkhöz:

– Sokan kérdik: Miért világítom meg Júdás alakját?

Válaszom: A századokon keresztül Júdás alakját túlságosan meghamisították. Végül teljesen természetellenessé vált. Egyes iskolákban mintegy az égig magasztalták, mint a megváltás második és elengedhetetlen véghezvivőjét. Aztán sokan azt gondolják, hogy a Kísértő váratlan, dühös támadása verte le őt. Nem. Minden esésnek előzményei vannak. Minél súlyosabb az esés, annál nagyobb előkészítésre szorul. Az előzmények magyarázzák meg a ténytet. Senki sem bukik el hirtelenül, és senki sem emelkedik a magasba hirtelenül. Sem a rosszban, sem a jóban. Minden bukást hosszú és alattomos tényezők előznek meg, és minden felemelkedést türelmes és szent tényezők.

Júdás szerencsétlen tragédiája nagyon tanulságos lehet Isten módszerének megismeréséhez az emberek üdvözítését és az Ő irgalmasságát és megbocsátását illetően azok esetében, akik a Mélység felé süllyednek.

Júdás sátáni örölete, amely elfogta őt bűnténye után, nem következett volna be, ha éveken keresztül nem romlott volna meg a pokoli sugallatú rossz szokások által. Amikor valaki elkövet egy bűntényt, amibe valami előre nem látott esemény rántotta őt bele, amely homályba borította értelmét, akkor szenved, de tud engesztelni, mert szívének egyes részei még egészségesek, nem hatolt beléjük a pokoli méreg. A világnak, amely tagadja a Sátán létezését, mert az már annyira áthatotta, hogy észre sem veszi, mert már részévé vált, és belélegezte, rámutat arra, hogy a Sátán létezik. Örök és változhatatlan az ő módszere, amellyel meghódítja áldozatait. Jd 7,341-342.

(7-1265)

Egy ördög volt

Betániában arimateai József és Nikodémus endori János felől érdeklődnek, az apostolok jelenlétében. Jézus megmondja, hogy endori János meghalt.

– Uram, nagy szenvedést okozott ez teneked? – kérdezi Nikodémus.

– Mi? Az ő halála?

– Igen.

– Nem. Halála békét adott nekem, mert az lett az ő békéje. Fájdalmat, nagy fájdalmat okoztak nekem azok, akik aljas érzelemtől vezettetve elárulták a nagytanácsnak az ő jelenlétét tanítványaim között, és ezzel előidézték távozását. De mindenkinek megvan a sajátos eljárás módja, és csak nagy jóakarattal lehet megváltoztatni az ösztönöket és eljárás módokat. De mondom nektek: „Aki beárulta őt, még árulkodni fog. Aki meggyilkolta őt, még gyilkolni fog.” Jaj azonban neki. Azt hiszi, hogy győz, de veszíteni fog. És vár rá az Isten ítélete.

– Miért nézel rám így, Mester? – kérdezi János, Zebedeus fia, megzavarodva és elpirulva, mintha ő lenne a bűnös.

– Mert ha rád nézek, senki sem gondolja, még a legnagyobb gonosztevő sem, hogy te gyűlölheted testvéredet.

– Valamelyik farizeus vagy római lehetett... Ő nekik árusította a tojást... – mondja a Kerióti.

– Egy ördög volt. De jót tett vele, amikor ártani akart neki. Siettette teljes megtisztulását és békéjét. Jd 8,355.

(7-1441)

* * *

Jézus a Salamontól kapott házikóban van az apostolokkal és Marciammal. Beszélgetnek a házat őrző öreg Ananiással, aki elmondja, hogy gyakran keresték ott a farizeusok Jézust és endori Jánost. Mikor az öreg felment Jeruzsálembe, hallotta, hogy többen gyűlölik, mint szeretik Jézust. Megkérdezi:

– Miért annyira romlott az ember?

– Mert megölte a lelkét. És lelkével a képességét, hogy lelkiismeret furdalása legyen azért mert igazságtalan.

– Igaz!... És téged azért keresnek, hogy ártsanak neked?

– Igen.

– Igen!! Izrael ártani akar Királyának? Rettenetes! Izrael magát ítéli el a megjövendölt büntetésekre!... Ó, most megelégedett vagyok azért, hogy fiam meghalt... és szeretnék én is meghalni, hogy ne lássam Izrael bűnét...

Nagy csönd követi szavait. Csak a fa pattog a tűzhelyen.

– De beszéljünk másról! Mindig a halálról, a gyűlöletről, az árulásról hallok! Elég! Elég! Nem tudom hallgatni! – mondja a Kerióti, feldúlt, eltorzult arccal, izgatottan, és idegesen sűrögve a konyhában, lábával, kezével, egész mivoltával elárulva lelkiállapotát.

– Júdásnak igaza van – mondják többen.

– De az nem segít, ha valaki nem akarja hallani. Az segít, ha valaki nem egyezik bele – mondja Jézus, szokásos, megadó mozdulatával kítárva karjait, felfelé fordított tenyérrel.

– Mit akarsz mondani? Beleegyezni! Ki egyezik bele ebbe? – Júdás idegesen hadonászik Jézus arca előtt, az asztal fölé hajolva, hogy közelebb legyen hozzá.

– Ki? Mindazok, akik már arról álmodnak, hogy engem véremben elveszve lássanak. Vér! A te Messiásod vére! Vér rajtad, föld; aki nem akarod a te Uradat! Vér, amely a lángoknál is

jobban ragyog! Vér, tűz a bűnös világ fagyos sötétségében! Remélik, hogy megölik a Fényt, vérét ontva. De a Fény lélek, a vér meg anyag. Az anyag ránehezedik a lélekre. A csillámlemezre kent vér gyengébbé teszi a fényt, nemde? Mégis, bizony, bizony mondom nektek, hogy amint ez a fa nem világított addig, míg lánggá nem vált, és gyantája, meggyulladva, ragyogóvá nem vált, úgyhogy most izzó tündöklés, úgy, amikor minden beteljesedik majd, és a vért és a testet felemészti az áldozat, akkor, mint az a tűz ott, amely fénné változott, lelkem minden eddiginél jobban lángol majd a világ fölött, és minden eddiginél inkább a Világosság leszek. Olyan Fény, amely mindörökre megvakítja majd a Fény gyűlölőit, azokat, akik megölték Őt. Olyan Fény, amely megolvasztja az ég aranykapuit, amelyek be voltak zárva az emberiség előtt, oly sok évszázadon keresztül, és az ég megnyílik az igazak előtt. Olyan fény, amely áthatol a Mélység mennyezetét képező sziklákon, és a pokol rettenetes tüze még rettenetesebbé válik az én tündöklésem sugarai alatt. És jaj, jaj, jaj azoknak, akik ármánykodtak a Fény ellen! Vér és fény! Ez a kettő lesz előttük, míg meg nem örülnek, és el nem csüggednek. Ördögök!

Jézus, aki eddig állt, és félelmet keltett mindenkiben, a tűz fényében, most leül, és hallgat. Mindnyájan egymásra néznek. Mindnyájan, a Keriótit kivéve, aki mintha elbűvölve nézné az égő fahasábokat... Elbűvölve és megfélemlítve. A félelem rettenetessé teszi arcát, zöldes-lila sápadtsággal, amelyre az égő fa vörös foltokat vet. Emlékeztet engem nagypénteki rettenetes arcára. Utána hirtelenül felugrik, és azt kiáltja:

– De hallgass! Hallgass! Miért gyötörsz minket?! – és kimegy, hevesen becsapva az ajtót...

– Az ő módja. Igaz. De nagyon szeret téged... és szenved, bizonyos szavakat hallva – mondja Tamás. És befejezi: – Nekünk is nagyon rosszul esnek! De mi nem vagyunk olyan... különösek, mondjuk: különösek...

Senki más nem beszél. Jézus is hallgat...

– A zöldség megfőtt, a tej meleg... – mondja halkán az öreg, aki még mindig fél, s szinte nem meri kimondani ezeket a közönséges szavakat ilyen esemény után...

– Hívjátok Júdást, és együnk... – rendelkezik Jézus.

János kimegy, hogy hívja társát. Belépnek... Júdás arcán látszik, hogy szenved. Nincs békéje. (Jd 8,356-357)

(7-1466)

A Názáreti megszállott!

Jézus a Nébó-hegy közelében jár apostolaival. Ellenséges rabbik és farizeusok egy csoportja követi, szidalmazva Őt:

– Átkozott a Názáreti, bolond, megszállott. Nem akarjuk Őt falaink között!

Épp akkor halad arra egy nagy karaván. Amikor annak vezetője meghallja a szitkozódást, megfordítja tevéjét, és megállítja az egész karavánt. Odamegy az apostolokhoz, és megkérdezi:

– Istenetek nevében, melyiktek köztetek a názáreti Jézus?

Mikor megmondják neki, Jézushoz siet:

– Uram!... Hallgass meg egy szerencsétlent... – Elmondja, hogy két gyermeke közül az egyik teljesen megvakult, a másik közel áll hozzá. Kéri Jézust, várja meg, míg idehozza őket, hogy meggyógyítsa. Jézus napokig vár rá, s amikor megérkezik a két gyermekkel, meggyógyítja mindkettőt. Lásd a történetet részletesen Jcs 4,166-168. és Gy 4,168-170.

Ekkor történik, hogy egy Szádok nevű rabbi is gyalázza Jézust, samaritánusnak nevezve Őt. Társa odaszól neki:

– De hagyd Őt, Szádok! Egy ördöggel akarsz beszélni?

Mindezt hallhatta egy ott lévő vak férfi, akit Jézus egyik tanítványa buzdít:

– Neked is kérned kellene, hogy gyógyítsa meg bekötözött szemeidet.

– Én?! Én?! Nem akarom a világosságot egy ördögtől. Sőt! Hozzad kiáltok, örök Isten!

Hallgass meg! Add nekem! Add nekem a teljes sötétséget! Hogy ne lássam az ördög arcát, ezét az ördögét, ezét a szentségtörőét, bitorlóét, káromlóét, istengyilkosét! Borítsa örök homály szemeimet! A sötétség, a sötétség, hogy ne lássak soha, soha, soha! – És üti szemét. Jézus megnyugtatja:

– Ne félj! Nem fogsz meglátni engem. A Sötétség nem akarja a Világosságot, és a Világosság nem erőlteti rá magát arra, aki visszautasítja. Én elmegyek, öreg. Nem látsz többé engem a földön. De meglátsz majd máshol.

(7-1495)

Rejtett megszállottság

Jézus és apostolai éppen átkeltek Betabaránál a gázlón, északra a Holt-tengertől. Pétert nagyon lesújtották az elmúlt napok eseményei, mert tétlenül kellett néznie, hogy ellenségei gyalázzák Jézust:

– Nem bírom tovább! A Nébón az az erőszakosság, és előzőleg Esebonnál, és előbb Jeruzsálemben, és előbb Kafarnaumban, és Nébó után Kalliroében, és most Betabarában... Ó!... – Péter egy falon ül, fejét kezeibe hajtja, és sír.

– Ne csüggedj el, Simon! Ne fossz meg engem a te és társaid bátorságától! – mondja Jézus, miközben Péter vállára teszi kezét.

– Nem vagyok képes, nem vagyok képes ezt nézni! Nézni, hogy ennyire rosszul bánnak veled! Ha engednéd, hogy közbelépjek... talán tudnám. De így... meg kell tartóztatnom magamat... és jelen kell lennem sértegetéseiknél, a te szenvedésednél, mint egy tehetetlen gyermeknek... Ó, minden darabokra török bennem, és gyötrődöm... De nézzétek, lehet-e így látni Őt?! Betegnek tűnik, aki haldoklik a láztól... Üldözött bűnösnek látszik, aki nem állhat meg egy harapásra, egy korty vízre, egy követ keresve, ahová lehajthatná fejét! Az a hiéna Nébó-hegyén! Ezek a kígyók Kalliroében! Az az örült odaát (s a másik partra mutat)! Akiről azt mondd, hogy a Belzebub uralkodik rajta. Én félek a megszállottaktól, azt gondolom, hogy ha ennyire hatalmukba kerítette őket a Sátán, akkor nagyon gonoszoknak kellett lenniük. De... de az ember elbukhat anélkül is, hogy teljesen akarná. Azonban ezek, akik nincsenek megszállva, és mégis így viselkednek, teljesen szabad akarattal!... Ó, sose fogod legyőzni őket, ha nem akarod megbüntetni őket! És ők... győznek le téged... – és a hűséges apostol ismét keservesen sírni kezd, miután erős méltatlankodása közben abbamaradt sírása...

– Péterem, azt hiszed, hogy ezek nem megszállottak? Azt gondolod, hogy a megszállottaknak olyanoknak kell lenniük, mint annak Kalliroében, és másoknak, akikkel találkoztunk? Azt hiszed, hogy a megszállottság csak zavaros kiáltásokban, ugrándozásokban, dühöngésben, barlangokban való életben, némaságban, béna tagokban, eltompult értelemben, öntudatlanul mondott szavakban vagy végzett cselekedetekben nyilvánul meg? Nem. Vannak olyan ördögtől zaklatott, sőt megszállott egyének is, akiknél ez rejtettebben és erőteljesebben jelentkezik, s ez a legveszélyesebb eset, mert az ördög nem akadályozza, és nem gyengíti el értelmüket, nem gátolja meg őket abban, hogy jót is tegyenek, sőt ki is fejleszti tehetségüket, hogy jobban tudják szolgálni azt, aki megszállja őket.

Amikor Isten vesz birtokába egy értelmet, és felhasználja szolgálatára, eltölti természetfeletti értelemmel, ami nagyon megnöveli természetes értelmét. Ezt teszi velük, azokban az órákban, amelyekben Istent szolgálják. Azt hiszitek, hogy például Izajás, Ezekiel, Dániel és más próféták, ha el kellett volna olvasniuk a mások által írt jóvendöléseket, nem találták volna azokat kibogozhatatlanul homályosaknak, éppúgy, mint kortársaik? Mégis, mondom nektek, miközben ők részesültek a jóvendölésekben, tökéletesen megértették azokat.

Figyeld meg ezt, Simon! Vegyük ezt a virágot, amely lábadnál nőtt ki. Mit látsz az árnyékban, amely kelyhére esik? Semmit. Látsz egy mély kelyhet és egy kis száját, és semmi mást. Most figyeld meg, miközben leszakítom, és ide hozom, a napfényre, szemed elé. Mit látsz?

– Látom a bibéket, látom a virágport, látok egy kis pelyhes koronácskát, ami körülveszi a bibéket, és egy kis szőrös sávot, amely a nagy szirmot és a két kisebbet díszíti... és látok egy pirinyó harmatcseppet a kehely alján... és... ó, íme, egy kis légy szállt le beléje, és iszik, és beleragadt a szőrös pelyhekbe, és nem tud többé kiszabadulni... De akkor! Hadd lássam jobban! Ó, a pelyhek mintegy mézesek, belekapaszkodnak... Értem! Isten vagy azért teremtette így, hogy a virág táplálkozzék, vagy hogy táplálja a madarakat, akik eljönnek, és felcsípik a legyeket, vagy hogy megtisztítsa ezektől a levegőt. Milyen csodálatos!

– Az erős napfény nélkül azonban semmit sem láttál volna.

– Valóban, semmit!

– Hasonlóképpen történik az isteni birtokba vételnél is. A teremtmény, aki önként, kizárólagos jó akarattal teljesen átadja magát Isten szeretetének, ráhagyatkozik az Ő akaratára, gyakorolja az erényeket, és uralkodik szenvedélyei felett, elérkezik oda, hogy elmerül Istenben és az Ő Világosságában, Bölcsességében, és mindent lát és megért. Utána, amikor megszűnik a teljes tevékenység, a teremtményben felváltja ezt egy másik állapot, amelyben az, amit kapott, átváltozik az élet és a megszentelődés irányelvévé, de elhomályosodik, vagy helyesebben: bizonytalanná válik az, ami előzőleg világos volt.

Az ördög, Istent állandóan majmolva, hasonló hatást vált ki azok értelmében, akiket zaklat, jóllehet csak korlátozott fokban, mert csak Isten hatalma végtelen. Azokkal a megszállottakkal, akik önként átadták magukat neki, hogy diadalmaskodjanak, közli saját felsőbbrendű értelmét, de egyedül azért, hogy gonoszat tegyenek, ártsanak, megbántsák Istent és az embereket. De a sátáni működés, amely a lélekben beleegyezésre talál, állandó, és fokozatosan elviszi őket a Gonosz teljes művelésére. Ezek a legrosszabb megszállások. Semmi sem tűnik fel kívülről, és ezért az emberek nem menekülnek ezektől a megszállottaktól. De azok. Amint már többször megmondtam, az Emberfiát az ilyen módon megszállottak fogják megölni.

– De Isten nem tudná elpusztítani a poklot? – kérdi Fülöp.

– El tudná. Ő az erősebb.

– Akkor miért nem teszi meg, hogy megvédjen téged?

– Isten eljárásának értelmét majd megismeritek az égben. Gyerünk tovább! És ne csüggedjete el! (Nem szerepel minden Péter által említett esemény a nagy Jézus életrajzban.)

(7-1498)

Hajlik a Sátán felé

Jézus Jerikó felé megy apostolaival. Tamás megkérdezi tőle:

– Mester, mondhatok neked valamit?

– Mit?

– Tegnapelőtt azt mondtad, hogy téged, a Megváltót, elárul majd valaki. Hogyan árulhat el egy ember téged, Isten Fiát?

– Egy ember, valóban, nem tudja elárulni Isten Fiát, aki Isten, mint az Atya. De az nem egy ember lesz. Egy ördög lesz, az ember testében. A leginkább birtokba vett, leginkább megszállott ember. Mária Magdolnában hét ördög volt, és azt az embert, akivel néhány napja találkoztunk, Belzebub szállta meg. De őbenne Belzebub és annak ördögi udvara lesz... Ó, valóban, a pokol lesz abban a szívben, hogy lángoljon a vágytól, és eladja Isten Fiát ellenségeinek, mint egy bárányt a mészárosnak.

– Mester, ezt az embert már most birtokolja a Sátán? – kérdezi a Kerióti.

– Nem, Júdás. De hajlik a Sátán felé, és a Sátán felé hajlani azt jelenti, hogy olyan állapotba helyezi magát, amelyben hirtelenül a Sátán hatalmába kerülhet.

– És miért nem jön hozzád, hogy meggyógyítsad hajlamából? Tud erről, vagy nem tud róla? – kérdezi András.

– Ha nem tudna róla, nem lenne annyira bűnös miatta, mint amilyen, mert noha tudja a rosszra való hajlamosságát, nem áll ellen annak állhatatosan, hogy kikerüljön belőle. Ha ellenállana, hozzám jönne... de nem jön... A méreg átjárja, és közellétem nem tisztítja meg, mert nem kíván megtisztulni, hanem menekül ettől. Ez a ti hibátok, emberek. Menekültök tőlem, amikor leginkább rám szorultok...

– De mi ismerjük őt? – kérdezi Máté.

– Hogy ne ismernétek, ha Mesteretekhez jön! Ti barátaim vagytok, velem étkeztek, pihentek és fáradoztok.. Azért ismertek mindenkit, aki hozzám jön. (Lásd bővebben: Jd 9,366-367)

(7-1504)

Az ördöggel közösül

Az apostolok Jerikó felé mennek Jézussal, amikor egy lovasember érdeklődik Pétertől, hogy Jerikóba mennek-e. Ő nem akarja ezt elárulni, hanem Jézushoz küldi őt. A lovas, amikor elhalad Júdás mellett, üdvözlí őt, de ezt csak Péter veszi észre.

Péter érdeklődik Júdástól, hogy ki ez az ember, de ő csak annyit mond, hogy egy jeruzsálemi gazdag férfi. Péter erre Jézushoz megy, s óvja őt, hogy ne bízzék abban az emberben. Utána ezt mondja:

– Mester... van valami mondanivalóm neked, és egy súly a szívemen.

– Egy dolog? Egy súly?

– Igen. A súly egy bűn. A dolog egy tanács.

– Kezdd a bűnnel!

– Mester... én... én gyűlölöm... én undorodom, íme, ha nem gyűlölöm, mert te nem akarod, hogy gyűlöljünk valakit, aki köztünk van, de úgy tűnik nekem, hogy egy barlang közelében vagyok, amelyből a kígyók bűze árad, amikor szaporodnak... és nem szeretném, hogy kijöjjenek, és ártsanak neked. Az az ember egy kígyófészek, és ő maga az ördöggel közösül.

– Miből következtetsz erre?

– Nem tudom. Faragatlan vagyok, és tudatlan, de nem vagyok együgyű. Megszoktam, hogy olvassak a szelekből és a felhőkből... és belátok a szívekbe is. Jézus... félek.

– Ne ítéld, Péter. És ne gyanakodj! A gyanakvás, hatással van a képzelődésre. Olyasmit lát, ami nem létezik.

– Adná az örök Isten, hogy semmi se legyen. De én nem vagyok biztos ebben.

– Ki az, Péter?

– A kerióti Júdás. Henceg azzal, hogy előkelő barátai vannak, és az imént az a ronda pofa úgy üdvözölte őt, mint akit jól ismer.

– Júdás kapja és osztja szét az alamizsnát. Ért ahhoz, hogyan közelítse meg a gazdagokat. Érti a dolgát.

– Igen! Érti a dolgát... Mester, mondd meg nekem az igazat. Te nem gyanakszol rá?

– Péter, te nagyon kedves vagy számomra, szíved miatt. De tökéletesnek akarlak látni téged. Nem tökéletes az, aki nem engedelmeskedik. Mondtam neked: ne ítélezzél, és ne gyanakodjál!

– De ugyanakkor nem mondd meg nekem...

– Hamarosan Jerikó közelében leszünk, és ott megállunk majd, hogy megvárjunk egy asszonyt, aki nem tud befogadni minket házába.

– Miért? Egy bűnös nő?

– Nem. Egy szerencsétlen. Az a lovas, aki neked annyi kellemetlenséget okozott, azért jött, hogy kérjen engem: várjam meg őt. Én megvárom, jöhet tudja, hogy semmit sem tehetek érte. És tudod, ki küldte őt és a lovas nyomomba? Júdás. Látod, hogy becsületes okból ismeri ezt a zsidót.

Péter lehajtja fejét, és hallgat, megzavarodva. Talán nincs meggyőződve, és még kíváncsi. De hallgat. (Jd 9,368-370)

(7-1504)

Szennyes szellemidézés

Jerikó előtt Jézus bevarja az asszony érkezését, aki hamarosan el is jön, a lovas és három gazdagon öltözött férfi társaságában.

– Üdvözlünk, Mester!

– Béke veletek!

– Ez az az asszony. Hallgasd meg, és teljesítsd kívánságát.

– Ha megtehetem.

– Te mindent megtehetsz.

– Hiszel ebben, te, szadduceus? – mondja Jézus a lovasnak.

– Hiszem, amit látok!

– És láttad, hogy meg tudom tenni?

– Láttam.

– És miért tudom, meg tudod mondani? – Hallgatás. – Megtudhatnám, miből gondolod, hogy képes vagyok rá? – Hallgatás.

Jézus többet nem törődik vele, sem a többiekkel. Megkérdezi az asszonytól:

– Mit akarsz?

– Mester... Mester...

– Beszélj hát, félelem nélkül!

Az asszony kísérei néz, akik saját módjukon magyarázzák:

– Az asszony férje beteg, és kér téged, gyógyítsd meg őt. Befolyásos ember Heródes udvarában. Javadra szolgál meghallgatása.

– Nem azért, mert befolyásos, hanem mivel szerencsétlen, meghallgatom, ha tehetem. Már megmondtam. Mi a baja férjednek? Miért nem jött el? És miért nem akarod, hogy hozzá menjek?

Megint hallgatás. Az asszony kísérei néz.

– Tanúk nélkül akarsz beszélni velem? Jöjj! – Odébb mennek néhány lépéssel. – Beszélj!

– Mester... én hiszek benned. Annyira hiszek, hogy tudom, biztosan mindent tudsz róla, rólam, szerencsétlen életünkről... De ő nem hisz... De ő gyűlöl téged... De ő...

– De őt nem tudom meggyógyítani, mivel nincs hite. Nemcsak bennem nem hisz. De az igaz Istenben sem.

– Ah! Te tudod! – Az asszony keservesen sír. Pokol a mi házunk! Pokol! Te megszabadítod a megszállottakat. Tehát tudod, milyen az ördög: De ez az ördög körmönfont, értelmes, csalárd és érti a dolgát, tudod? Tudod, milyen elfajultságokra visz rá? Tudod, milyen bűnökre? Tudod, milyen pusztítást okoz maga körül? Az én házamban? Egy ház az? Nem! A pokol küszöbe. Az én férjem? Férjem nekem? Most beteg, és nem törődik velem. De akkor is, amikor még erős volt, és vágyakozott a szeretkezésre, olyan férfi volt, aki megölelt engem, aki karjaiban tartott, akié voltam? Nem! Egy ördög tekeredett rám, éreztem az ördög leheletét és nyálkásságát. Annyira szerettem őt, és még most is szeretem! Felesége vagyok, és elvette szüzességemet, amikor még alig voltam több egy kisleánynál: alig tizennégy éves voltam. De akkor is, amikor visszaemlékeztem arra az első órára, és azzal visszaemlékeztem az első ölelés érzelmeire, amely asszonnyá tett engem, én először magasabb rendű részemmel, utána testemmel és véremmel, borzadva visszautasítottam, amikor arra gondoltam, hogy ő egy szennyos szellemidéző. Úgy tűnt nekem, hogy nem férjem, hanem az általa megidézett halottak vannak rajtam, hogy kielégítsék magukat... És most is, elég csak ránézni, amint haldoklik, és még el van merülve abban a varázslatban, undorodom tőle. Nem őt látom... A Sátánt látom. Mily fájdalmas ez számomra! Még halála után se leszek az övé, mert a Törvény tiltja azt. Mentsd meg őt, Mester! Kérlek, gyógyítsd meg, hogy időt adj neki arra, hogy meggyógyítsa magát! – Az asszony keservesen sír.

– Szegény asszony! Én nem tudom meggyógyítani őt.

– Miért, Uram?

– Mert ő nem akarja.

– Igen. Fél a haláltól. Igen, akarja.

– Nem akarja. Nem ostoba, nem olyan megszállott, aki nem ismeri állapotát. Nem azért nem kéri megszabadítását, mintha nem volna képes gondolkodni. Nem olyan, akinek akarata gátolva van. Ő ilyen akar lenni. Tudja, hogy tilos dolgot tesz. Tudja, hogy Izrael Istene megátkozta. De kitart. Akkor is, ha meggyógyítanám, és ezt lelkénél kezdeném, visszatérne sátáni örömeihez. Akarata romlott. Lázadó. Nem tehetem.

Az asszony még erősebben sír. Odajönnek társai.

– Nem elégíted ki vágyát, Mester?

– Nem tehetem.

– Nemde megmondtam? Miért?

– Te, aki szadduceus vagy, kérded? Nézd meg a Királyok könyvét. Olvasd el, mit mondott Sámuel Saulnak, és mit mondott Illés Ahaszjának. (Lásd a mostani elnevezés szerint: 1 Sám 28,16-19. és 2 Kir 1,16.) A próféta lelke megkorholta a királyt azért, mert megzavarta őt, megidézve a halottak országából. Nem szabad ezt tenni. Olvasd el a Leviták könyvét (19,4,26,31; 20,6), ha többé nem emlékszel az Isten szavára, aki Teremtője és Ura mindannak, ami van, és megvédi mindazok életét, akik meghaltak. A halottak és az élők Isten kezében vannak, és nem szabad kiszakítani őket abból. Sem hiábavaló kíváncsiságból, sem szentségtörő erőszakkal, sem átkozott hitetlenségből. Mit akartok tudni? Hogy van-e örökkévaló jövő? Azt mondjátok, hogy hisztek Istenben. Ha Isten létezik, van udvara. És milyen udvara lenne, ha nem lenne örök, mint Ő, örökkévaló szellemekből álló? Ha azt mondjátok, hogy hisztek Istenben, miért nem hisztek szavában? Nemde azt mondja: „Ne jósljatok, ne figyeljétek az álmokat!” Nemde azt mondja: „Ha valaki a varázslókhoz és a jósokhoz fordul, és paráználkodik velük, én ellene fordulok, és kiirtom őt népemből!” Nemde azt mondja: „Ne önts isteneket fémbe!” És kik vagytok ti? Szamaritánusok és elveszettek, vagy Izrael fiai? És kik vagytok: ostobák, vagy képesek a gondolkodásra? És ha tagadjátok a lélek halhatatlanságát, miért idézitek meg a halottakat? Ha az ember szellemi része, ami élteti az embert nem halhatatlan, akkor mi marad az emberből halála után? Rothadás és csontok, elmeszesedett csontok a nyüzsgő férgek között. És ha nem hisztek Istenben, annyira, hogy a bálványokhoz és a jelekhez folyamodtok, hogy elnyerjétek a gyógyulást, a vagyont, a válaszokat, mint ez az ember tette, akinek meggyógyulását kéritek, miért öntötök isteneket fémbe, és hiszitek, hogy ők nektek inkább meg tudják mondani az igazat, amely szentebb és istenibb, mint amit Isten mond nektek? Most én is azt mondom nektek, amit Illés mondott Ahaszjának: „Mivel követeket küldtél, hogy megkérdezd Belzebubot, Ekron istenét, azért nem kelsz föl többé fekvőhelyedről, amelyre lefeküdtél, hanem biztos, hogy meghalsz bűneidben.”

– Mindig te vagy, aki sértegetsz és támadsz minket. Rámutatok erre neked. Mi azért jöttünk, hogy...

– Hogy törbe csaljátok. De én olvasok szívetekben. Le az álarccal, heródiánusok, akiket eladtak Izrael ellenségének! Le az álarccal, hamis és kegyetlen farizeusok! Le az álarccal, szadduceusok, igazi szamaritánusok! Le az álarccal, írástudók, akiknek szavai ellenkeznek a tényekkel! Le az álarccal, ti mindnyájan, akik áthágjátok Isten Törvényét, ellenségei vagytok az Igaznak, közöszlők a Gonosszal! Le, Isten házának megszenteltségétlenítői! Le, a gyenge lelkiismeretűek felbujtogatói! Le, sakálók, akik megérintik az áldozat szagát a szélben, és követitek, várva a megfelelő pillanatra, hogy megöljétek, és máris nyalogatjátok ajkatokat, amelyen már érzitek vérének ízét, és róla álmodtok!... Ti, akik elcseréltétek egy tál lencsénél is kevesebbért elsőszülötti jogokat, és paráználkodtok a népek között, nincs többé áldás rajtatok... (Jézus elismétli Izsák áldását, utalva az Ő testére és vérére, amit a jövőben adni fog, és utána azt mondja:) Ezt fogja mondani. Ezt, paráznák, akik közöszlők a Sátánnal, és hamis

tanításával, pedig birtokotokban lehetne az igazi hit, mint lelketeknek szeretett jegyese. Ezt fogja mondani, gyilkosok! Gyilkosai a lelkiismeretnek és a testnek. Itt vannak áldozataitok. De ha két szívet meggyilkoltatok, „azt a Testet” csak Jónás idejéig fogjátok birtokolni. És utána Ő, halhatatlan lényegével egyesülve, ítéletet fog mondani fölöttetek.

Jézus rettenetes látványt nyújt, miközben szigorúan megfeddi őket. Rettenetes. Azt hiszem ilyen lesz az Utolsó ítéletkor.

– És hol vannak ezek a meggyilkoltak? Félrebeszél! Te paráználkods a Belzebubbal! Te közölsz vele, és az ő nevében teszel csodákat. Nem vagy képes erre a mi esetünkben, mert mi Isten barátai vagyunk.

– A Sátán nem üzi ki önmagát. Én üzöm ki az ördögöket. Akkor kinek a nevében? – Hallgatnak. – Válaszoljatok!

– De nem érdemes ezzel a megszállottal foglalkoznunk! Megmondtuk. Nem hittetek nekünk. Mondja meg Ő nektek. Válaszolj, ostoba Názáreti! Ismered a varázsigét?

– Nincs rá szükségem!

– Halljátok? Akkor még egy kérdés. Voltál Egyiptomban?

– Igen.

– Látjátok? Ki a szellemidéző, a sátán? Borzalom! Jöjj, asszony. Szent a te férjed ehhez viszonyítva! Jöjj!.. Meg kell tisztítanod magadat. Megérintetted a Sátánt!... – és elmennek, magukkal vonszolva a síró asszonyt, aki világos jelét adja undorának.

Jézus, keresztbe tett karokkal, villámló szemekkel nézi őket.

– Mester... Mester... – Az apostolok meg vannak félemlítve, mind Jézus kirohanása, mind pedig a zsidók szavai miatt.

Péter, lehajolva, megkérdezi:

– Mit akartak mondani azokkal az utolsó kérdésekkel? Mi az a dolog?

– Mi? A varázsszó?

– Igen. Mi az?

– Ne törődj vele! Összekeverik az igazságot a hazugsággal, Istent a Sátánnal, és sátáni kevélységükben azt hiszik, hogy Jehova nevének négy titkos betűjével Istent az emberi akarat teljesítésére tudják kényszeríteni. A Fiú igazán beszél az Atyával, és kölcsönös szeretetük révén jönnek létre a csodák.

– De miért kérdezték, hogy voltál-e Egyiptomban?

– Mert a Gonosz felhasználja a legártatlanabb dolgokat is arra, hogy vádakat kovácsoljon belőlük azok ellen, akiknek ártani akar. Az, hogy gyermekkoromban, Egyiptomban tartózkodtam, legfőbb vádjaik között fog szerepelni, amikor bosszút akarnak állni rajtam. Ti és a jövőbeliek, tudjátok meg, hogy a Sátán ravasz, és az ő hűséges szolgálói ellen kétszeres ravaszságra van szükség. Ezért mondtam nektek: „Legyetek ravaszok, mint a kígyók és szelídek, mint a galambok!” Azért, hogy a legcsekélyebb fegyvert se adjátok az ördögök kezébe. De még az sem fog használni.

(7-1505)

Az ördög a ti atyátok

Jézus a jeruzsálemi Templomban válaszol az Őt érő heves támadásokra. Lásd a teljes szöveget: P 9,365-370. Az ördöggel kapcsolatos részletek:

– Igazán mondom nektek, csak egyfajta rabszolgaság van: a bűné. Csak az rabszolga, aki bűnt követ el. És ebből a rabszolgaságból semmiféle összeg sem válthat ki. És az úr kérlelhetetlen, kegyetlen. És e rabszolgaság által elvesztik minden jogukat az ég Országának fenséges szabadságára.

A bűn, a legkegyetlenebb úr, a Sátán rabszolgájává teszi az embert meghatározatlan ideig... Én összetöröm majd láncaitokat, feltéve, hogy hozzám jöttök azért, hogy összetörjem azokat, és igazán szabadokká lesztek, és velem együtt öröklitek a mennyországot....

Azok, akik közületek üldöznek engem; azt teszik, amit atyjuktól tanultak, és amit ő sugall nekik.

Mint ahogy a betegségben jelentkezik a roham egy szünet után, úgy tör ki újra erőszakosan a zsidók, farizeusok és írástudók némileg lecsillapodott haragja. A haragtól és gyűlölettől elkékvülve ordítják:

– A mi atyánk Ábrahám! Nincs más atyánk!

– Ti megölteket a Fiút, hogy tiszteljétek a Sátánt. Akkor annak a cselekedeteit tesztitek, akit atyátoknak mondotok? Nem azt tesztitek. Ti életemre törtök, mert én az igazságot mondom nektek úgy, amint Istentől hallottam... A ti cselekedeteitekből fel lehet ismerni atyátokat... És ez a Sátán. Az ördög a ti atyátok, azt akarjátok tenni, amit ő sugall nektek. És az ördög a bűnökre és erőszakosságra vágyakozik, és ti ezt magatokévá tesztitek. Ő a kezdettől fogva gyilkos volt, és nem tartott ki az igazságban, mert ő, aki fellázadt az Igazság ellen, nem szeretheti az igazságot. Amikor ő beszél, úgy beszél, amilyen, azaz hazug módon és homályosan, mert valójában ő hazug, hazugságot fogant és szült, amikor megtermékenyítette a kevélység, és táplálta a lázadás. Minden bűnös vágy benne van, és ő azt köpi, és oltja be a teremtményekbe, hogy megmérgezze őket. Ő a sötét alak, a gúnyolódó, az átkozott csúszómászó, a Gyalázatos, az Irtózatos. Az évszázadokon keresztül gyötri az embert, és ennek jeleit és gyümölcsseit látja az értelmes ember. Mégis reá hallgattok, órá, aki hazudik és pusztít, míg engem, aki az igazságot mondom, és a jót tanítom, bűnösnek mondotok, és nem hisztek nekem... De Isten szavaira csak az hallgat, aki Istentől származik. Ti nem hallgattok rájuk, bármennyire harsognak is azok lelketekben éjjel-nappal, és azért nem hallgattok rájuk, mert nem Istentől származtok.

– Mi, mi, akik a Törvény szerint élünk, és a legaprólékosabban megtartjuk az előírásokat, hogy tiszteljük a Magasságbelit, nem vagyunk Istentől? És te mered ezt mondani nekünk? Ah!!! – Úgy látszik, mintha akasztófán függve fulladoznának a rémülettől. – Nemde azt kell mondanunk, hogy ördögtől megszállott, szamaritánus vagy?!

– Nem vagyok sem az egyik, sem a másik, hanem tisztelem Atyámat akkor is, ha ti tagadjátok ezt, hogy ócsároljátok.. De ócsárlástok nem szomorít el engem. Nem saját dicsőségemet keresem. Van, aki gondoskodik erről, és ítélni fog. Ezt mondom nektek, kik gyalázni akartok engem. De azoknak, akik jó akaratúak, azt mondom, hogy aki elfogadja szavaimat, vagy már elfogadta, és ért ahhoz, hogy megőrizze, az nem lát halált mindörökké.

– Ah! Most jól látjuk, hogy az ördög beszél ajkadon keresztül, ő, aki megszállt téged! Te magad mondtad: „Ő hazugságokat mond.” Amit te mondtál, az hazugság, s azért ördögi beszéd. Ábrahám meghalt, és meghaltak a próféták. És te azt mondd, hogy aki megtartja szavaidat, sose hal meg mindörökké. Tehát te se halsz meg?

– Én csak mint ember halok meg, hogy a kegyelem idejében feltámadjak, de mint az Ige, nem halok meg. És aki elfogadja az Igét, abban az Élet van, és nem hal meg mindörökké, hanem feltámad Istenben, mert én feltámasztom őt.

- Káromló! Bolond! Ördög! Több vagy atyánknál, Ábrahámnál, aki meghalt, és a prófétáknál? Kinek képzeled magadat?
- Én vagyok a Kezdet, aki hozzátok beszélek.

(7-1542)

A Sátán bűne

Útközben az apostolok azon tanakodnak, hogy az ártatlan Jézusnak miért kell annyit szenvednie. Bertalan szerint azért, mert az emberek gyűlölik azt, aki jó. Júdás Tádé szerint azért, mert nagy az ellentét Jézus tökéletessége és a bűnös ember nyomorúsága között. Máté szerint azért, mert Jézusnak erőfeszítésébe kerül, hogy eltűrje ellenségeit. András szerint azért, mert az emberek visszautasítják Jézus szeretetét, és nem tud annyi jót tenni velük, amennyit szeretne. A Zelóta szerint azért, mert Jézusnak ki kell engesztelnie az emberiség minden bűnét, hogy megváltsa az embereket. A többiek is mondanak valamit, csak Jakab, Alfeus fia és János hallgat. Jézus nógatására Jakab kijelenti, hogy szerinte azért szenved Jézus, mert a Sátán gyűlöli Őt. János szerint azért, mert a Sátán átjár mindenkit gyűlöletével, és Jézus ellen lázítja őket, mert Ő oly sok zsákmányát elszakítja tőle.

Jézus kijelenti, hogy mindebben van valami igazság, de az Ő szenvedésének igazi oka más, nem a jelen időkben rejtőzik, hanem a legtávolibb múltban, megelőzve a prófétákat, pátriárkákat, sőt még a látható világegyetem megteremtését is.

Az apostolok törik a fejüket, de nem tudják kitalálni. Erre Jézus megmagyarázza nekik:

– Idehallgassatok! Menjünk vissza együtt az időben, még azon is túl, amikor az idő elkezdődött. Ti tudjátok, ki tette tönkre az ember lelkét. A Sátán volt az, a Kígyó, az Ellenség, az Ellenszegülő, a Gyűlölet. Nevezzétek őt, amint akarjátok. De miért tette tönkre? Mert nagyon irigyelte. Láta, hogy az embert Isten az ég számára teremtette, ahonnan a Sántát kivetette. Azt akarta, hogy az ember is részesüljön az ő számkivetésében. Miért vetette ki őt Isten? Azért, mert fellázadt Isten ellen. Tudjátok. De miben állt lázadása? Az engedetlenségben. A szenvedés elején egy engedetlenség áll. És akkor nemde szükségszerűen következik ebből, hogy csak a tökéletes engedelmisséggel lehet helyreállítani a Rendet, amely mindig örvedetes? Az engedelmisség nehéz, főleg ha súlyos dologról van szó. A nehéz dolog, szenvedést okoz annak, aki végrehajtja. Fontoljátok azért meg, hogy nekem, nemde végtelenül kell szenvednem, mert a Szeretet azt kérte tőlem, hogy ha én vissza akarom adni az örömet Isten gyermekeinek, akkor engedelmeskednem kell az Isten Gondolatának. Tehát szenvednem kell, nem azért, hogy eltöröljek egy vagy ezernyi bűnt, hanem magát a Legnagyobb Bűnt, amely mind Lucifer anyagi lelkében, mind pedig Ádám lelkében, egészen az utolsó ember lelkéig mindig az Isten iránt tanúsított engedetlenség volt és lesz. Nektek, embereknek, engedelmeskednetek kell abban a kis dologban – ami oly nagyra tűnik előttetek, de oly kicsi – amit Isten kíván tőletek. Ő, igazságosan, csak azt kéri tőletek, amit meg tudtok tenni. Ti csak annyit ismertek Isten akaratából, amennyit fel tudtok fogni. De én teljesen ismerem az Ő Gondolatát, a nagy és kis eseményeket illetően. Számomra nem korlátozott a megismerés és a végrehajtás. A szerető Feláldozó, az isteni Ábrahám, nem kíméli meg Áldozatát és Fiát. A kielégítetlen és megbántott Szeretet engesztelést és felajánlást követel. És ha ezer és ezer évig élnék is, az semmit sem érne, ha nem emészténem fel az Embert utolsó rostjáig. Semmi sem történne, ha az örökkévalóságtól fogva nem mondtam volna „Igen”-t Atyámnak, készen állva arra, hogy engedelmeskedjem neki, mint Isten Fia, és mint Ember, attól a pillanattól fogva, amelyet Atyám helyesnek talált. Az engedelmisség fájdalmas és dicsőséges. Az engedelmisség, akárcsak a lélek, sose hal meg. Igazán mondom nektek, hogy az igazán engedelmesek megistenülnek, de csak miután állandóan harcoltak magukkal, a világgal és a Sántával. Az engedelmisség fény. Minél engedelmesebb valaki, annál ragyogóbbá válik, és annál többet lát. Az engedelmisség türelem, és minél engedelmesebb valaki, annál jobban el tudja viselni a dolgokat és az embereket. Az engedelmisség alázatosság, és minél engedelmesebb valaki, annál alázatosabb lesz felebarátja iránt. Az engedelmisség szeretet, mert a szeretetnek egy megnyilvánulása, és minél engedelmesebb valaki, annál számosabbak és tökéletesebbek cselekedetei. Az engedelmisség hősiesség. És a hősiesség lélek szent, az ég

polgára, megistenült ember. Ha a szeretet az az erény, amelyben az ember ismét megtalálja a Hármast Egy Istent, az engedelmesség az az erény, amelyben megtalál engem, Mestereteket. Biztosítsátok, hogy a világ arról ismerje meg, hogy tanítványaim vagytok, hogy teljesen engedelmeskedtek mindenben, ami szent.

Ezután mondja el Jézus a hegyről és völgyről szóló példabeszédet, amelyben, Júdához intézve szavait, ezt mondja:

– Az emberek sokszor még a Sátánt is megrágalmazzák, és neki tulajdonítanak minden lelki romlottságot. Sőt, még Istent is megrágalmazzák, neki tulajdonítva minden eseményt. Isten nem vesz erőszakot az emberi szabadságon. A Sátán nem tud legyőzni valakit, ha akarata erős a Jóban. Igazán mondom nektek, hogy száz közül hetvenszer saját akaratából vétkezik.... Az emberek azért nem haladnak az Isten felé vezető úton, mert az értelem kevélysége és a test romlottsága meggátolja ezt. Egy kevélység, amely valóban verseng a sátáni kevélységgel annyira, hogy az emberek elítélik, vagy meggátolják Isten tevékenységét, amikor az ellenkezik az emberek és a pártok érdekeivel. Ezt a bűnt sokan elkövetik Izraelben, és emiatt örökre elkárhoznak... Még saját tanítványaim közül sem tart majd ki mindenki mindvégig. De ne aggódjunk azokért a gyümölcsökért, amelyek rothadtnak leesnek az ágról! Törekedjünk arra, amíg lehetséges, hogy ne rothasszuk el azokat. Kedvességgel, határozottsággal, feddással és megbocsátással, türelemmel és szeretettel érjük el ezt. Utána, amikor ők „nem”-et mondanak Istennek és testvéreiknek, akik meg akarják menteni őket, és a halál, a Sátán karjaiba vetik magukat, bűnbánat nélkül halva meg, akkor hajtsuk le fejünket, és ajánljuk fel Istennek fájdalmunkat, hogy nem örvendeztethettük meg Őt ennek a léleknek a megmentésével. Minden mester ismeri ezeket a sikertelenségeket. Ezek is egy célt szolgálnak. Megmentik a kevélységtől a lelkek mesterét, és próbára teszik az ő állhatatosságát a szolgálatban. A sikertelenségeknek nem szabad kifárasztaniuk a lelkek nevelőinek akaratát. Sőt, arra kell ösztönözniük őt, hogy a jövőben többet és jobbat tegyen. (P 10,380-383)

(7-1612)

Bolond, vagy megszállott

Az írástudók és farizeusok egy csoportja azt kívánja Jézustól, hogy mondjon ítéletet egy asszony felett, akit ők megszállottnak tartanak, de akin ördögűzőik nem tudtak segíteni. A nő harminc év körül van, Szabeának hívják és Betlehemben él, szüleivel együtt. Azt állítja, hogy ismeri Jézus arcát és hangját. Akik hallották őt beszélni, kijelentik, hogy nem úgy beszél, mint ahogyan a megszállottak szoktak.

Jézus biztosítja őket, hogy sose járt abban a faluban, sose látta Szabeát.

- Az ő lelke Isten akaratából ismer engem.
- Te azt mondod, Isten akaratából. Hogyan mondhatod ezt?
- Azt mondták nekem, sugalmazott a beszéde.
- Az ördög is beszél Istenről.
- De tévedéseket kever beléje, hogy helytelen gondolatokkal félrevezesse az embereket.
- Mi szeretnénk, ha megengednéd, hogy próbára tegyük a nőt.
- Hogyan?
- Igazán nem ismered őt?
- Mondtam nektek, hogy nem.
- Rendben van. Akkor előre küldünk valakit, kiabálva: „Itt jön az Úr!”, és majd meglátjuk, úgy üdvözli-e őt, mintha te lennél.

Jézus beleegyezik a próbára tételbe, de felsülnek vele, mert a nő kijelenti, hogy akit ők az Úrnak mondanak, nem az Úr. Amikor azonban Jézus megérkezik, csendesen, hátulról közelítve meg őt, mindjárt felugrik ülő helyzetéből, eldobja fátylát, és kitért karokkal üdvözli:

– Itt van az én Uram, aki hozzám jön! Ő a Messiás, emberek, akik félre akartok vezetni, és meg akartok alázni engem! Látom rajta Isten fényét, aki megjelöli Őt számomra, és én tiszteltem Őt!

Erre a földre borul, két méterrel Jézus előtt, és a fűből kiáltja:

– Üdvözöllek, népek Királya, Csodálatos, a Béke Fejedelme, a végtelen idők Atyja, Isten új népének Vezetője! – És a földön fekvé marad, sötétlila köpenye alatt. Utána feláll, és elragadtatott arccal nézi Jézust.

– Nem látod, hogy bolond? – súgja az egyik írástudó Jézusnak, aki azonban nem válaszol neki, hanem szóltanul nézi az asszonyt. Az most kitérte köpenyét, és úgy néz ki, mint egy nagy pillangó. Újra felkiált:

– Adonáj! Te nagy vagy az égben és a földön, az időben és századokról századokra, és az időn túl, öröktől örökké, Úr, az Úr Fia! Ellenségeid lábad alatt, és uralkodik szereteted trónusa azok fölött, akik szeretnek téged.

Hangja mind erősebbé és biztosabbá válik, miközben egy távoli pontra néz a körülötte állók feje fölött. Szünetet tart, majd folytatja:

– Az én Uram trónját tizenkét kő díszíti, az igazak tizenkét törzsének kövei. A nagy fehér gyöngyben, amely a trón, a Szent Bárány ragyogóan fehér trónja, drágakövek vannak beágyazva: topáz ametiszttel, smaragd zafírral, rubin szardonixszal, agát és krizolit és berill, onix, jaspis és opál. Azok, akik hisznek, azok, akik remélnek, azok, akik szeretnek, azok akik bánják bűneiket, akik igazakként élnek és halnak meg, akik szenvednek, akik elhagyják a tévedést az igazságért, akik keményszívűek voltak, de szelídekké váltak az Ő nevében, az ártatlanok, a bűnbánók, azok, akik mindentől megfosztják magukat, hogy készségesen követni tudják az Urat, a szüzek, akiknek lelke Isten mennyországának hajnalfényében ragyog... Dicsőség az Úrnak! Dicsőség Adonájnak! Dicsőség a trónján ülő Királynak!

A nő hangja éles. Az emberek remegnek a megindulástól. Úgy látszik, hogy a nő valóban látja mindazt, amit mond. Arca még jobban átváltozik, és szeme fényesebben ragyog. Utána ismét Jézusra néz, aki figyelmesen hallgatja őt, és csendesebben folytatja:

– Látom! Látom az Emberben azt, aki az Emberben rejtőzik. Szent az Ember, de térdemet meghajtom az emberbe zárt Szentek Szentje előtt.

Utána ismét erős, parancsoló hangon folytatja:

– Isten népe, nézd Királyodat! Ismerd meg arcát! Isten szépsége van előtted. Isten Bölcsessége oktat téged az Ő szája által. Izrael népe, többé nem a próféták beszélnek hozzád a Megnevezhetetlenről. Ő maga van itt. Ő, aki ismeri Isten titkát, aki Istenről beszél neked. Ő, aki ismeri Isten Gondolatát, aki keblére ölel téged, nép, amely még mindig kisgyermek vagy, annyi század után is, és Isten Bölcsességének tejével táplál téged, hogy Istenben felnőtté válj. Azért, hogy ezt megtegye, megtestesült egy anyaméhben. Egy izraeli asszony méhében, aki minden más asszonynál nagyobb volt Isten színe előtt. Ő elrabolta Isten szívét, galambszívének egyetlen dobbanásával. Lelkének szépsége elragadta a Magasságbelit, és megtette trónusául. Mária, Áron nővére bünt követett el, mert a bűn benne volt. Debora megmondta, mit kell tenni, de nem saját kezűleg tette meg. Jáel erős volt, de beszennyezte magát a vérről. Judit szentéletű volt és félt az Urat, és Isten beszélt általa, és megengedte neki a cselekedetet, amely által Izrael megmenekülhet, de hazaszeretéből gyilkos ravaszságot használt. De az az Asszony, aki Őt szülte, felülmúlta ezeket az asszonyokat, mert Isten tökéletes Szolgálóleánya, és bűn nélkül szolgálja Őt. Teljesen tiszta, ártatlan és szép, ő Isten szép Csillaga, feljövételétől kezdve lenyugtáig. Teljesen szép, ragyogó és tiszta, hogy Csillag és Hold legyen, Fény az emberek számára, hogy megtalálják az Urat. Nem jár a Szövetségszekerény előtt, se nem követi, mint Mária, Áron nővére, mert ő maga a Szövetségszekerény. A bűn özönétől fedett föld zavaros vízének hullámain végigfut és megmenti azt, aki belép hozzá, mert az megtalálja az Urat. Makulátlan galamb, aki kirepül, és hozza az olaját, a béke olaját az embereknek, mert ő az értékes olaj. Hallgat, és hallgatásában jobban tevékenykedik, mint Debora, Jáel és Judit, és nem tanácsol ütközetet, nem sürgeti a mészárlást, és nem ont más vért, csak saját kiválasztott véré, amellyel létrehozta Fiát. Szerencsétlen Anya! Fenséges Anya!... Judit félt az Urat, de virágja egy emberhez tartozott. Ez az Asszony a Magasságbelinek adta sértetlen virágát, és Isten Tüze leszállt a kedves lilium kelyhébe és egy asszony méhe magába fogadta és hordozta Isten Erejét, Bölcsességét és Szeretetét. Dicsőség az Asszonynak! Izrael asszonyai énekeljétek neki dicshimnusz!

Az asszony elhallgat, mintha kimerült volna hangja.

Az írástudók azt mondják:

– Bolond! Bolond! Hallgattasd el! Bolond, vagy megszállott. Parancsolt meg a léleknek, amelyik birtokába vette, hogy távozzon el!

– Nem tehetem. Nem más, mint Isten lelke, és Isten nem űzi el saját magát.

– Nem teszed, mert téged és Anyádat dicséri és ez csiklandozza kevélységedet.

– Írástudó, fontold meg, mit mondasz rólam, és meglátod, hogy én nem vagyok kevély.

– Mégis, csak egy ördög beszélhet benne, hogy így ünnepeljen egy asszonyt!... Az asszony! Mi Izraelben és Izrael számára az asszony? Mi, ha nem bűn Isten szemében? Az elcsábított és a csábító! Ha hitünk nem tanítaná, aligha hinnénk, hogy az asszonynak van lelke. Tisztátalansága miatt tilos számára a Szentély közelébe menni. És ez azt mondja, hogy Isten szállt le beléje!... – mondja egy másik írástudó, megbotránkozva, és a hozzá hasonló helyeslik.

Jézus anélkül, hogy valakire nézne, mintegy magában beszélve mondja:

– Az Asszony szétzúzza majd a Kígyó fejét... A szűz foganni fog, és Fiút szül, akit Emmanuelnek fognak nevezni... Egy sarj fakad majd Jessze törzséből, egy virág jön ebből a gyökérből, és az Úr Lelke rajta fog nyugodni. Ez az Asszony az én Anyám. Írástudó, tudásodra való tekintettel, emlékezz vissza és értsd meg a Könyv szavait!

Az írástudók nem tudják, mit válaszoljanak erre. Ezeket a szavakat ezerszer olvasták és mondták. Letagadhatják most? Hallgatnak.

Valaki rendelkezik, hogy gyűjtsanak tüzeket, mert a folyó közelében kezd hideg lenni, és fúj az esti szél. Engedelmeskednek, és a csoport körül fellángolnak a tüzek.

A táncoló lángok mintegy felébresztik az asszonyt, aki elhallgatott, csukott szemmel, magába mélyedve. Kinyitja szemeit, és megrázkódik. Ismét Jézusra néz, és újból felkiált:

– Adonáj! Adonáj, te nagy vagy! Énekeljünk egy új himnusz az Isteninek! Béke! Béke! Király, akinek senki sem tud ellenállni!...

Az asszony hirtelen elhallgat. Körülnéz, első alkalommal, azokra, aki körülállják Jézust, és rászegezi tekintetét az írástudókra, mintha most látná őket először, és minden látható ok nélkül könnyek fakadnak nagy szemeiből, arca szomorúvá válik, és elveszti ragyogását. Most lassan beszél, és mély hangon, mint aki fájdalmas dolgokat mond:

– Nem. Van, aki ellenáll neked! Nép, ide figyelj! Betlehi népe, szomorúságom után, hallottál beszélni engem. Hallgatásban és fájdalomban töltött évek után hallottam, és elmondtam, amit hallottam. Most nem vagyok többé Betlehi zöld erdőjében, a szűz özvegy, aki az Úrban találja egyedüli békéjét. Nem csak polgártársaim vannak körülöttem, hogy azt mondjam nekik: „Féljük az Urat, mert elérkezett az idő, hogy készen legyünk hívására. Szépítsük meg a szív ruháját, hogy ne legyünk méltatlanok színe előtt! Övezzük fel magunkat erővel, mert Krisztus órája a próbára tétel órája. Tisztítsuk meg magunkat, mint az oltárra szánt áldozatokat, hogy elfogadhasson minket az, aki Őt küldi! Aki jó, legyen még jobb! Aki kevély, váljék alázatossá! Aki szenved az érzékiségtől, mondjon le a testről, hogy követhesse a Bárányt! A fősvény váljék jótékonyá, hogy Isten megáldjon minket Messiásában! És mindenki gyakorolja az igazságosságot, hogy az Áldott Népéhez tartozhasson, Aki jön!” Most én Őelőtte beszélek és azok előtt, akik hisznek benne, és azok előtt is, akik nem hisznek, és kinevetik a Szentet és azokat, akik beszélnek és hisznek az Ő nevében és Őbenne. De nem félek. Ti azt mondjátok, hogy én bolond vagyok, ti azt mondjátok, hogy egy ördög beszél bennem. Tudom, hogy megkövezhettek, mint istenkáromlót. Tudom, hogy az, amit mondani fogok, számotokra sértésnek és káromlásnak fog látszani, és gyűlölni fogtok engem. De nem félek. Talán utoljára beszélnek róla a hangok, az Ő Kinyilvánulása előtt. Sorsom talán az lesz, mint sok más hangé, de nem félek. Túlságosan hosszú a számkivetés a föld hidegében és magányában, annak számára, aki Ábrahám keblére gondol, Isten Országára, amelyet Krisztus megnyit, s amely szentebb, mint Ábrahám keble. A kármeli Szabea, Áron törzséből, nem fél a haláltól. De féli az Urat. És beszél, amikor Ő kívánja, hogy beszéljen, hogy ne legyen engedetlen akarata iránt. És az igazat mondja, mert Istenről beszél, azokkal a szavakkal, amelyeket Isten ad neki. Nem félek a haláltól. Még akkor sem, ha ördögnek mondanátok és megköveznétek engem, mint istenkáromlót, akkor sem, ha atyám és anyám és testvéreim meghalának e miatt a megszegyenülés miatt, én nem remegek a félelemtől és a fájdalomtól. Tudom, hogy az ördög nincs bennem, mivel hallgat bennem minden bűnre csábítása, és az egész Betlehi tudja ezt. Tudom, hogy a kövek nem tehetnek mást, mint hogy egy lélegzetvételnél is rövidebb időre félbeszakítsák énekemet, de utána, a másvilág szabadságában énekem még hangosabb lesz. Tudom, hogy Isten megvigasztalja vérrokonaim fájdalmát, és az rövid lesz, míg örökkévaló lesz szüleim öröme egy vértanú miatt. Nem félek a töletek jövő haláltól, hanem csak attól, ami Istentől jönne, ha nem engedelmeskednék neki. És beszélek. Elmondom, amit hallok. Hallgass meg, nép, és hallgassatok meg, ti, Izrael írástudói!

Ismét felemeli hangját, és azt mondja:

– Egy hang, egy hang jön a magasból, és kiáltja szívemben: „Isten régi Népe nem tudja énekelni az új éneket, mert nem szereti Üdvözítőjét. Énekelni fogják az új éneket a minden népből megváltottak, akik az Úr Krisztus új Népéhez tartoznak, nem azok, akik gyűlölik Igémet.”... Borzalom! (Valóban úgy kiált fel, hogy az borzadással tölt el.) A hang megvilágít! A megvilágításban látok! Borzalom! Látom!

Felkiáltása olyan, mint egy ugatás. Vonaglik, mintha egy rettenetes látvány előtt tartaná, amely gyötri szívét, és amely elől menekülni igyekezne. Köpenye lecsúszik válláról, és ő fehér

ruhájában áll a nagy, fekete fatörzs előtt. A növekvő esthomályban és a tűz fényénél arca rettenetesen tragikussá válik. Árnyak alakulnak ki szeme alatt, orrcimpája körül, ajka alatt. Arca a fájdalomtól eltorzítottan látszik. Kezeit tördelve, mind halkabban mondja:

– Látom! Látom! – és issza könnyeit, miközben folytatja – Látom népem bűntetteit. És képtelen vagyok megállítani azokat. Látom honfitársaim szívét, és nem tudom megváltoztatni azokat. Borzalom! Borzalom! A Sátán elhagyta helyeit, és eljött, hogy lakást vegyen ezekben a szívekben.

– Hallgattasd el! – parancsolják Jézusnak az írástudók.

– Megígértétek, hogy beszélni engeditek... – válaszolja Jézus.

Az asszony folytatja:

– Izrael, arcod a földön, a sárban van, még tudod szeretni az Urat. Hints magadra hamut, öltözzél zsákruhába! Magadért! Értük! Jeruzsálem! Jeruzsálem, mentsd meg magadat! Látok egy várost, amely lázong, egy bűntényt követelve. Hallom, hallom azok kiáltását, akik gyűlölettel eltelve, valakinek véréért kívánják magukra. Látom, hogy a Véres Húsvéti Áldozatot felemelik, és folyik ez a Vér, és hogy ez a Vér inkább az égre kiált, mint Ábel vére, miközben megnyílik az ég és remeg a föld, és a nap elhomályosodik. És ez a Vér nem bosszúért kiált az égre, hanem irgalomért könyörög gyilkos Népe számára, számunkra! Jeruzsálem!!! Térj meg! Az a Vér! Az a Vér! Egy folyam! Egy folyam, amely megmossa a világot, meggyógyítja minden bajt, eltörölve minden vétet. De számunkra, Izrael számára, az a Vér tűz, számunkra véső, amely bevési az istengyilkosok nevét és Isten átkát Jákob fiaiba. Jeruzsálem! Légy irgalmas magad iránt és irántunk!...

– De hallgattasd el, megparancsoljuk neked! – ordítják az írástudók, miközben az asszony sóhajtozik, elföldve arcát.

– Nem parancsolhatom meg az Igazságnak, hogy hallgasson.

– Igazság! Igazság! Egy őrzőgő bolond! Miféle Mester vagy, ha igazságnak tartod egy őrzőgő szavait?

– És milyen Messiás vagy, ha nem tudsz elhallgattatni egy asszonyt?

– És milyen próféta vagy, ha nem tudod megfutamítani az ördögöt? Máskor megtetted!

– Igen, megtette. De most nem felel meg neki. Mindez jól ki van tervezve, a tömeg megfélemlítésére.

– És ezt az órát választottam volna, ezt a helyet, ezt a maroknyi embert, hogy ezt tegyem, amikor megtehettem volna Jerikóban, amikor öt és több mint ötezer ember követett és vett körül többször is, amikor a Templom udvara túl kicsi volt mindazoknak befogadására, akik hallani akartak engem? És talán az ördög bölcsen beszélhet? Közületek, lelkiismeretesen, ki állíthatja, hogy egyetlen tévedés származik ennek ajkairól? Nemde a próféták rettenetes szavai visszhangoznak ajkairól, egy nő hangjával? Nem halljátok Jeremiás kiáltását és Izajás sírását és a többi prófétáét? Nem halljátok Isten hangját a teremtményen keresztül, a hangot, amely igyekszik elfogadtatni magát veletek, a ti javatokra? Rám nem hallgattok. Azt gondoljátok, hogy saját érdekemből beszélek. De ez, aki ismeretlen számomra, milyen kegyet remél szavai miatt? Miben részesül, ha nem a ti megvetésekben, a ti fenyegetéseitekben, talán vérbosszútokban? Nem, én nem parancsolom meg neki, hogy hallgasson! Sőt, azért, hogy ez a néhány ember hallja őt, és ti is halljátok, és megtérhessetek, megparancsolom neki:

– Beszélj! Beszélj, mondom neked, az Úr nevében!

Most Jézus oly mély benyomást kelt, mint a csodák idején. Az asszony ellenben; leverve a fájdalomtól, kevésbé fenséges, és lehajtott fejjel áll, arcát kezeibe temetve, és fekete haja, amely előre omlott, olyan, mint egy gyászfátyol, fehér ruháján.

– Beszélj, mondom neked! Fájdalmas szavaid gyümölcsözők. Szabea, Áron törzséből, beszélj!

Az asszony engedelmeskedik. De oly halkan beszél, hogy mindnyájan közelebb mennek hozzá, hogy jobban hallják. Úgy tűnik, mintha magához beszélne, a folyó felé tekintve, a nap utolsó sugaraiban. És úgy tűnik, mintha a folyóhoz beszélne:

– Jordán, az atyák szent folyója, a te vized égszínké és hullámos, mint egy drága lenvász, és visszatükrözi a tiszta csillagokat és a ragyogó holdat, és simogatod a partodon lévő fűzfákat, és a béke folyója vagy, és mégis annyi fájdalmat ismersz; Jordán, amely a vihar idején megduzzad és zavaros hullámaiddal viszed az ezernyi patak homokját és hordalékját, és néha egy zsenge fa ágát, amelyen egy fészek van, és viszed örvényeiddel a Sós-tenger halálos mélysége felé, és nem szánod meg a madár párt, amely fájdalmasan csipogva követi a fészket, amelyet tönkretett az áradat, úgy fogod látni, szent Jordán, lesújtva az isteni haragtól, megfosztva a házaktól és az oltártól, menni a pusztulásba, elveszve a legnagyobb halálban, menni a népet, amely nem akarja a Messiást. Népem, mentsd meg magadat! Higgyél Uradban! Kövesd Messiásodat! Ismerd el Őt annak, aki. Nem a népek és hadseregek királya. A lelkek királya, a te lelkedé, minden léleké. Leszállt, hogy összegyűjtse az igaz lelkeket, és fel fog szállni, elvezetve őket az örök Országba. Ti, akik még tudtok szeretni, húzódjatok a Szenthez! Ti, akik szíveteken viselitek a haza sorsát, egyesüljétek az Üdvözítővel! Hogy ne haljon meg Ábrahám minden magja! Kerüljétek a hamis prófétákat, akik ajka hazug és szíve ragadozó, akik el akarnak szakítani titeket az Üdvösségtől. Menjétek ki a sötétségből, amely körülöttetek keletkezik! Hallgassatok Isten szavára! A nagyok, akiktől ma féltetek, már porrá váltak Isten terveiben. Csak egy az, aki Él. A helyek, ahol kormányoznak, és amelyekből elnyomják a népet, már romok. Csak egy marad fenn. Jeruzsálem! Hol vannak Sion kevély fiai, akikkel hencegsz? Hol vannak a rabbik és a papok, akikkel feldíszítetted magadat, és akiket csodálsz? Nézd őket! El vannak nyomva, megláncolva mennek a számkivetésbe, palotáid romjai között, a kardtól és az éhségtől megholtak búze között. Rajtad van Isten haragja, Jeruzsálem, aki visszautasítod Messiásodat, arcul ütöd, lesújtasz szívére. Le van rombolva minden szépséged. Meghalt minden beléd vetett remény. Meg van szentségtelenítve a Templom és az oltár...

– Hallgattasd el! Káromkodik! Mondjuk, hallgattasd el!

–... szét van szakítva a melltáska. Semmire se jó többé...

– Bűnös vagy, ha nem parancsolod meg, hogy hallgasson!

–...mert nem uralkodik többé. Van egy másik, örök Főpap, aki szent, és Isten küldte: Király és Főpap mindörökké. Aki küldte, magáévá teszi a sérelmeket, amelyek Krisztust érték, és megbosszulja. Egy másik Főpap. Az Igazi, a Szent, akit Isten és az Ő Áldozata kent fel, azok helyett, akiknek fején a hármaskorona szégyen, mert borzalmas gondolatokat takar!...

– Hallgass, átkozott! Hallgass, vagy lesújtunk rád! – és az írástudók durván bánnak vele. De ő mintha nem érezné.

A nép lázong:

– Hagyjátok beszélni, ti, akik annyit beszéltek! Ő az igazat mondja. Nincs többé szentség köztetek. Csak egy Szent van, és ti zaklatjátok Őt!

Az írástudók okosabbnak tartják elhallgatni, és a nő folytatja fáradt és fájdalmas hangján:

– Eljött, hogy a békét hozza nektek. És ti háborút viseltetek ellene... Üdvöt hozott. És ti megvetettétek... Szeretetet hozott. És ti gyűlöltétek... Csodákat tett. És ti ördögnek mondtátok... Keze meggyógyította betegeiteket. És ti átszögeztétek. A Világosságot hozta számotokra. És ti köpésekkel és szennyel borítottátok arcát. Az Életet hozta számotokra. És ti halálra adtátok Őt. Izrael, sirasd bukásodat, és ne gyalázd az Urat, miközben számkivetésbe mész, amelynek nem lesz vége, mint a régieknek. Végigfutsz az egész földön, Izrael, de mint legyőzött és elátkozott nép, üldözve Isten hangjától, és szavaitól, amelyek ugyanazok, mint amit Káinnak mondott. És nem tudsz visszatérni ide, hogy szilárd fészket építs magadnak, hacsak el nem ismered a többi népekkel, hogy ez a Jézus, a Krisztus, az Úr Fia, aki szintén Úr... – A nő hangja színtelenné és fáradttá válik, mint egy haldoklóé.

De még nem hallgat el, sőt újjáéled egy utolsó parancsra:

– A földnek, a népnek, amely még tud szeretni. Hintsetek magatokra hamut, öltözzetek zsákruhába. Isten haragja fölöttünk függ, mint a jégesőt és villámokat tartalmazó felhő egy átkozott mező fölött.

A nő térdre esik, kitárja karjait Jézus felé, és azt kiáltja:

– Béke, béke, az igazságosság és béke Királya! Béke, nagy és hatalmas Adonáj, akinek még az Atya sem áll ellen! Esd ki számunkra a békét, nevedért, Jézus, Üdvözítő és Messiás, Megváltó és Király, és háromszor szent Isten! – és arccal a földre borulva rázza őt a zokogás.

Az írástudók körülveszik Jézust, félrevonják, és eltávolítanak mindenki mást, fenyegető pillantásaikkal és szavaikkal, és egyikük azt mondja:

– Legalább megtehetnéd, hogy meggyógyítod. Mert ha igazán azt akarod mondani, hogy nem szállta meg egy ördög, nem tagadhatod, hogy beteg. Asszonyok!... És az asszonyokat sorsuk áldozattá teszi... Életerejüknek ki kell áradni valahol... és elkalandoznak... és nem létező dolgokat látnak... és főleg, látnak téged, aki fiatal vagy és szép... és...

– Hallgass, kígyószájú! Te magad sem hiszed el, amit mondasz! – kiált rá Jézus, parancsoló hangon, ami elvágja a szót a sovány, nagyorrú írástudó ajkán, aki előbb, mint hamis prófétát, megvetette a nőt.

– Ne bántsuk meg a Mestert! Kiválasztottuk Őt, hogy ítéljen egy eset fölött, amelyet nekünk nem sikerült megítélni... – mondja egy másik írástudó, aki előzőleg azt mondta Jézusnak, útközben, hogy nem minden írástudó van ellene, hanem egyesek azért figyelik, hogy ítéletet mondjanak, és őszintén követni akarják, ha Istennek ítélik.

– De hallgass, Joel, akit Alamoznak hívnak, Abia fia! Csak egy félresikerült, mint te, mondhatja ezeket a szavakat – támadnak rá a többiek.

Az írástudó elvörösödik a sértésre. De uralkodik magán, és méltóságteljesen válaszolja:

– Ha a természet ellenséges volt személyem iránt, értelmemet azonban nem korlátozta. Sőt, elzárva előlem sok élvezetet, bölcs emberré tett engem. És ha ti szentek lennétek, nem aláznátok meg az embert, hanem tisztelnétek a bölcslet.

– Rendben van! Beszéljünk arról, ami fontos számunkra! Mester, neked kötelességed meggyógyítanod őt, mert őrvongása megfélemlíti az embereket, megsérti a papságot, a farizeusokat, és minket.

– Ha ő dicsért volna titeket, akkor is azt mondanátok nekem, hogy gyógyítsam meg? – kérdezi Jézus kedvesen.

– Nem. Mert akkor szolgálatot tenne nekünk, hogy a nép tiszteljen minket; ez a makacs nép, amely gyűlöl minket szívében, és megvet, amikor csak tud – válaszolja az egyik írástudó, aki nem veszi észre, hogy csapdába esett.

– De akkor már nem lenne beteg? Nem kellene meggyógyítanom? – kérdi ismét kedvesen Jézus. Olyannak tűnik, mint egy tanuló, aki kérdezi tanítóját, hogy mit tegyen. És az írástudók, akiket kevélységük elvakít, nem fogják fel, hogy elárulták magukat...

– Abban az esetben nem. Sőt! Hagyd meg, hagyd meg őrvongásában! És mi mindent megteszünk, hogy a nép prófétanőnek higgye őt. Tisztelje őt! Rá hivatkoznánk...

– De ha nem lenne igaz?!...

– Mester! Ha többé nem beszélne ellenünk, a többi, amit mond, nagyon növelné Izrael büszkeségét a rómaiak ellen, és megalázná a velünk szembehelyezkedő emberek gögjét!

– De nem mondhatjuk neki: „Beszélj így, de ne mondd azt” – mondja Jézus határozottan.

– Miért ne?

– Mert ha őrvong, akkor nem tudja, mit mond.

– Ó, pénzzel és némi fenyegetéssel... mindent el lehet érni. Így irányították a prófétákat is...

– Igazán? Nem tudok erről...

– Eh! Azért, mert nem tudsz a sorok között olvasni, és mert nem mindent írtak le.

– De a próféták lelke nincs alávetve a parancsoknak; írástudó. Az Istentől jön, és Istent nem lehet sem lefizetni, sem megfélemlíteni – mondja Jézus, megváltozott hangon. Ez ellentámadásának kezdete.

– De ez nem prófétanő. A próféták ideje elmúlt.

– Nincsenek többé próféták? És miért?

– Mert nem érdemeljük meg őket. Túlságosan romlottak vagyunk.

– Igazán? És te mondd? Aki az imént méltónak ítélted őt a büntetésre, mert ugyanezt mondta?

Az írástudó megzavarodik. Egy másik kisegíti:

– A próféták ideje lejárt Jánossal. Többé nincs szükség rájuk.

– És miért nincs?

– Mert itt vagy te, hogy megmondd nekünk a Törvényt és beszélj Istenről.

– A próféták idejében is megvolt a Törvény és a Bölcsesség beszélt Istenről. Mégis voltak próféták.

– De mit jövendöltek meg? A te eljöveteledet. Eljöttél. Rájuk többé nincs szükség.

– Százszor és százszor hallottalak titeket, a papokat és a farizeusokat, kérdezni, hogy én vagyok-e a Krisztus, vagy nem, és mivel ezt állítottam, ti káromlónak és bolondnak mondtatok, és köveket ragadtatok, hogy megkövezzetek. Nemde te vagy Szádok, az aranyszájú írástudó? – mondja Jézus a nagyorrú írástudóra mutatva, aki bántalmazta az asszonyt, miután megpróbálta becsapni őt.

– Az vagyok. No és?

– No és, te, éppen te, mindig az első voltál Giszkalában éppúgy, mint a Templomban, aki elkezdted az erőszakos fellépést ellenem. De megbocsátok neked. Csak arra emlékeztetlek, hogy te azt mondtad, nem lehetek a Krisztus, míg most ezt állítod. És emlékeztetlek téged a kihívásra is, amit Szédesben adtam neked. Hamarosan meglátod, hogy annak egyik része teljesül. Amikor a hold visszatér ahhoz a szakaszához, amivel most tündököl az égen, megadom neked a bizonyítékot. Az elsőt. A másodikban akkor részesülsz, amikor a vetés, amely most a földben alszik, lengetni fogja még zöld kalászát az áprilisi szellőben. De azoknak, akik azt mondják, hogy nincs szükség a prófétákra, azt mondom: „Ki állíthat határokat a Magasságbeli Úr elé?” Igazán mondom nektek, próféták mindig lesznek, amíg csak lesznek emberek. Ők a fáklyák a sötét világban. Ők a tüzek a fagyos világon. Ők a harsogó trombiták, amelyek felébresztik az alvókat. Ők a hangok, amelyek emlékeztetik az embereket Istenre és az Ő igazságaira, amelyek idővel feledésbe mentek, s amelyeket elhanyagoltak, és elviszik az emberekhez Isten közvetlen üzenetét, remegéssel töltve el a feledékeny, közömbös embereket. Máshogy fogják nevezni őket, de ugyanaz lesz a küldetésük, és ugyanaz lesz fájdalmas emberi sorsuk és emberfeletti örömük. Jaj lenne, ha nem lennének ezek a lelkek, akiket a világ gyűlölni fog, Isten azonban nagyon szeret! Jaj lenne, ha nem lennének, hogy szenvedjenek és megbocsássanak, szeressenek és működjének, engedelmeskedve az Úrnak! A világ elveszne a sötétségben, a fagyban, a halálos kábultságban, az agylágyulásban, a vad és elvadító tudatlanságban. És azért Isten prófétákat támaszt, és mindig itt lesznek. És ki parancsolhatná meg Istennek, hogy ne tegye? Te, Szádok? Vagy te? Vagy te? Igazán mondom nektek, hogy még Ábrahám, Jákob, Mózes, Illés, Elizeus lelke se tudta volna megparancsolni Istennek, hogy korlátozza magát, és csak Isten tudja, hányan lesznek a szentek, és milyen örök fények lesznek.

– Akkor te se meggyógyítani nem akarod a nőt, sem pedig elítélni!

– Nem.

– És prófétanőnek tartod?

– Sugalmazottnak, igen.

– Te is olyan ördög vagy, mint ő! Menjünk! Nem érdemes több időt vesztegetni az ördögökkel – mondja Szádok, durván meglökve Jézust, hogy félre tolja.

Sokan követik őt. Néhányan ott maradnak. Ezek között az, akit Joel Alamotnak neveztek.

- És ti nem követitek őt? – kérdezi Jézus, azokra mutatva, akik elmennek.
- Nem, Mester. Elmennénk, mert éjjel van. De meg akarjuk mondani neked, hogy hiszünk ítéletedben. Isten mindent tud, igaz. És számunkra, akik sok bűnbe estünk, lelkeket támaszthat, akik visszahívnak minket az igaz életre – mondja egy nagyon öreg.
- Jól mondtad. És ez az alázatosságod nagyobb Isten szemében bölcsességednél.
- Akkor emlékezz rám, amikor Országodban leszel!
- Igen, Jákob.
- Honnan tudod nevemet?
- Jézus mosolyog, válasz nélkül.
- Mester, emlékezzél meg rólunk is – mondja a másik három. És, utolsónak beszélve, Joel
- Alamot azt is mondja:
- És áldjuk az Urat, hogy ezt az órát adta nekünk!
- Áldjuk az Urat! – válaszolja Jézus.
- Üdvözlik egymást. Elválnak.
- Jézus ismét csatlakozik apostolaihoz, és velük megy az asszonyhoz, aki felvette előző helyzetét, és meghajolva ül a kiálló gyökéren.
- Anyja és apja aggódva kérdezik a Mestert:
- Tehát egy ördög a mi leányunk? Ők, mielőtt elmentek, ezt mondták.
- Nem az. Nyugodjatok meg! És szeressétek őt, mert az ő sorsa nagyon fájdalmas! Mint minden hozzá hasonló sorsa.
- De ők azt mondták, hogy te így ítéltél...
- Hazudtak. Én nem hazudok. Nyugodjatok meg!
- Az efezusi János előre jön Salamonnal és a többi tanítvánnyal.
- Mester, Szádok megfenyegette ezeket. Én mondom neked.
- Ezeket, vagy őt?
- Ezeket és őt. Nemde, ti ketten?
- Igen. Azt mondták nekünk, nekem és az anyának, hogy ha nem tudjuk elhallgattatni lányunkat, jaj nekünk. És Szabeának azt mondták: „Ha beszélni fogsz, feljelentünk a nagytanácsnak.” Rossz napok várnak ránk!... De szívünkben béke van amiatt, amit te mondtál nekünk... és a többit elviseljük. De számára... Mit kell tennünk? Adj nekünk tanácsot, Urunk!
- Jézus gondolkodik, és utána válaszol nekik:
- Nincs rokonotok, távol Betlehittől?
- Nincs, Mester.
- Jézus gondolkodik, és utána felemeli tekintetét, és ránéz Józsefre, efezusi Jánosra és arbelai Fülöpre. Rendelkezik:
- Induljatok útra ezekkel, és utána, Betlehiből vele, és az ő felszerelésével menjetek Aerába. Mondjátok meg Timóneusz anyjának, hogy az én nevemben viselje neki gondját. Ő tudja, mit jelent egy üldözött fiú anyjának lenni. (Timoneus fiatal zsinagógafőnök volt Lázár tanyája közelében, ahonnan Jézus ellenségei elüldözték, de Jézus tanítványává fogadta.)
- Megtesszük, Uram. Jó döntés. Aera távol van, és kívül esik kezüktől – mondja a három.
- Szabea apja és anyja kezét csókol a Mesternek, hálálkodnak neki, és megáldják.
- Jézus lehajol a nő fölé, és megérinti fátyollal borított fejét, kedvesen szólva hozzája:
- Szabea, idehallgass!
- A nő felemeli fejét, és ránéz. Utána térdre ereszkedik.
- Jézus a fejére teszi kezét:
- Szabea, idefigyelj! Te elmész oda, ahová küldlek. Egy anyához. Szeretnék az enyémhez küldeni, de nem tehetem. És továbbra is szolgálj az Urat, igazságban és engedelmesen!
- Megáldlak, asszony! Menj békében!
- Igen, Uram és Istenem. De amikor beszélnem kell, megtehetem?...

- A Lélek, aki téged szeret, vezetni fog téged az órának megfelelően. Ne félj, Ő szeret téged. Légy alázatos, tiszta, egyszerű és őszinte, és Ő nem fog elhagyni téged. Menj békében!
- Jézus ismét csatlakozik az apostolokhoz, és Zakeushoz, aki övéivel együtt távolabb megállt.
- Menjünk! Éjjel van. Nem tudom, hogyan juttok el Jerikóba, ahová mennetek kell.
- Főleg a leány és rokonai miatt, mondanám. De ha jónak tartod, mi kívül maradunk és te és ők aludhattok a házban reggelig – ajánlja Zakeus egyik barátja.
- Jó megoldás. Menj, és mondd Szabeának, hogy jöjjön ide rokonaival és a tanítványokkal. Ők a házban fognak aludni. Én veletek maradok. Nem fúj a szél. Gyűjtünk néhány tüzet, és várunk hajnalig. Közben tanítalak titeket, és ti hallgattok engem.
- És lassan útnak indul az első holdsugárnál...

(7-1694)

Engem is kísért a Sátán

Jézus az apostolokkal beszél, de általános kifejezéseiből Júdás megérti, hogy azok neki szólnak. Végül részesül egyik pálfordulásában... és őszintén, igazán őszintén Jézus karjaiba veti magát, felkiáltva:

– Ah! Nem érdemellek meg téged! Én egy ördög vagyok, és nem érdemellek meg téged! Te túlságosan jó vagy! Ments meg engem, Jézus! – és sír, igazán sír, a bűntől megzavart szív fullasztó sírásával, és a lelkiismeret furdalás miatt, hogy megszomorította azt, aki szereti őt. (Jd 9,382-384)

(7-1626)

* * *

János apostol négy szemközt arról érdeklődik Jézustól, hogy mindent tud-e, előre látja-e, mi fog vele történni a jövőben. Jézus ezt válaszolja:

– Megtapasztaltam az embernek ezt a szenvedését is: hogy előre kell mennie anélkül, hogy látna, teljesen ráhagyatkozva a Gondviselésre. Nekem meg kell ismernem minden emberit. Kivéve az elkövetett bűnt. És ezt nem azért, mintha Atyám korlátot állított volna a test, a világ és az ördög elé, hanem emberi akaratom miatt. Én olyan vagyok, mint ti. De jobban tudok akarni, mint ti. Azért alávetem magamat a kísértéseknek, de nem engedek nekik. És ebben áll érdemem, akárcsak nektek.

– Kísértéseknek, te!... Ez szinte lehetetlennek tűnik számomra...

– Mert te kevés kísértésben részesülsz. Tiszta vagy, és azt gondolod, hogy mivel én több vagyok nálad, nem kell megismernem a kísértést. Valóban, az érzéki kísértés olyan gyenge az én tisztaságommal szemben, hogy én sose érzem. Olyan, mintha egy virágszirom megütne egy gránitot. Nem repeszi szét. Lesiklik rajta... Még az ördög is belefárad abba, hogy ezzel a dárdával harcoljon ellenem. De, János, nem gondolsz arra, mennyi egyéb kísértés van körülöttem?

– Körülötted? Te nem sóvárogsz vagyonra, sem megtiszteltetésekre... Akkor milyenek?...

– És nem gondolsz arra, hogy érzelmi életem van, és kötelességeim is vannak Anyám iránt, és hogy ezek a dolgok arra kísértene, hogy kerüljem a veszélyt? Ó, a Kígyó, „veszélynek” nevezi. De igazi neve: „áldozat”. És nem gondolod, hogy nekem is vannak érzelmeim? Az erkölcsi én, nem hiányzik belőlem, és szenved ezek miatt a támadások, megvetések, álnokságok miatt. Ó, Jánosom! Nem kérdezed meg magadtól, milyen undort kelt bennem a hazugság és az álnokság? Tudod, hányszor kísért engem az ördög, hogy válaszoljak ezekre, amelyek szenvedést okoznak nekem, letegyem szelídségemet, keménnyé, kérlelhetetlenné legyek? És végül, nem gondolsz arra, hányszor lehel rám égető leheletével a kevélység, és mondja: „Dicsekedjél ezzel vagy azzal! Nagy vagy! A világ csodál téged! Az elemek szolgálnak neked!” A kísértés, hogy tetszelegjek abban, hogy szent vagyok! Ez a legravasabb kísértés! Sokan elvesztik a már elért életszentséget ez által a kevélység által! Mivel rontotta meg a Sátán Ádámot? Az érzéki, gondolatbeli, lelki kísértéssel. És én nem az Ember vagyok-e, akinek újjá kell teremtenem az embert? Tőlem származik az új emberiség. És íme, a Sátán igyekszik ugyanazon az úton tönkretenni, éspedig mindörökre, az Isten gyermekeinek népét. (Jd 9,401-403)

(7-1719)

Ördögi csodák

Júdás több napra eltűnik, és Nóbéban várja be Jézust. Eliza is Nóbéban van, ahol egy öregember ad szállást Jézusnak és az apostoloknak. Amikor Jézus megérkezik, Júdás elhenceg vele, hogy mindennap hirdette Nóbéban a jó hírt, és csodákat is tett.

– És ki hatalmazott fel téged erre? – kérdezi szigorúan Bertalan.

– Senki. Sem te, sem senki más. De elég, ha valaki egy... Elvégre is: az emberek csodálkoznak, morognak és nevetnek rajtunk, apostolokon, akik semmit sem teszünk. És én, aki tudom ezt, megtettem, mindenki helyett....

Júdás Tádé megkérdezi tőle:

– És hogyan tudtál csodákat tenni, te? Kinek a nevében?

– Hogyan? Kinek a nevében? Hát nem emlékszel rá, hogy Ő adta nekünk ezt a hatalmat? Talán visszavette? Nem, amennyire én tudom. És azért...

– És azért én sose engedném meg magamnak, hogy bármit is tegyek beleegyezése és parancsa nélkül.

– Rendben van, én akartam ezt tenni. Attól féltem, hogy többé nem tudom megtenni. Megtettem. Boldog vagyok! – és félbeszakítja a vitatkozást azzal, hogy kimegy a sötét kertbe.

Miközben az apostolok leteszik zsákjaikat, Bertalan odasúgja Péternek:

– Ne adja Isten, hogy az ördög segítette őt!

Lásd bővebben: Jd 9,403-407.

(7-1725)

* * *

Később, még mindig Nóbéban, Máté felvet egy kérdést Jézusnak:

– Mester, egyesek körútunkon megkérdezték tőlem, hogy a csoda mindig a szentség bizonyítéka-e? Igennel válaszoltam. De ők tagadták ezt, mert azon a vidéken, Szamaria határában, rendkívüli dolgok történtek, amelyeket biztosan nem egy szentéletű egyén vitt végbe. Én elhallgattattam őket azzal, hogy az ember mindig helytelenül ítél, és azok, akiket rosszaknak ítél, talán jobbak, mint ő. Te mit mondasz?

– Azt, hogy mindnyájatoknak igazatok volt. Mindenkinek az Őt illető részben. Te azt mondtad, hogy a csoda mindig az életszentség bizonyítéka. Általában így van. És igazad volt abban is, hogy nem szabad ítélkeznetek, nehogy tévedjete. De igazuk volt azoknak is, akik más forrásokra gyanakodtak az illető rendkívüli tetteit illetően.

– Milyen forrásokra? – kérdezi a Kerióti.

– Sötétekre. Vannak emberek, akik már a Sátánt imádják, mert a kevélységet ápolják, és azért, hogy mások felett hatalmuk legyen, eladják magukat a Sötétnek, hogy így megnyerjék barátjuknak – válaszolja Jézus.

– De hogyan lehetséges ez? Nemcsak a pogány vidékek legendája az, hogy az ember, szerződést köthet az ördöggel, vagy a pokolbeli szellemekkel? – kérdezi csodálkozva János.

– Ez lehetséges. Nem úgy, amint a pogány legendák elbeszélik. Nem pénzzel és anyagi dolgokkal kötik a szerződést, hanem azzal, hogy a Gonoszhoz tartoznak, őt választják azzal, hogy átadják magukat a Gonosznak azért, hogy egy óráig bármiféleképpen diadalmaskodjanak. Igazán mondom nektek, hogy azok, akik eladják magukat az Átkozottnak azért, hogy elérjék céljukat, sokkal többen vannak, mint az emberek gondolnák.

– És elérik? Valóban megkapják azt, amit kérnek? – kérdezi András.

– Nem mindig és nem mindenben. De néhány dologban igen.

– És hogyan lehetséges ez? Olyan hatalma van az ördögnek, hogy utánozni tudja Istent?

– Olyan nagy... De semmi hatalma sincs azoknál, akik szentek. Azonban sokszor megesik, hogy az ember már magától is ördög. Mi küzdünk a nyilvánvaló megszállásokkal, amelyek szemmel láthatók és füllel hallhatók. Ezeket mindenki felismeri... Ezek kellemetlenek a családtagok vagy polgártársak számára, és külsőségekkel kapcsolatosak. Az emberre mindig nagy hatással van az, ami feltűnő és érzékelhető. Nem veszi azonban észre azt, ami külsőleg nem látszik, hanem csak az értelem és a lélek fogja fel. Vagy ha észreveszi, nem törődik vele, főleg, ha számára nem ártalmas. Ezek a rejtett megszállások azért elkerülik a mi ördögűző hatalmunkat is, és ezek a legkárosabbak, mert a legmagasabb képességben működnek, más magas képességek irányában: az értelemről az értelemig, a lélektől a lélekig. Olyanok, mint a bomlasztó csírák, amelyeket nem tudunk megtapintani, nem veszünk észre, egészen addig, míg a betegség láza nem figyelmeztet arra, hogy megtámadtak valakit.

– És a Sátán segít? Igazán? Miért? És Isten miért engedi meg ezt neki? És mindig meg fogja engedni? Az után is, hogy te uralkodsz? – kérdezik mindnyájan.

– A Sátán segít, hogy végül szolgájává tegyen valakit. Isten megengedi ezt neki, mert ez a küzdelem a Magas és az Alacsony, a Jó és a Rossz között, megmutatja az ember értékét. Értékét és akaratát. Isten mindig meg fogja ezt engedni. Még az én felvételem után is. Akkor azonban a Sátánnak egy jóval nagyobb ellenséggel kell majd megküzdenie, és az embernek egy nagyon hatalmas barátja lesz.

– Ki? Ki?

– A kegyelem.

– Ó, jól van! Akkor azokat, akik a mi időnkben élnek, a kegyelem nélkül, könnyebb lesz szolgájává tennie, de bukásuk sem lesz olyan súlyos – mondja a Kerióti.

– Nem, Júdas. Az ítélet egyforma lesz.

– Igazságtalan dolog akkor, mert ha kevesebb segítségben részesülünk, akkor kevésbé érdemeljük meg az elítélést.

– Nem érvelsz teljesen tévesen – mondja Tamás.

– Tévesen érvel, Tamás. Mert mi, izraeliták már oly nagy fokban részesedünk a hitben, reményben és a szeretetben, oly sok megvilágosítást kapunk a Bölcsességtől, hogy nem mentegethetjük magunkat tudatlanságunkkal. Ti pedig, akik már mintegy három éve részesedtek a kegyelemben Mesteretektől, úgy lesztek megítélve, mint azok, akik az új időnkben fognak élni – mondja Jézus, erősen hangsúlyozva szavait, és Júdasra tekintve, aki felemelt fejjel, elgondolkozva mered a semmibe.

Utána a Kerióti fejét csóválja, mintegy belső gondolatmenetének befejezéseként, és megkérdezi:

– És mi lesz abból, aki így átadja magát az ördögnek?

– Egy ördög.

– Egy ördög!? Úgy, hogy ha én, például, annak megerősítésére, hogy a veled való kapcsolat természetfeletti hatalmat ad, művelnék oly dolgokat... amelyeket te elítélsz, egy ördög lennék?...

– Amint mondod.

– Remélem azonban, hogy te nem teszed ezt... – mondja András, szinte megijedve.

– Én? Ha, ha! Én azzal foglalkozom, hogy fákat ültetek a mi öregünk számára. (Jd 10,411-413.)

(7-1734)

Ismerem a Sátánt

Jézus Nóbéban tartózkodik. A Kerióti ajánlatára a nagytanács egy bukott nőt küld hozzá, hogy az, bűnre csábítsa Jézust, és közben rajtakapják, és vádolhassák. Jézus éjjel, a ház kertjében beszél a nővel, és felfedi előtte, hogy ismeri a tervet. Bűnbánatra indítja. Eközben mondja neki:

– Nem borzadok el egy szív állapota miatt. Ismerem a Sátánt és az ő műveit. Ismerem az embereket és gyengeségüket... (Jd 10,425)

(7-1776)

* * *

Hajnalban Jézus azt mondja a Keriótinak:

– Szeretném, ha érted nem hiába öltöttem volna testet. Ezt szeretném! De most már te egy más atyáé, egy más országé vagy, egy más nyelvet beszélsz... Ó! De mit tegyek, Atyám, hogy megtisztítsam ennek a fiadnak és testvéremnek megszentelt templomát? – Jézus sír, sápadtan, Atyjához beszélve.

Júdás is hamuszínűvé válik, és eltávolodik kissé, hallgatva. Jézus néhány lépéssel előtte megy, lehajtott fejjel, lefelé haladva a hegyről, fájdalmába zárkózva. És akkor Júdás egy megvető, fenyegető mozdulatot tesz, mintha durván káromkodna az Ártatlan mögött. Arca eddig, kétszínű módon, a kedvesség és az alázatosság álarcát hordozta. Most durvává, keménnyé, rondává, kegyetlenné válik. Igazán ördögivé. Teljes gyűlölet, de nem emberi gyűlölet, lángol fekete szemében, és a gyűlöletnek ez a tüze Jézus személyére irányul. Utána, vállát rántva, lábával dühösen dobbantva, Júdás pontot tesz gondolatmenetére. És összeszedve magát, tovább megy, mint aki most már visszavonhatatlanul elhatározta magát. (Jd 10,431)

(7-1784)

* * *

Kaifásnak a város falain kívül lévő házában a nagytanács tagjai, felelősségre vonják Júdást tervének kudarcáért. Ő visszavág:

– Miért nem tudtátok ti rávenni Őt arra, hogy vétkezzen küldetése ellen, ha olyan ügyesek vagytok?

– Azért, mert elmenekült kezeink közül. Egy ördög, aki eloszlik, mint a füst, amikor akar. Olyan, mint egy kigyó, elbűvöl, és ha nézik, semmit sem tudnak tenni.

– Akkor, amikor ellenségeire: rátok néz. Mert én látom, hogy ha azokra néz, akik nem gyűlölik Őt teljes erejükből, mint ti teszitek, akkor tekintete mozgásba hoz, cselekedetekre indít. Ó, az Ő tekintete! Mert így néz rám, és jóvá tesz engem, aki magamtól egy szörnyeteg vagyok, és miattatok, akik tízszer akkora szörnyeteggé tettetek! (Jd 10,438)

(7-1803)

* * *

A jeruzsálemi Templomban egy kis csoport Jézushoz megy, és kéri, menjen velük, ki a Templomból, és üsse ki az ördögöt egy kisleányból. A leány szívszakító kiáltozása behallatszik a Templomba.

Jézus velük megy. A néptömeg már körülveszi a fiatal leányt, akinek habzik a szája, vergődik, forognak a szemei. Mindenféle durva szavak jönnek ki száján, annál inkább, minél közelebb ér hozzája Jézus, és még jobban küzd azok ellen, akik tartják őt. Négy erős fiatalember csak nehezen tudja lefogni. Sértegeti Krisztust, akit felismer, és az őt megszálló lélek könyörög, hogy ne űzze ki. Néhány igazságot ismétel gépiesen:

– El! Ne engedjétek, hogy lássam ezt az átkozottat! Menj el! Te vagy a mi pusztulásunk oka. Tudom, ki vagy. Te... Te a Krisztus vagy. Te... Nem más olaj kent fel téged, csak az, onnan felülről. Az ég ereje borít be és véd meg téged. Gyűlöllek! Átkozott! Ne űzzél ki engem! Miért űzöl ki minket, amikor az ördögök egy légióját tartod magad mellett, egyetlen emberben? Nem tudod, hogy az egész pokol van egyben? Igen, tudod... Engedd, hogy én itt maradjak, legalább addig, amíg eljön az órája a ... – Szavai időnként megszűnnek, mintha fulladozna, néha megváltoznak, vagy először megállnak, és utána embertelen kiáltásban tör ki: – Engedd legalább, hogy beléje menjek! Ne küldj engem oda, a Mélységbe! Miért gyűlölsz minket, Jézus, Isten Fial Nem elég neked az, ami vagy? Miért akarsz nekünk is pancsolni? Mi nem akarjuk a parancsot! Miért jöttél üldözni minket, ha mi megtagadtunk téged? Menj el! Ne öntsd ránk az ég tüzeit! Szemeidet! Amikor azok kialszanak, mi nevetni fogunk!... Ha! Nem! Még akkor sem... Te legyőzöl minket! Legyőzöl minket! Légy átkozott, te és az Atya, aki téged küldött, és az, aki töletek ered és a ti... Aaaaah!

Az utolsó kiáltás kimondottan félelmetes, egy emberé, akibe lassan hatol be a gyilkos vas. Az váltotta ki, hogy miután Jézus többször félbeszakította a megszállott leány szavait, értelmének parancsával, véget vet a megszállásnak azzal, hogy egy ujjával megérinti a leány homlokát. És a kiáltás rettenetes görcsökben végződik, míg egy hangos zajjal, amely egy vadállat nevetéséhez és üvöltéséhez hasonlít, az ördög elhagyja, ordítva:

– De nem megyek messzire... Ah! Ah! Ah! – amit rögtön egy menydörgésszerű, erős csattanás követ, pedig nincs egy felhő sem az égen.

Sokan megrettenve elfutnak. Mások még közelebb jönnek a leányhoz, aki hirtelenül megnyugodott, és az őt tartók karjába esett. Néhány pillanatig így marad, utána kinyitja szemét, mosolyog, felfogja, hogy nincs rajta fátyol, arcához emeli kezét és lehajtja fejét. Vannak, akik szeretnék, ha hálát adna a Mesternek. De Ő azt mondja:

– Ne zavarjátok meg szemérmességét! Lelke már hálálkodik nekem. Vezessétek haza, anyjához! Az a megfelelő hely a leány számára... – és megfordulva, visszamegy a Templomba, előző helyére.

– Láttad, Uram, hogy sok júdeai jött mögöttünk? Felismertem közülük néhányat... Íme, ott vannak! Azok, akik előzőleg kémkedtek utánunk. Nézd, hogy beszélgetnek egymással!... – mondja Péter.

– Biztosan azt vitatják, hogy közülük melyikbe ment az ördög. Ott van Náhum is, Anna bizalmasa. Alkalmas típus... – mondja Tamás.

– Igen. És te nem láttad, mert háttal álltál. De a láng pontosan az ő feje fölött villant fel – mondja András, szinte csattogó fogakkal. – Én közelében voltam, és féltem!....

– Valóban mindnyájan egyesültek. De én láttam fölöttünk felvillanni a tüzet, és azt hittem, hogy meg fogok halni... Sőt, még a Mesterért is remegtem. Úgy látszott, hogy pont az Ő feje fölött függött – mondja Máté.

– De nem. Én ellenben láttam, hogy kijött a leányból, és átugrott a Templom falán – veti ellen Lévi, a pásztor tanítvány.

– Ne vitassátok magatok között. A tűz nem jelentette sem ezt, sem azt. Csak annak a jele volt, hogy az ördög elmenekült – mondja Jézus.

– De azt mondta, hogy nem ment messze! – veti ellen András.

– Az ördög beszéde... Nem kell hallgatni rá! Dicsérjük inkább a Magasságbelit, hogy Ábrahámnak ez a három gyermeke meggyógyult; testben és lélekben. (Az előző két gyógyítást lásd Jcs 4,183. oldalán.)

(7-1820)

* * *

Ezután a zsidók, kétszínű módon, kérik Jézust, hogy mondja meg nekik, Ő-e a Messiás, mert attól tartanak, hogy a Belzebubnak, a hazugság szellemének, nagy csalásáról van szó. Már sokan Messiásnak mondták magukat, és kiderült róluk, hogy csalók.

Jézus szigorúan rájuk néz. Szemei behatolnak a szívig. Utána azt mondja:

– Valójában sok ember a Sátánnál is jobban tud hazudni. Nem. Ti nem imádnátok engem soha. Bármit mondanék is nektek....

Mikor tovább erőltetik, azt mondja nekik:

– Az én cselekedeteim tanúságot tesznek rólam a jövő nemzedékek számára, és meg fogják győzni őket rólam. Az Atyától van a hatalmam arra, amit teszek. Isten műveiben mindennek megvan a jó célja. Elmélkedjete ezen az igazságon!

Jézus megáll egy pillanatra. Rászegezi szemét egy zsidóra, aki lehajtott fejjel áll, és utána azt mondja:

– Te; aki elgondolkozva állsz, érett olajbogyószerű ruhádban, azt kérdezed magadtól, hogy a Sátánnak is van-e jó célja. Ne légy ostoba, hogy velem ellenkezz, és tévedést keress szavaimban! Válaszolok neked: A Sátán nem Isten műve, hanem a lázadó angyal szabad akaratáé. Isten dicsőséges szolgájaként teremtette, és azért jó céllal teremtette. Íme: most azt mondd magadban: „Akkor Isten ostoba, mert dicsőségben részesített egy jövőbeli lázadót, és egy engedetlenre bízta akaratát.” Válaszolok neked: „Isten nem ostoba, hanem tökéletes cselekedeteiben és gondolataiban. Ő a Legtökéletesebb. A teremtmények tökéletlenek, még a legtökéletesebbek is. Mindig alatta maradnak ebben a tekintetben Istennek. De Isten, aki szereti őket, szabad akaratot adott a teremtményeknek, hogy az által azok tökéletesedjenek az erényekben, és ezáltal hasonlóbakká váljanak Atyjukhoz, az Istenhez.” És még azt is mondom neked, aki kinevetsz, és ravaszul bünt keresel beszédemben, hogy a Gonoszt, aki szándékosan vált azzá, Isten még fel tudja használni egy jó célra: arra, hogy az emberek a megérdemelt dicsőségben részesüljenek. A Gonosz feletti győzelem a választottak koronája. Ha a Gonosz nem tudna jó következményeket kiváltani a jóakarátúakban, akkor Isten megsemmisítené. Mert a teremtett világban semmi sem nélkülözheti teljesen a jó következményeket vagy a jóra való ösztönzést.

Nem válaszolsz? Nehéz neked bevallani, hogy olvastam szívedben, és legyőztem az igazságtalan következtetéseket a nyakatekert gondolataidban? Nem kényszerítelek erre a vallomásra. Meghagylak kevélységedben a sokaság előtt. Nem követelem, hogy engem győztesnek jelents ki. De amikor egyedül leszel ezekkel, a hozzád hasonlókkal, és azokkal, akik ide küldtek téged, akkor valld csak be, hogy a názáreti Jézus olvasott gondolataidban, és pusztán igazmondó szavaival megfojtotta ellenvetéseidet.

De hagyjuk el ezeket a személyes megszakításokat, és térjünk vissza a sokasághoz, aki engem hallgat. Ha szavaimra a sokaságból csak egy is a Világosság felé fordítja lelkét, akkor meg lesz jutalmazva fáradságom, hogy a sziklákhöz, sőt a viperákkal teli sírokhoz beszéltem.

(7-1822)

* * *

Jézus a továbbiakban kifejti, hogy miként fogja segíteni tanítványait, akik megvilágítják a Bölcsességhez vezető utat, amelyet a világ és a Sátán sötét füstje eltakar. Isten irgalmas lesz azok iránt, akik nem saját hibájukból tévednek el, s akiket Lucifer szolgái mindig készségesen befogadnak, hogy sajátjukká tegyék őket tanaikkal.

(7-1828)

3. füzet – A Sátán órája

Te egy ördög vagy!

Jézus egy barlangban imádkozik, Szamariában, Efraim közelében, ahová önkéntes számkivetésbe vonult. Kint zuhog az eső. Bejön egy bőrig ázott fiatalember, Sámuel, aki a nagytanács egyik rabbijának tanítványa, s azért jött, hogy törbe csalja Jézust, akit személyesen nem ismer, de nem az Úr Krisztusának tartja Őt, hanem egy hazugnak, káromlónak, egy ördögnek, aki minden bajnak az oka, s akit ezért gyűlöl. Jézus fokozatosan rávezeti őt tévedésére, s végül felfedi előtte kilétét. Sámuel belátja tévedését, bocsánatért esedezik, s kéri Jézust, fogadja be őt tanítványai közé. (A történetet részletesen a „Jézus ellenségszeretete” című sorozatban ismertetjük.)

A Kerióti nem ismeri a megtérés részleteit, és figyelmezteti Jézust:

– Te túlságosan bízol ebben az emberben, Mester! Megmondtam neked, ki ő. Ő a legrajongóbb tanítványa Jonatánnak. Az ő kezeibe adtad magadat. Ő egy kém melletted. És te, nem egyszer, és a többiek még többször, azt gondoltátok, hogy én vagyok az. Én, nem vagyok kém.

Jézus megáll a hegyről lefelé vezető úton, és megfordul, a mögötte jövő Júdához. Fájdalom és fenség vegyül össze tekintetében, és szemeit reá szegezi. Azt mondja:

– Nem vagy kém. Te egy ördög vagy! Elloptad a kígyótól az ő sajátos tulajdonságát, hogy csábítson és megcsaljon, hogy elszakítsa az embereket Istentől. A te viselkedésed se nem kő, se nem bot. De jobban megsebesít engem, mint a kő és a bot ütése. Ő, az én kegyetlen szenvedésemben nem lesz nagyobb dolog, mint a te viselkedésed, ami alkalmas arra, hogy gyötörje a Vértanút. – Jézus kezeibe temeti az arcát, hogy mintegy elrejtse a borzalmat, majd futva megy le az ösvényen. (Lásd részletesen Jd 11,467-478)

(8-197)

Átkozott arany!

Megérkeznek a nőtanítványok is Efraimba. Johanna is velük van. Júdás tolvajkulccsal felnyitja Johanna ládáját, és már kezében tartja a súlyos erszényt, amikor visszaérkezik a házba János, Jézussal együtt. János vizet hoz a kútról, és be akarja tenni abba a szobába, ahol Júdás van. A meglepetéstől Júdás nyitva hagyja az egyik erszényt, s abból csörömpölve hullanak a pénzdarabok a padlóra. Jézus is belép a szobába.

Senki sem beszél. Senki sem mozdul. Három szobor. Júdás az ördög, Jézus a Bíró, János a megfélemlített, társának aljasságát látva.

Jézus elküldi Jánost:

– Menj el! Zárj be minden ajtót... és ha bárki jön... akárki legyen is... még ha Anyám is... ne engedd, hogy ide jöjjön!

Jézus bezárja az ajtót a retesszel. Júdás elé megy. Nem szól egy szót sem. De amikor látja, hogy Júdás övéből kiáll egy tolvajkulcs, félelmeteset ugrik. Ökölbe szorított kezét felemeli, mintha le akarna sújtani a tolvajra, és száján kicsúszik egy szónak a fele, ami lehet: „Átkozott!” vagy „Átok!”, de uralkodik magán. Leengedi karját, és félbeszakítja a szót az első betűknél. De remeg egész testében az erőlködéstől. Kitépi az erszényt Júdás kezéből, és a földre veti, s miközben rátapos, és szétszórja annak tartalmát, rettenetes haraggal azt mondja:

– El, Sátán szeme! Átkozott arany! Pokoli köpet! Kígyóméreg! El!

Júdás fojtott hangon felkiáltott, amikor látta Jézus arcát, de többet nem szólt. De a bezárt ajtó másik oldalán János felkiáltása hallatszik, amikor Jézus a földre dobja az erszényt. Ez felingerli a tolvajt. Visszaadja neki sátáni merészségét. Dühöng. Mintegy Jézusra veti magát, kiáltva:

– Kémkedtél utánam, hogy becsületesembe gázolj! Kémkedni, egy ostoba gyerek által, aki még hallgatni sem tud. Aki megszegyenít engem mindenki előtt! Te akartad ezt! És a többi... Igen! Én is akarom ezt! Idehozni téged, hogy rajtakapj engem! Idehozni, hogy megátkozz engem. Megátkozz engem! Megátkozz engem! Mindent megkíséréltem, hogy rajtakapj engem!

Rekedt a haragtól, és ocsmány, mint egy ördög. Mintha valami fojtogatná.

Júdás most gyalázni kezdi Jézust, és Őt okolja minden bűnéért. Lásd a teljes szöveget Jd 11, 479-497. Néhány további részlet, ahol a Sátánról van szó:

Júdás gyalázó szavai után Valtorta Mária megjegyzi:

Nekem úgy tűnik, hogy maga a Sátán beszélt Júdás ajkával, aki már közel volt a Büntényhez és a saját akaratából okozott kárhozathoz. Amikor Júdás elhallgatott, megzavarodva, a jelenet nagyon hasonlított az ördögűzésekhöz, amelyeket Jézus a nyilvános működés három évében végzett.

Júdás, mint valaki, akinek véget ér őrjöngése, végigsimítja izzadó homlokát kezével... gondolkodik, visszaemlékezik, és visszaemlékezve mindenre, a földre rogyik, mintha erői elhagyták volna.

Jézus reá néz, leengedi kezét, amelyet kereszt alakban, imádkozva tartott, és mély, de tiszta hangon mondja:

– Nos? Gyűlöllek téged? Beléd rúghatnék, kidobhatnálak, „féreg”-nek nevezhetnék, megátkozhatnálak, úgy, amint megszabadítottalak az erőtől, amely őrjöngésbe vitt téged. Te gyengeségnek hitted képtelenségemet, hogy megátkozzalak. Ó, nem gyengeség az! Azért nem átkoztalak meg, mert én az Üdvözítő vagyok. És az Üdvözítő nem tud megátkozni. Tud üdvözíteni. Akar üdvözíteni... Azt mondtad: „Én vagyok az erő. Az erő, amely gyűlöl és le fog győzni téged.” Én is az Erő vagyok, sőt: Én vagyok az egyetlen Erő. De az én erőm nem a gyűlöletben van. A szeretetben. És a szeretet nem gyűlöl, és nem átkoz el, soha sem. Az Erő meg tudná nyerni az egyes harcokat, mint ezt, köztem és közted, köztem és a Sátán között, aki benned van, és örökre meg tudna szabadítani téged uradtól, amint tettem most, átváltoztatva

magamat a jellé, amely üdvözít: a kereszttel, amelyet Lucifer nem képes nézni. Megnyerhetné ezeket az egyes csatákat, amint meg fogja nyerni azt a közelit, a hitetlen és gyilkos Izrael ellen, a világ ellen, és a Megváltás által legyőzött Sátán ellen. Megnyerhetné ezeket az egyes csatákat éppúgy, amint meg fogja nyerni a végsőt, a századok távlatában lévőt, ami közeli Annak számára, aki az örökkévalósággal méri az időt. De mit használna, ha megsérteném Atyám tökéletes szabályait? Igazságszolgáltatás lenne? Érdemszerző lenne? Nem. Se igazságszolgáltatás, se érdemszerző nem lenne.

Nem lenne igazságos más bűnös emberek iránt, akik szabadon vétkeztek, és akik az utolsó napon, számon kérhetnék tőlem, és szemrehányást tehetnének nekem, hogy miért kárhoztak el őket, és miért csak veled tettem kivételt. Tíz és százezerrel lesznek ezek, hetvenszer tíz és százezerrel ezek, akik ugyanazt a bűnt követik el, amit te, és saját akaratukból szállja meg őket az ördög, és megbántják Istent, gyötrik anyjukat és atyjukat, gyilkosok, tolvajok, hazugok, házasságtörők, fajtalanok, szentségtörők, és végül istengyilkosok, megölve testileg a Krisztust egy közeli napon, megölve lelkileg a saját szívükben a jövő időkben. És mindnyájan azt mondhatnák nekem, amikor eljövök, hogy szétválasszam a bárányokat a mélységektől, hogy megáldjam az elsőket és megátkozzam, akkor igen, megátkozzam az utóbbiakat, megátkozzam, mert akkor többé nem lesz megváltás, csak dicsőség vagy elítélés. Újból megátkozni őket, miután már meg voltak átkozva egyenként, halálukkor, előzőleg, az egyének elítélésekor.

Mert az ember – te tudod, mert hallottad, hogy mondtam százszor és ezerszer – mert az ember képes üdvözülni, amíg az élet tart, amíg már utolsó lélegzetét veszi. Elég egy pillanat, egy perc ezredrésze, hogy a lélek bocsánatot kérjen Istentől, és elnyerje a feloldozást.

Mindezek a kárhozottak azt mondhatnák nekem: „Miért nem kötöttél minket hozzá a Jóhoz, mint Júdással tetted?” És igazuk lenne. Mert minden ember ugyanazzal a természetes és természetfeletti dolgokkal születik: testtel és lélekkel. És míg a test, mivel emberektől származik, többé-kevésbé erős és egészséges lehet, születésétől fogva, a lélek, amelyet Isten teremt, mindenki számára ugyanazokkal a tulajdonságokkal rendelkezik, Istennek ugyanazon ajándékaival. A Keresztelő János lelke és a tiéd között nem volt különbség, amikor egyesültek a testtel.

Mégis azt mondom neked, hogy ha a kegyelem nem szentelte volna meg őt előre, hogy Krisztus Hírnöke szeplőtelen legyen, amint az megfelelő lenne mindazok számára, akik engem hirdetnek, legalább személyes bűneiket illetően, az ő lelke akkor is mássá vált volna, mint a tied. Sőt, a tied vált volna mássá az övétől. Mert ő megőrizte lelkét a bűntelenek frissességében, így mindinkább fel lett díszítve az életszentséggel, teljesítve Isten akaratát, aki szenteknek kíván látni titeket, kifejlesztve az ingyen kapott ajándékokat mind hősiesebb tökéletességgel.

Te azonban... Te tönkretetted és szétszórtad a lelkedet és az adományokat, amelyeket Isten adott neked. Mit tettél szabad akaratoddal? Mit értelmeddel? Megőrizted-e lelked szabadságát, ami a tiéd volt? Értelmesen használtad-e eszedet? Nem. Te, aki nem akarsz engedelmeskedni nekem, nem mondom, mint Embernek, hanem még, mint Istennek sem, te engedelmeskedtél a Sátánnak. Arra használtad fel értelmedet és lelked szabadságát, hogy felfogjad a Sötétséget. Szándékosan. Előtted állt a Jó és a Rossz. Te a Rosszat választottad. Sőt: Te előtted csak a Jó állt: én.

A te Örök Teremtőd, aki követte lelked fejlődését, aki ismerte ezt a fejlődést, mert az Örök Gondolat mindent ismer, ami történik, attól kezdve, hogy az idő létezik, és Ő a Jót állította elé, csak a Jót, mert tudja, hogy gyengébb vagy az árokban lévő moszatnál. ...

Miután láttál és hallottál engem, miután szabadon jöttél a Jóhoz, érezve értelmeddel, hogy ez volt az igazi dicsőségre vezető egyetlen út, visszautasítottad a Jót, és szándékosan a Rossznak adtad át magadat!

De ha te, szabad akaratoddal akartad ezt, ha durván mindig visszalökted kezemet, amelyet felajánlottam neked, hogy kihúzzalak a szakadékból, ha te mind jobban eltávolodtál a kikötőtől, hogy elmerülj a szenvedélyek dühöngő tengerébe, a Rosszba, mondhatod-e nekem, annak,

akitől származom, annak, aki emberré alakított, hogy megkíséreljem üdvöztetésedet, mondhatod-e, hogy gyűlöltelek téged?

Szememre vetetted, hogy rosszat akarok neked... A beteg gyermek is szemrehányást tesz az orvosnak és anyjának a keserű orvosság miatt, amelyet megítatnak vele, és azért, mert megtagadják tőle a számára káros dolgokat, amelyeket pedig annyira kíván.

A Sátán annyira megvakított és bolonddá tett téged, hogy többé nem fogod fel rólad való gondoskodásomnak igazi természetét? Azért jutottál el oda, hogy rossz szándéknak mondd, a te tönkretételedek tartod azt, ami a te Mestered, a te Üdvözítő, a te Barátod előrelátó gondoskodása, hogy meggyógyítson téged.

Magam mellett tartottalak téged... Elvettem kezdetől a pénzt. Meggátoltalak abban, hogy megérintsd azt az átkozott fémet, ami megbolondít téged... Látom gondolataidat, amelyekkel vádolsz engem: „Akkor miért engedted meg oly hosszú időn keresztül, hogy kezeljem a pénzt?” Miért? Azért, mert ha előbb akadályoztalak volna meg abban, hogy hozzányúlj a pénzhez, akkor előbb adtad volna magadat a lopásra. Mégis megtetted azt, mert keveset tudtál csak ellopni... De nekem kötelességem, hogy igyekezzek meggátolni téged ebben anélkül, hogy akaratom szabadságát elvenném. Az arany bukásodat okozza. Az arany által fajtalanná és árulóvá váltál...

Nem érted meg többé szavaimat. Szegény szerencsétlen! Többé már magadat sem érted meg. Nem fogod fel többé még azt sem, mi jó és mi rossz. A Sátán, akinek többféleképpen is átadtad magadat, akit követtél, minden kísértésének engedve, ostobává tett téged. De mégis, volt egy idő, amikor megértettél engem!...

Mindig mondtam neked, hogy elmehetsz. Még mielőtt elfogadtalak volna. Akkor is, mielőtt idejöttünk. Akkor, pont temiattad, egyedül miattad beszéltem erről. De te mindig maradni akartál. Saját vesztedre. Te! Az én legnagyobb fájdalom!...

Most nem tudsz nevetni, a te hitetlen nevetésseddel, ha azt mondom neked, hogy az egészséges ember képes tiszta lenni, ha maga nem fogadja el az ördög és az érzékek csábításait. A tisztaság lelki érzélem, amely kihatással van a testre, és azt egészen átjárja, felemeli, illatossá teszi és megőrzi. Annak, akit átítat a tisztaság, nincs helye más, rossz indítóokokra. Nem lép be hozzá a romlottság. Nincs helye rá.

És aztán! A romlottság nem kívülről hatol be. Nem a külsőtől befelé irányuló mozgás. Hanem a bensőből, a szívből ered, a gondolatból, onnan lép ki, hogy behatoljon és átjárja a burkolatát: a testet. Ezért mondtam: a szívből származik minden romlottság. Minden házasságtörés, minden bujaság, minden érzéki bűn, nem kívülről származik. Hanem a gondolat tevékenységéből, amely romlott, amely mindent, amit lát, ingerlő jelleggel ruház fel...

Nincs bűn ott, ahol nem egyezik bele valaki a kísértésbe, Júdás! És már bűn van ott, ahol anélkül, hogy végrehajtaná valaki a cselekedetet, beleegyezik a kísértésbe, és azt szemléli. Bocsánatos bűn lesz, de már út a halálos bűnhöz, amelyet előkészít bennetek. Mert helyet adni a kísértésnek, és megállni nála, gondolatban, követve gondolatban a bűn szakaszait, elgyengíti azt, aki kísértést szenved. A Sátán tudja ezt, és azért ismételten támad, mindig remélve, hogy egyik kísértése behatol, és belülről működik... Utána... könnyen eléri, hogy a megkísértett bűnössé váljék.

Te akkor nem értetted meg. Nem voltál képes megérteni. Most képes vagy rá. Most méltatlanabb vagy megértésére, mint akkor, mégis megismétlem neked azokat a szavakat, amelyeket neked, miattad mondtam, mert te vagy az, nem pedig én, akinél a visszavetett kísértés nem hoz békét... Nem hoz békét, mert te nem utasítod azt el teljesen. Nem viszed végbe a cselekedetet, de melengeted annak gondolatát. Ma így van, és holnap... Holnap beleesel az igazi bűnbe. Azért tanítottalak akkor arra, hogy kérd az Atya segítségét a kísértés ellen. Tanítottalak arra, hogy kérd az Atyát, őrizzen meg a kísértésben. Én, az Isten Fia, én, aki már legyőztem a Sátánt, kértem az Atya segítségét, mert alázatos vagyok. Te nem. Te nem kérted Istentől a megmentést, a megőrzést. Te kevély vagy. És ezért süllyedsz el... Emlékszel

minderre? És meg tudod most érteni, mit jelent számomra, az igazi Ember számára, aki mindent Istenként fog fel, mit jelent ilyennek látni téged: bujának, hazugnak, tolvajnak, árulónak, gyilkosnak? Tudod-e, milyen erőfeszítembe kerül, hogy eltűrjelek téged közelemben? Tudod-e, mennyire kifáraszt az önuralom, mint most is, hogy teljesítsem az utolsó pillanatig küldetésemet irántad? Bármelyik más ember megragadott volna nyakadnál, ha tolvajként meglátott volna, hogy feltöröd a zárat, és elveszed a pénzt, tudva, hogy áruló vagy, több mint áruló!... Én beszéltem hozzád. Még irgalmasan. Nézd! Nincs nyár, és az ablakon bejön az esti friss szellő. Mégis, én izzadok, mintha nagyon nehéz munkát végeztem volna. Nem veszed számításba, mibe kerülsz nekem? Azáltal, ami vagy. Azt akarod, hogy elűzzelek? Nem. Soha. Amikor valaki fuldoklik, gyilkos az, aki engedi elmerülni. Te két erő között állsz, amelyek vonzanak téged. Én és a Sátán. De ha én elengedlek, csak ő fog vonzani. És hogyan üdvözölöd? Mégis, te el fogsz hagyni engem... Már elhagytál lelkileg... Nos, én mégis magam mellett tartom Júdás gubóját: a te testedet, ami meg van fosztva az akarattól, hogy szeressen engem, a te testedet, ami erőtlen a Jóra. Itt tartom azt, amíg te nem követeled, hogy ez a semmiség is, amely a te levetett ruhád, egyesüljön lelkeddel, hogy teljes valóddal kövesd el a bűnt...

Júdás!... Júdás, nem szólsz hozzám?! Nincs egy szavad sem Mesteredhez? Nem kérsz tőlem még egy imát sem? Nem követelem, hogy azt mondjad: „Bocsánat!” Túl sokszor megbocsátottam neked, eredmény nélkül. Tudom, hogy ez a szó csak egy hang a te ajkadon. Nem bűnbánó lelkedből fakad. Én szeretném, ha szívedből jönne. Annyira halott vagy, hogy többé már egy vágy sem él benned? Beszélj! Félsz tőlem? Ó, ha félnél! Legalább ezt. De nem félsz tőlem. Ha félnél, azt mondanám neked, amit mondtam azon a távoli napon, amikor a kísértésekről és a bűnökről beszélgetünk: „Mondom neked, hogy még a bűnök Bűne után is, ha a bűnös Isten lábaihoz futna, igazi bűnbánattal, és sírva kérné a bocsánatot, felajánlva magát bizalommal, csüggedés nélkül, az engesztelésre, Isten megbocsátana neki, és az engesztelés által a bűnös még megmentené lelkét.” Júdás! De ha te nem félsz tőlem, én még szeretlek téged. Végtelen szeretetemtől nincs semmi kérnivalód ebben az órában?

– Nincs. Vagy legalább: csak egy dolgot kérek. Parancsold meg Jánosnak, hogy ne beszéljen! Hogyan akarod, hogy jóvátehessek valamit, ha a gyalázatos leszek köztetek? – Ezt mondja, gőgösen.

És Jézus válaszol neki:

– És így mondd? János nem fog beszélni. De legalább te, ezt én kérem tőled, viselkedj olyan módon, hogy senki se tudja meg romlottságodat.

Jézus összeszedeti és visszateteti a pénzt Johanna erszényébe, és utána maga zárja be a ládát a tolvajkulccsal, amit azután kettéhajt, és keblére rejt. Miközben ezt teszi, könnyei ruhájára hullanak.

Júdás végre egy mozdulatot tesz, jelét adva magába szállásának. Kezeibe rejtí arcát, és sírásban tör ki, ezt mondva:

– Én, átkozott! A föld szégyene vagyok!

– Az örökké szerencsétlen vagy! És fontold meg, hogy, ha akarnád, még boldog lehetnél!

– Esküdj meg nekem! Esküdj meg nekem arra, hogy senki sem fog megtudni semmit sem... és én esküszöm, hogy megszabadítom magamat! – kiáltja Júdás.

– Ne mondd: „megszabadítom magamat”. Te nem vagy arra képes. Csak én tudlak megszabadítani téged. Azt, aki előzőleg beszélt a te ajkaddal, csak én tudom legyőzni. Mondd nekem alázatosan: „Uram, szabadítsd meg engem!” És megszabadítalak téged attól, aki uralkodik rajtad. Nem fogod fel, hogy én jobban várok erre a szavadra, mint Anyám csókjára?

Júdás sír, sír, de nem mondja ki ezeket a szavakat.

– Menj! Menj ki innen! Menj föl a teraszra! Menj, ahová akarsz, de ne rendezz hangos jeleneteket! Menj! Menj! Senki sem fog felfedezni téged, mert én ügyelek erre. Holnaptól fogva te fogod őrizni a pénzt. Ma minden hasztalan.

Júdás kimegy, szó nélkül. Jézus, miután egyedül marad, leül egy székre az asztal mellé, és fejét az asztalra tett kezére hajtva, szomorúan sír.

(8-268)

A Sátán hatalma alatt

A farizeusok és írástudók által félrevezetett és fellázított samariabeliek kövekkel dobálták meg Júdást, és egy kő fejen találta. Amikor visszatér, feje be van kötve.

Átöleli Jézust, és azt mondja:

– Mester! Mester, mennyire félttem, hogy meghalok...

– Szenvedtél? Féltél a haláltól? Annyira kedves számodra az élet? – kérdezi Jézus, kiszabadítva magát Júdás karjaiból, aki átöleli Őt és sír.

– Nem az élet. Istentől félttem. Attól, hogy bocsánatod nélkül halok meg.... Bűnösnek éreztem magamat, és félttem a haláltól...

– Ó, üdvös félelem, amely szentté tehet téged! De én megbocsátok neked, mindig, tudod, csak legyen meg benned az akarat a bűnbánatra...

Folytatják útjukat a holdfénynél, egy keskeny úton, kelet felé. Jézus megfogja Júdás karját, és elől megy vele. Kedvesen beszél hozzája. Igyekszik megdolgozni szívét, amely megrendült az Isten ítéletétől való félelem miatt:

– Látod, Júdás, milyen könnyen meg lehet halni! A halál mindig körülöttünk leselkedik.

Látod, hogy ami elhanyagolható dolognak látszik, amikor el vagyunk telve életerővel, naggyá, félelmetesen naggyá válik, amikor a halál felüti fejét. De miért akarsz, hogy részed legyen ebben a félelemben, a halál pillanatában, amikor egy szent élettel megszüntetheted az Isten közeli ítéletétől való félelmet? Nem gondolod, hogy érdemes szentül élni azért, hogy nyugodt halálod legyen? Júdás, barátom! Isten atyai gondviselése megengedte ezt az eseményt, hogy újabb felszólítást intézzon szívedhez. Még e világon élsz, Júdás... Miért nem akarsz megadni Mesterednek, aki közel áll a halálhoz, a nagy, legnagyobb örömet, hogy tudja, te visszatértél a Jóhoz?

– De még meg akarsz bocsátani nekem, Jézus?

– Így beszélne hozzád, ha nem tudnám megtenni? Mily kevésbé ismersz még engem! Én ismerlek téged. Tudom, hogy olyan vagy, mint akit egy óriáspolip megragadott. Fájdalmas lesz számodra megszabadulni a láncoktól, amelyek beléd vágnak és megmérgeznek. De utána nagy lesz az örömed, Júdás! Félsz, hogy nem lesz erőd ellenállni azoknak, akik rosszat sugallnak neked? Én előre fel tudlak menteni téged a húsvéti szertartás megtartásának kötelezettségétől... Te beteg vagy. A betegek számára nem kötelező a húsvét. Senki se betegbb nálad. Olyan vagy, mint egy leprás. A leprások nem mennek fel Jeruzsálembe, amíg betegek. Hidd el, Júdás, hogy olyan tisztátalan lélekkel, mint a tied, megjelenni az Úr előtt, nem istentisztelet, hanem Isten megbántása. Szükséges először...

– Akkor miért nem tisztítasz és gyógyítasz meg engem? – kérdezi durva, civakodó hangon, Júdás.

– Nem gyógyítalak meg? Amikor valaki beteg, magától keresi a gyógyulást. Kivéve a kisdedek és a gyengeelméjűek, akik nem tudnak akarni...

– Bánj velem úgy, mint az ilyen egyénnel! Kezelj gyengeelméjűként és anélkül, hogy tudnék róla, gondoskodj meggyógyulásomról!

– Nem lenne igazságos, mert te tudsz akarni. Tudod, mi jó és mi rossz számodra. És nem segítene rajtad, ha meggyógyítanálak anélkül, hogy te egészséges akarnál maradni!

– Add meg nekem ezt is!

– Megadni neked? Kényszerítsem rád akkor a jó akaratot? És a te akaratod szabadsága? Mi lenne akkor azzal? Mi lenne a te emberi éneddel, szabad teremtményi mivoltoddal?

– Amint a Sátán hatalma alatt állok, úgy lehetnék alávetve Istennek is!

– Mennyire megsebzelt engem, Júdás! Mennyire rátaposol szívemre! De megbocsátok neked azért, amit velem teszel... Azt mondtad: a Sátán hatalma alatt állasz. Én nem mondtam ezt a rettenetes dolgot.

– De erre gondoltál, mert igaz, és mert tudod, ha igazán olvasol az emberek szívében. Ha így van, te tudod, hogy én többé nem vagyok szabad... Ő hatalmába kerített, és...

– Nem. Ő megközelített, kísértett, próbára tett téged, és te hallgattál rá. Nincs megszállás, ha a kezdetben valaki nem járul hozzá valamilyen sátáni kísértéshez. A kígyó bedugja a fejét a szívet védő sűrű rács közé, de nem lép be, ha az ember nem bővít ki számára egy nyílást azáltal, hogy csodálja a csábítót, hallgat rá, és követi... Csak akkor kerül valaki hatalmába, akkor válik megszállottá, de csak azért, mert akarja. Isten is nyilakként küldi az égből atyai szeretetének kedves fényeit, és fénye belénk hatol. Helyesebben: Isten, akinek számára minden lehetséges, leszáll az emberek szívébe. Ehhez joga van. Akkor miért nem tudja az ember Isten szolgájává, sőt Isten fiává tenni magát, és miért üzi el Legszentebb Atyját, az az ember, aki ért ahhoz, hogy a Rettenetes rabszolgájává váljék, annak hatalmába kerüljön? Nem válaszolsz nekem? Nem mondd meg nekem, miért szeretted inkább, miért akartad a Sátánt, Isten helyett? De még van időd arra, hogy üdvözülj! Tudod, hogy én a halálba megyek. Senki sem tudja annyira, mint te... Nem utasítom el a halált... Megyek. Megyek meghalni, mert halálom az Élet lesz sokak számára. Miért nem akarsz ezek közé tartozni? Csak számodra, barátom, szegény, beteg barátom számára lesz hasztalan a halálom?

– Hasztalan lesz sokak számára, ne ámítsd magadat! Jobban tennéd, ha elmenekülnél, és ettől a helytől messzire élnél, örülve az életnek, hirdetve tanításodat, mert az jó, de nem áldoznád fel magadat!

– Hirdetni tanításomat! De mit tudnék még igazán hirdetni, ha tanításommal ellenkező módon cselekednék? Milyen Mester lennék, ha hirdetném az engedelmességet Isten akaratának, de nem azt tenném; ha hirdetném a felebaráti szeretetet, de utána nem szeretném őket; ha hirdetném, hogy nem szabad megbotráncoztatni, de utána megbotráncoztatnám nemcsak az embereket, hanem az angyalokat is, és így tovább? Ebben a pillanatban a Sátán beszél rajtad keresztül. Amint Efraimban is beszélt. Amint oly gyakran beszélt és tett, rajtad keresztül, hogy megzavarjon engem. Én mindezekben felismertem a Sátán tevékenységét, amelyet rajtad keresztül vitt végbe, és nem gyűlöltelek érte téged, nem fáradtam bele elviselésedbe, csak szenvedést, végtelen szenvedést éreztem. Mint egy anya érez, aki megfigyeli egy betegség előrehaladását, amely a halálba viszi fiát, úgy figyeltem én is a rossz előrehaladását benned. Mint egy atya, aki nem sajnál semmit sem, hogy orvosságot találjon beteg fiának, én sem sajnáltam semmit sem, a te megmentésedért, legyőztem az undort, méltatlankodást, keserűséget és kellemetlenségeket. Amint egy atya és egy anya, aki elcsüggedve kiábrándul minden földi segítségből, az ég felé fordul, hogy elnyerje az életet fia számára, úgy nyögtem és nyögök, csodát kérve, hogy téged megmentselek, megmentselek, megmentselek, amikor már a mélység szélén állsz, amely már omladozik lábad alatt. Júdas, nézz rám! Hamarosan ki lesz ontva vérem az emberek bűneiért. Nem marad nekem egy csepp sem belőle. Beissza azt a föld, a kövek, a fű, üldözőim ruhája és az enyém... a fa, a vas, a kötelek, a tövisek... isznak belőle a megváltásra várakozó lelkek... Csak te nem akarsz inni belőle? Én, pusztán érted odaadnám minden véretem. Te barátom vagy. Milyen szívesen meghalnak az emberek barátjukért! Hogy megmentselek őt! Azt mondják: „Én meghalok. De tovább élek barátomban, akiért életemet adtam.” Amint egy anya, amint egy apa tovább él gyermekében azután is, hogy a szülők meghaltak. Júdas, kérlek téged! Nem kérek mást, halálomnak előestéjén. A halálra ítéltnek a bírók, az ellenségek is teljesítik egy utolsó kívánságát, meghallgatják utolsó vágyukat! Én kérlek téged, ne kárhoztasd el magadat! Nem annyira az égtől kérem ezt, hanem inkább a te akaratodtól... Gondolj anyádra, Júdas! Mi lesz utána anyáddal? Mi lesz családotd nevével? Hivatkozom büszkeségedre, amely jobban lángol, mint valaha, hogy megvédjelek téged saját magad megbecstelenítésétől. Ne becstelenítsd meg magadat, Júdas! Fontold meg! Évek és évszázadok fognak elmúlni, királyságok és birodalmak fognak elbukni, kialszanak a csillagok, megváltozik a föld felszíne, és te mindig Júdas leszel, amint Káin mindig Káin, ha kitartasz bűnödben. Bevégeződnek a századok. És csak a

mennysország és a pokol marad meg, és a mennysországban és a pokolban, a feltámadt emberek számára, akik össze lesznek gyűjtve lelkükkel és testükkel, örökre, ott, ahol igazságos, hogy legyenek, te mindig Júdas, az átkozott leszel, a legnagyobb bűnös, ha nem térsz meg. Én leszálok majd a limbusba, hogy kiszabadítsam a lelkeket, kihozom a tisztítóhelyről a lelkek seregét, és téged... téged nem tudlak majd oda vinni, ahol én vagyok... Júdas, én megyek meghalni, boldogan megyek, mert az óra, amelyben egyesítem az embereket Atyjuddal, az óra, amelyre évezredek óta vártam, elérkezett. Sokakat nem fogok egyesíteni. De az üdvözültek száma, amelyet szemlélni fogok halálomban, megvigasztal majd azért a szenvedésért, amit az okoz, hogy sokakért hiába halok meg. De mondom neked, rettenetes lesz téged, apostolomat, ezek között látnom. Ne okozd nekem ezt az embertelen fájdalmat!... Üdvözíteni akarlak téged, Júdas, üdvözíteni.

Nézd! Lemegyünk a folyóhoz. Holnap, hajnalban, amikor még mindnyájan alszanak, mi ketten odamegyünk. Te elmész Bozrába, Arbelába, Aerába, ahová akarsz. Te ismered a tanítványok házait. Bozrában megkeresed Joákimot és Máriát, az általam meggyógyított leprás nőt. Adok neked egy írást számukra. Azt fogom mondani, hogy egészséged nyugalmat, levegőváltást kíván. Ez igaz, sajnos, mert te beteg vagy lelkedben, és Jeruzsálem levegője halálos lesz számodra. De ők azt fogják hinni, hogy tested beteg. Ott maradsz addig, amíg én el nem jövök, hogy elhozzalak onnan. Társaidra majd gondolok... De ne gyere Jeruzsálembe! Látod? Nem akartam, hogy az asszonyok odajöjjenek, kivéve a legerősebbeket közöttük, és azokat, akiknek anyai jogon fiaik mellett kell lenniük.

– Az enyém is?

– Nem. Mária nem lesz Jeruzsálemben...

– Egy apostol anyja, és te is mindig tisztelted őt.

– Igen. És joga lenne, mint a többinek, hogy mellettem álljon, akit tökéletes szentséggel szeret. De éppen ezért nem lesz ott. Mert én mondtam neki, hogy ne legyen ott, és ő tud engedelmeskedni.

– Miért nem kell ott lennie? Mi különbség van közte és unokatestvéreid és Zebedeus fiainak anyja között?

– Te. És tudod, miért mondom ezt. De ha hallgatsz rám, ha elmész Bozrába, akkor én elküldök érte, és ő társad lesz, hogy ő, aki oly jó, segítsen meggyógyítani téged. Hidd el: csak mi szeretünk úgy, mértéktelenül. Hárman vannak, akik szeretnek téged az égben: az Atya, a Fiú és a Szentlélek, akik szemlélnék téged, és arra várnak, hogy akaratod a megváltás gyöngyévé tegyen téged, a Mélységtől elszakított legnagyobb zsákmányává; és hárman vannak a földön: én, anyád és az én Anyám. Tégy minket boldogokká, Júdas! Minket az égben, minket a földön, akik téged igazi szeretettel szeretünk.

– Te azt mondod: csak hárman szeretnek engem. A többiek.. nem.

– Nem úgy, mint mi. De nagyon szeretnek téged. Eliza megvédett. A többiek szomorkodtak miattad. Amikor távol vagy, mindnyájan szívükben hordoznak téged, és nevedet ajkukon. Te nem ismered mindazt a szeretetet, amely körülvesz téged. A te elnyomód elrejtí az előled. De higgyél szavamban!

– Hiszek neked. És törekszem majd arra, hogy megelégedetté tegyelek. De magamtól akarom tenni. Magamtól vétkeztem, magamnak kell tudnom meggyógyítani magamat a rosszból.

– Egyedül Isten tud magától tenni valamit. Ez a gondolatod kevély gondolat. A kevélységben még ott van a Sátán. Légy alázatos, Júdas! Fogadd el azt a kezet, amelyet barátként nyújtanak feléd. Menekülj ebbe a szívbe, amely megnyílik számodra, hogy megvédjen! Itt, velem, nem tehet rosszat veled a Sátán.

– Megpróbáltam veled lenni... Mind lejjebb csúsztam... Hasztalan!

– Ne mondd ezt! Ne mondd ezt! Utasítsd vissza a csüggedést! Isten mindent meg tud tenni. Kösd magadat Istenhez! Júdas! Júdas!

- Hallgass! Hogy a többiek meg ne halljanak...
- Téged a többiek aggasztanak, és nem a te lelked? Nyomorúságos Júdás!...

Jézus nem beszél többet. De továbbra is az apostol oldalán marad, míg az asszony, aki néhány méterrel előtte megy, be nem lép egy házba, amely feltűnik az olajfa erdőben. Akkor Jézus azt mondja tanítványának:

– Én nem fogok aludni ezen az éjjelen. Imádkozom érted, és várlak téged... Isten beszél a szívedhez. És te hallgass rá... Itt maradok, ahol most vagyok, imádkozni. Hajnalig... Emlékezz rá!

Júdás nem válaszol.

Jézus azt mondja Anyjának:

- Itt maradok, hogy imádkozzam Júdásért, Anyám. Segítsd nekem te is!
- Segíteni foglak, Fiam. Talán újjászületik benne az akarat?
- Nem, Mama. De nekünk meg kell tennünk, mintha... Az, ég mindent meg tud tenni, Mama!
- Igen. És én még tudom áltatni magamat. Te nem, Fiam. Te tudod. Szent Fiam! De én mindig utánozni foglak.

Hiába imádkoztak. Júdás nem követte Jézus tanácsát. (Lásd bővebben: Jd 12,503-514.)

(8-339)

Nem akarsz üdvözülni?

Jézus Betániában van az apostolokkal. A Keriótit maga mellett akarja tartani, míg a többiek a városba mennek. Júdás azonban el akar illanni. Jézus észreveszi, és odakiált neki:

– Júdás! Várj rám! Beszélnem kell veled.

Együtt mennek ki egy kis sétára. Jézus ismét tanácsolja Júdásnak, hogy menjen el valahova pihenni, de ne menjen Jeruzsálembe.

– Nem. Sokszor mondtam neked, hogy dobj ki engem. Nem akartad megtenni. Most én vagyok az, aki nem akarom.

– Nem akarod? Nem akarsz üdvözülni? Nem vagy irgalmas önmagadhoz? Sem anyádhoz?

– Azt kellene mondanod: „Nem irgalmazol rajtam?” Őszintébb lennél.

– Júdás, szerencsétlen barátom, magamért nem kérlek téged. Érted, érted kérlek. Nézd! Egyedül vagyunk. Én és te, egyedül. Te tudod, ki vagyok. Én tudom, ki vagy. Ez a kegyelem utolsó pillanata, amiben részesülünk, hogy meggátoljam pusztulásodat. Ó, ne vihogj oly sátáni módon, barátom! Ne nevedd ki, mintha bolond lennék, mert azt mondom: „a te pusztulásodat” és nem az enyémet. Az enyém nem pusztulás. A tied igen... Egyedül vagyunk: Én és te, és felettünk van Isten... Isten még nem gyűlöl téged. Isten segít ebben a végső küzdelemben a Jó és a Rossz között, akik lelkedért viaskodnak. Fölöttünk van az ég, és minket figyel. Ez az ég hamarosan megtelik a szentekkel. Már ujjonganak, várakozási helyükön, mert érzik, hogy jön az öröm... Júdás, köztük van atyád...

– Egy bűnös volt. Nincs ott.

– Bűnös volt, de nem kárhozott el. Azért az ő számára is közeledik az öröm. Miért akarsz fájdalmat okozni neki örömeiben.

– Túljutott már a fájdalomon. Meghalt.

– Nem. Nem jutott túl a fájdalomon, látva, hogy te bűnös vagy, te... Ó! Ne húzd ki belőlem azt a szót!

– De igen! De igen! Mondd! Én már hónapok óta mondom magamnak! Én, a kárhozott! Tudom. Semmi sem tudja többé megváltoztatni.

– Minden! Júdás, én sírok. Azt akarod, hogy az Ember utolsó könnyei miatt nyögjél?... Júdás, kérlek erre! Gondold meg, barátom: az én imámra igent mond az ég, és te, és te...

Hagyod, hogy hiába imádkozzam? Fontold meg, ki imádkozik előtted: Izrael Messiása, az Atya Fia... Júdás, hallgass rám! Állj meg, amíg még megteheted!...

– Nem!

Jézus kezeibe temeti arcát, és, a fűre borulva, csendesen sír. De sokat. Vállainak mozgása jelzi heves zokogását..

Júdás nézi Őt, ott, lábainál, összetörve, sírva, az ő üdvösségére vágyakozva... és egy pillanatig részvétellel van iránta. Azt mondja, de most már nem az előbbi, kemény, ördögi hangon:

– Nem mehetek... Szavamat adtam...

Jézus felemeli szenvedő arcát, és félbeszakítja:

– Kinek? Kinek? Szegény embereknek! És te azért aggódsz, hogy előttük becsstelennek látszol? És nem adtad nekem magadat három éve? És egy maréknyi gonosztevő megjegyzéseire gondolsz, Isten ítéletére azonban nem? Ó, Atyám, de mit kell tennem, hogy felébrezzem benne az akaratot a bűn elkerülésére? – Ismét lehajtja vigasztalan, szenvedő fejét... Már a Getszemániban haláltusáját átélő, vezeklő Jézusra hasonlít.

Júdás megszánja Őt, és azt mondja:

– Maradok. Ne szenvedj így! Maradok... Segíts engem, hogy megmaradjak. Védj meg engem!

– Mindig! Mindig, csak te akard! Jöjj! Nincs az a bűn, amely iránt nem érzek részvétet, és amit nem bocsátok meg. Mondd: „Akarom”, és én üdvözítelek...

Feláll, Júdás fejét kezei közé veszi. De ha Jézus könnyei Júdás fejére hullanak is, Júdás szája zárva marad. Nem mondja ki a kért szót. Még csak azt sem mondja: „Bocsánat!”, amikor Jézus azt suttogja neki:

– Érzed, hogy szeretlek! Meg kellene feddenem téged? Megcsókollak. Jogom lenne azt mondani neked: „Kérj bocsánatot Istenedtől!” De csak azt kérem tőled, hogy akard a bocsánatot. Oly beteg vagy! Nem lehet sokat kérni egy nagybetegtől. Minden bűnöstől, aki hozzám jött, teljes bűnbánatot kértem, hogy megbocsáthassak neki. Tőled, barátomtól, csak a bűnbánat akarását kérem, és utána... megteszem.

Júdás hallgat.

Jézus elengedi. Azt mondja neki:

– Maradj itt, legalább a szombat utáni napig!

– Maradok... Térjünk vissza a házba! Észreveszik távollétünket. Talán várnak rád az asszonyok. Ők jobbak nálam, és nem szabad elhanyagolnod őket, miattam.

– Nem emlékszel az eltévedt bárányról szóló példabeszédre? Te vagy az... Ők, a nőtanítványok, a jó bárányok, akik be vannak zárva a karámba. Nem éri őket veszély akkor sem, ha én egész napon át keresem a te lelkedet, hogy visszavigyem a karámba...

– Igen! Igen! Íme! Visszatérek a karámba! És bezárkózom Lázár könyvtárába, hogy olvassak. Nem akarom, hogy bármi is megzavarjon. Nem akarok senkit sem látni, semmit sem tudni. Így... nem fogsz mindig gyanakodni rám. És ha a nagytanács megtud valamit, a te kedveltjeid között kell keresned a kígyót. Isten veled! A főkapun lépek be. Ne félj! Nem menekülök el. Jöhetsz, és megbizonyosodhatsz róla, amikor akarod – és hátat fordítva, nagy léptekkel elmegy.

Jézus a tiszta ég felé emeli kezét, szomorú arcát és lelkét, Atyjához, sóhajtván:

– Ó, Atyám! Vádolhatsz-e talán engem azzal, hogy elmulasztottam bármit is, ami alkalmas lett volna megváltására? Te tudod, hogy az ő lelkéért küzdök, nem pedig saját életemért, hogy meggátoljam az ő bűntényét... Atyám! Atyám! Kérlek téged! Siettesd a sötétség óráját, az Áldozat óráját, mert nagyon kegyetlen dolog számomra egy olyan lélek mellett élnem, aki nem akarja üdvösségét... A legnagyobb fájdalom! – És Jézus leül, fejét térdére hajtja, amelyet karjaival átfog, és sír.

Jézus hosszasan és csendesen sír. Utána abbahagyja a sírást. Felemeli fejét, és figyel... Kocsikerék és kolompok zaját hallja a főút felől. Utána megáll a kocsi. Jézus azt mondja:

– Menjünk! A nőtanítványok... Ők hűségesek... Atyám, legyen, amint te akard!

Felajánlom neked áldozatul vágyamat, hogy Üdvözítője és Barátja legyek. Meg van írva! Ő akarta azt. Igaz. Engedd meg azonban, Atyám, hogy folytassam munkámat érte addig, míg minden befejeződik. És mostantól fogva azt mondom: Atyám, amikor majd imádkozom a bűnösökért, már minden közvetlen cselekedetre tehetetlen áldozatként, akkor fogadd el szenvedésemet, és végy erőt vele Júdás lelkén. Tudom, hogy amit kérek, azt az Igazságosság nem engedheti meg. De tőled jött az Irgalmasság és a Szeretet, és te szereted azokat, akik tőled jöttek, és egyek veled, a Hármaskör Istennel. Szent és Áldott! Én magamat fogom adni szeretteimnek ételül és italul. Atyám, az én véremnek és testemnek egyikük kárhózatára kell válnia? Atyám, segíts engem! A bűnbánatnak egy csíráját abba a szívbe!... Atyám, miért távolodsz el tőlem? Már eltávolodsz Igédőtől, aki imádkozik? Atyám, itt az óra. Tudom. Legyen meg a te áldott akaratod! De hagyd meg még bennem a reményt, hogy megváltom őt! Hagyd meg Fiadnak, Krisztusodnak, akiben a te kifürkészhetetlen határozatodból csökken ebben az órában a jövő biztos látása – nem mondom, hogy ez kegyetlenség, mert ez a te kegyességednek jele irántam – hagyd meg ezt a reményt! Ó, Atyám! Tudom. Tudtam attól fogva, hogy létezem. Tudtam attól fogva, amikor nemcsak mint az Ige, hanem mint Ember is, idejöttem a földre. Tudtam, mióta találkoztam a Templom emberével... Mindig tudtam... De most... Ó, Szent

Atyám, a te nagy irgalmasságodból mindez csak egy rettenetes álomnak tűnik nekem, amit viselkedése keltett föl bennem, de ami nem elkerülhetetlen... és hogy én tudjak még remélni, még; mindig, mert végtelen az én szenvedésem, és végtelen lesz az Áldozat, és lehet, még számára is, valami... Ah! Lázálmaim vannak! Az Ember az, aki ezt akarja remélni! Az Isten, aki az Emberben van, az Emberré lett Isten nem áltathatja magát! Eltűnik a könnyű köd, amely egy pillanatra elrejtette előlem a mélységet, a mélységet, amely már megnyílt, hogy befogadja azt, aki jobban szereti a Sötétséget, mint a Világosságot... Kegyesen elrejtetted azt előlem! Most kegyesen megmutatod, hogy megerősíts engem. Igen Atyám! Ezt is! Mindent! És az Irgalmasság leszek mindvégig, mert ez az én lényegem.

Némán imádkozik még, keresztalakban kitért karokkal, és szenvedő arccal, amely mindinkább megbékél, és magasztossá válik. Mintha egy belső öröm fénye világítaná meg, jóllehet bezárt ajka nem mosolyog. Az Atyával egyesült lelkének öröme ez, amely átszüremlik a test fátylán, és eltörli a fájdalom jeleit az arcán. Arca természetfeletti szépségben ragyog.

(8-402)

A megtestesült Sátán

A betániai vacsora után, amely alatt Mária Magdolna ismét megkeni Jézust, Júdás felveszi köpenyét és kimegy a kertbe. Jézus utána siet, és megragadja karján:

– Hová mész, Júdás? Kérlek, maradj itt!

– Te, aki mindent tudsz, miért kérdezel engem? Szükséged van talán a kérdésre, neked, aki olvasol az emberek szívében? Tudod, hogy barátaimhoz megyek. Nem engedted meg, hogy hozzájuk menjek. Ők sürgetnek. Megyek.

– Barátaid! Elpusztítod, ezt kell mondanod! Te hozzájuk mész. Igazi gyilkosaidhoz mész. Ne menj, Júdás! Ne menj! Te azért mész, hogy egy bűntényt kövess el...

Júdás erre szemtelenül gyalázni kezdi Jézust. (Lásd E 3,98) Ezzel fejezi be:

– Áltattál és elárultál minket. Minket, akik érted mindent elhagytunk! Minket, akiket miattad gyűlölnék! Te vagy az oka pusztulásunknak...

– Elég! Menj! Menj! Nem sok óra telt el azóta, hogy azt mondtad nekem: „Segíts engem megmaradni! Védj meg!” Megtettem. Mit segítesz? Mondj meg nekem még egy dolgot, és fontold meg, mielőtt válaszolsz! Ez teljesen a te akaratod? Ez, hogy a barátaidhoz menj, akiket többre becsülsz, mint engem?

– Igen. Ez. Nincs szükségem a megfontolásra, mert már jó ideje ez az egyetlen akaratom.

– Akkor menj! Isten nem kényszeríti az ember akaratát – és Jézus megfordul, s lassan visszatér a házba.

(8-461)

* * *

Júdás Kaifásnak a Jeruzsálem falain kívül lévő házába megy, ahol a nagytanács több tagja már várja őt. (Lásd részletesen Jd 12,536-544) Megegyeznek vele, hogy harminc dénárt kap, ha kezükre adja Jézust.

– Harminc dénárt egy ember megöléséért, és ennek az Embernek a megöléséért? Ez egy közönséges bárány ára ezeken az ünnepeken! Bolondok vagytok! Nem mintha szükségem lenne a pénzre. Van bőven pénzem. Ne gondoljátok azért, hogy pénzzel vesztek rá engem erre. De ez túl kevés fizetség fájdalomért, amit annak elárulása miatt érzek, aki mindig szeretett engem.

– De megmondtuk neked, mit fogunk tenni. Dicsőség, megtiszteltetés vár rád! Azt vártad tőle, és nem részesültél benne! De a bért a próféták leszögezték! Ó, egy formáság. Egy jelkép, és semmi más.

– De legalább háromszorozzátok meg az összeget!

– Nem. Így mondták a próféták. Így kell tenni! Ó, mi tudunk engedelmeskedni a prófétáknak! Nem hagyunk el egy betűt sem abból, amit ők megírtak róla. Ha, ha, ha! Mi hűségesek vagyunk a sugalmazott szóhoz! Ha, ha, ha! – és nevet a visszataszító csontváz: Kanania. És sokan kórusban nevetnek vele együtt, gyászosan, lealacsonyító módon, képmutató, ördögi vihogással.

Kikísérik Júdást. Utána örvendezve térnek vissza a terembe. Csak két-három hang szólal meg. Azoké, akik nem annyira ördögiek:

– És most? Mit csinálunk Júdással, Simon fiával? Jól tudjuk, hogy nem teljesíthetjük neki tett ígéreteinket, kivéve a harminc dénárt!... Mit fog szólni, amikor majd látja, hogy becsaptuk? Nem okoztunk ezzel még nagyobb kárt? Nem fog elmenni a néphez, megmondani, mit tettünk? Tudjuk, hogy nem állhatatos gondolataiban.

– Ugyancsak tapasztalatlanok és ostobák vagytok, ha erre gondoltok, és ezért szomorkodtok! Már megállapodtunk, mit fogunk tenni Júdással. Más alkalommal határoztuk el ezt. Nem emlékeztek rá? És mi nem fogjuk megváltoztatni gondolkozásunkat. Miután minden befejeződik Krisztussal, Júdás meg fog halni. Megmondtuk.

(9-51)

* * *

Miközben Júdás elárulja Jézust, Ő Lázárral beszélget a betániai ház kertjében, közel ahhoz a helyhez, ahol Lázár sírja volt. Lásd részletesen: L 84-95. Többek közt ezt mondja neki:

– Lázár, rád akarok bízni egy igazságot. Senki, Anyámon és enyéim közül egyen kívül, nem tudja azt. Anyám, mert előtte semmi sem ismeretlen. Egy, mert ő részt vesz ebben a dologban. A többinek nagyon sokszor megmondtam ezt a három év alatt, amelyben velem voltak. De szeretetük meggátolta őket az igazság felfogásában. Nem tudtak mindent megérteni... És jó, hogy nem értették meg, különben azért, hogy meggátoljanak egy bűntényt, egy másikat követtek volna el. Hasztalan. Mert az, aminek meg kell történnie, meg fog történni, minden gyilkosság ellenére. De neked meg akarom mondani.

– Milyen bűntényről beszélsz? Milyen bűnténynek kell bekövetkeznie? Beszélj, Isten nevében! – Lázár izgatott....

– Lázár, barátom, tudod-e mi történik ebben a pillanatban, amelyben te mellettem vagy, hűséges barátként, aki voltál az első pillanattól kezdve, és akit semmiféle indítók nem zavart meg? Egy ember, más emberekkel együtt, megegyezik a Bárány árában. Tudod-e, hogy hívják ezt a Bárányt? A neve: názáreti Jézus.

– Neeem! Igaz, vannak ellenségeid. De nem tud egy eladni téged. Ki? Ki az?

– Enyéim egyike. Azok egyike, akik leginkább csalatkoztak bennem, és aki belefáradt a várakozásba, és meg akar szabadulni attól, aki most már csak személyes veszélyt jelent számára....

– Ah!... Nem lehet más, csak ő: az a férfi, aki mindig szennyfolt volt seregedben, aki csak az imént is megsértette nővéremet. A kerióti Júdás az!

– Nem. A Sátán. Isten megtestesült bennem: Jézusban. A Sátán őbenne, a kerióti Júdásban testesült meg. Egy napon, nagyon régen... itt, ebben a kertedben, megvigasztaltam valakit, aki sírt, és menttettem egy sárba esett lelket. Azt mondtam, hogy a megszállás a Sátán fertőzése, aki beleoltja nedveit az emberbe, és átváltoztatja annak természetét. Azt mondtam, hogy az a lélek házasságkötése a Sátánnal és az állatiassággal. De a megszállás csekélység a megtestesüléshez hasonlítva. Az én szentjeim birtokolni fognak engem, és én birtokba veszem őket. De Isten csak Jézus Krisztusban van úgy, mint az égben, mert én a Testté lett Isten vagyok. Csak egy isteni Megtestesülés létezik. Ugyanúgy a Sátán, Lucifer csak egyben, Isten Fiának gyilkosában testesült meg úgy, mint ahogy ő a birodalmában van. Ő, miközben én itt veled beszélek, a nagytanács előtt van, és megölésemről tárgyal vele. De nem ő, a Sátán az. ...

Jézus most megkéri Lázárt, hogy halála után gyűjtse majd össze Betániában az apostolokat.

– Mind elmenekülnek?

– Mind, Jánost kivéve.

– Mester, azt kéred tőlem, hogy fogadjam be Júdást? Tedd, hogy gyötrelmes halált haljak, de ezt ne kérd tőlem! Kezem már többször kardomon remegett, hogy megöljem a család gyalázatát. De nem tettem soha, mert nem vagyok erőszakos. Csak kísértést éreztem erre. De esküszöm neked, hogy ha ismét meglátom Júdást, úgy átvágom a torkát, mint egy bűnbakét!

– Soha többé nem fogod látni őt. Esküszöm erre.

– Elmenekül? Nem számít. Azt mondtam: „Ha meglátom.” Most azt mondom: „Én elérem, ha a világ végére megy is, és megölöm.”

– Nem szabad ezt kívánnod!

– Ezt teszem!

– Nem fogod ezt tenni, mert ahol ő lesz, oda nem tudsz elmenni.

– A nagytanács keblében? A Szentek Szentjében? Ott is elérem, és megölöm.

– Nem lesz ott.

– Heródesnél? Megölnék engem is, de előbb én ölöm meg őt.

– A Sátánnál lesz. És te sose mész a Sátánhoz. De azonnal tégy le erről a gyilkos gondolatodról, mert különben itt hagylak!

– Ó, ne!... De... Igen, érted... Ó, Mester! Mester! Mester!

– Igen. A te Mestered... Befogadod a tanítványokat, és megerősíted őket. Visszavezeted őket a béke felé. Én vagyok a Béke. És utána is... Utána is segíteni fogod őket. Betánia, mindig Betánia lesz, addig, míg a Gyűlölet át nem kutatja a szeretetnek ezt a tűzhelyét, azt gondolva, hogy kioltja annak lángját, pedig ahelyett inkább elterjeszti az egész világra, mindent lángra lobbantva.

Én vagyok a Bárány, aki teljes öntudattal mondom „Isten veled”-et az életnek, az Anyának, a barátoknak, és aki elmegy feláldozójához, és azt mondja: „Íme, itt vagyok! „Én vagyok az ember Eledele. A Sátán olyan éhséget kelt, amelyet sose tud kielégíteni. Amelyet nem lehet kielégíteni. Az éhséget csak a táplálék elégíti ki, veszi el. És ez a táplálék: íme itt van. Íme, ember, a te kenyered. Íme a te borod.

Vedd magadhoz húsvétodat, emberiség! Távozzék el tengered, amely vörös a sátáni lángoktól! Az én véremtől megfestve, el fog távozni, és az emberi nem meg lesz őrizve a pokoli tűztől. El tud távozni. Az egek, az én vágyamtól nyomva, már kitárják kapuikat. Nézzétek, halottak lelkei! Nézzétek, élő emberek! Nézzétek, lelkek, akik a jövőben öltötök majd testet! Nézzétek, az ég angyalai! Nézzétek a pokol ördögei! Nézd, Atya, nézd, Vigasztaló! Az Áldozat mosolyog. Többé nem sír...

Mindent megmondtam, barátom. Nem látalak többé téged halálom előtt. Add nekem búcsúcsókot! És ne kételkedjél! Azt mondják majd neked: „Bolond volt! Ördög volt! Hazug volt! Meghalt, miközben azt mondta, hogy az Élet volt.”

(9-30)

A Szörnyeteg

Jézus a betániai ház kertjében felkészíti a tizenkét apostolt szenvedésére, de kéri őket, ne mondják el az Anyának, amit most hallani fognak. Túlságosan szenvedne miatta. Emlékezteti őket arra, hogy az első időkben a Fiú ellen elkövetett cselekedetek csak a kezdetét képezték annak a láncnak, amellyel a halálba fogják vezetni az Emberfiát. Most már láthatják, milyen pontra tud eljutni az ember, aki átadja magát a Sátánnak. (Jézus teljes beszédét lásd: Jd 12,545-548.) ...

Amikor megtudjátok majd, hogyan öltek meg, mondjátok csak: „Nem ez ölte meg. Hanem az, hogy legkedvesebbjei sem ismerték meg, és az emberiség nagy része visszautasította Őt”... Azok, akik megölnék engem a fegyverekkel vagy akarattal vagy árulásukkal, hiába szeretnék majd mentetgetni magukat, mondván: „Ő bűnös volt”. Egy őszinte ember sem vádolhat engem bűnről. Ti tudnátok?

A halál előtt állunk. Én az előtt állok. Még mások is...

És most Zakariással azt mondom nektek, Jeruzsálem számára: „Íme, a Király, aki szelíden jön egy szamár hátán, szamárnak csikáján. Ő szegény” (9,9) De szétszórja majd a hatalmasokat, akik elnyomják az embereket. Ő szelíd, mégis áldásra emelt karja legyőzi majd a Sátánt és a halált...

Látjátok rajtam annak szomorúságát, aki látja, meddig tud eljutni a sátáni megszállottság az emberben... Kezeimet kiterjesztem majd, és megsebzik azokat, jóllehet porrá tudnám égetni ellenségeimet, és szét tudnám szórni őket akaratomnak egyetlen cselekedetével!...

Most megyek meghalni. Belépek a halál sötétségébe. A halálba, értitek? Hamarosan beteljesednek az első megjövendölt dolgok. A többieket megmondom majd nektek, mielőtt az ördög elválaszt minket egymástól. ...

Kinek van olyan hiénaszíve, hogy karmaival belekap egy anya szívébe? Nekem, az ő Fiának? Egy embernek? Nem. Minden ember egy anyától született. És ösztönszerűleg, és erkölcsi megfontolásból nem tud kegyetlen lenni egy anyával szemben, mert a saját anyjára gondol. Tehát nem egy ember. Hát akkor ki? Egy ördög. De bántalmazni tudja e az ördög a Győztes Asszonyt? Ahhoz, hogy bántalmazhassa, meg kell érintenie. És a Sátán nem tudja elviselni Isten Rózsájának szűzi fényét. És akkor? Mit mondotok, ki az? Nem beszéltek? Akkor én megmondom nektek.

A legravaszabb ördög egyesült a legromlottabb emberrel, és mint a vipera fogában a méreg, úgy van benne is a méreg, és megközelítheti az Asszonyt, hogy orvul megmarja. Átkozott a szörnyeteg, amely a Sátán és az ember keveréke! Megátkozom? Nem. A Megváltótól nem jön ez a szó. Azt mondom ennek a szörnyetegnek, amit Jeruzsálemnek, az Isten és a Sátán szörnyeteg városának mondtam: „Ó, ha ebben az órában, amelyben még részesülsz, Üdvözítődhöz tudnál fordulni!” Nincs nagyobb szeretet az enyémnél! És nincs nagyobb hatalom. Az Atya is beleegyezik, ha azt mondom: „Akarom!” Én csak az irgalmasság szavait tudom mondani azoknak, akik elbuktak, és akik a mélységből felém tárják karjukat. A legnagyobb bűnös lelke: Üdvözítő a halál küszöbéről a te mélységed fölé hajlik, és hív téged, fogd meg az Ő kezét! Az én halálom nem lesz megakadályozva... De te... de te... üdvözülni fogsz, te, akit még szeretek, és a te barátod lelke nem remegne a borzalomtól, arra gondolva, hogy egy barát cselekedete által ismeri meg a halál borzalmát, és azét a halálét.

Jézus elhallgat... lesújtottan...

Az apostolok sutognak egymás között, és kérdezik egymástól:

– De kiről beszél? Ki az?

És Júdás szemtelenül megjegyzi:

– Biztosan a hamis farizeusok egyikéről... Én Józsefre vagy Nikodémusra gondolok, vagy Kúzára és Mannaenre... Ő túlságosan bízott bennük! Láttátok, hogy tegnap sem voltak jelen!? Nincs bátorságuk a szembeszállásra...

Jézus nem hallja. Előre ment, és csatlakozott az Anyához, aki Máriával, Mártával és Zsuzsannával van. Nem hiányzik Kúza felesége, Johanna sem, az asszonyok csoportjából.

(9-55)

A Sátán csatát vesz

Az ünnepélyes jeruzsálemi bevonulás előtt, Jézus a Jeruzsálemmel szemben lévő hegyoldalról nézi a várost, és sírni kezd. Péter és János odamennek, átölelik, és Péter megkérdezi:

– Mi okoz neked fájdalmat, Jézus? Mondd meg nekünk, akik szeretünk téged. Jézus is átöleli őket, de továbbra is csendesen sír. Erre János kérdezi meg:

– Miért sírsz, Mesterem? Talán valaki közülünk fájdalmat okoz neked?

Közben a többi apostol is odamegy, és szeretetteljesen körülvéve őket, várja Jézus válaszát.

– Nem. Nem ti. Ti barátaim vagytok, és a barátság, amikor őszinte, balzsam és mosoly, sose indít könnyekre. Szeretném, ha mindörökre barátaim maradnátok. Most is, amikor belépünk a romlottságba, amely erjedésben van, és amely megrontja azt, akinek nem erős az akarata arra, hogy becsületes maradjon.

– Hová megyünk, Mester? Nem Jeruzsálembe? A tömeg már örömmel üdvözölt téged. Csalódást akarsz okozni neki? Talán Szamariába megyünk, valamilyen csodát tenni? Pont most, amikor már közel van a húsvét? – kérdezik többen, egyszerre.

Jézus csendet parancsolva, felemeli kezét, és utána jobbjaival a városra mutat, széles mozdulattal, mint egy magvető. És azt mondja:

– Ez a romlottság! Bemegyünk Jeruzsálembe. Oda megyünk. És csak a Magasságbeli tudja, mennyire szeretném megszentelni, odavinni az égből jövő szentséget. Újraszentelni, ezt, amelynek a Szent Városnak kellene lennie. De semmit sem tudok tenni. Romlott, és romlott marad. És a szentség folyamai, amelyek az élő Templomból erednek, és amelyek még jobban fognak áradni azokig a napokig, amikor azt élettelenül hagyom, nem lesznek elégségesek megváltására. Szamaria és a pogány világ el fog jönni a Szenthez. A pogány szívek imádják majd Krisztust. De ez a nép, ez a város mindig ellensége marad, és gyűlölete beleviszi majd a legnagyobb bűnbe. Ennek el kell jönnie! De jaj azoknak, akik ennek a bünténynek eszközei lesznek! Jaj!...

Jézus erősen nézi Júdást, aki szinte előtte áll.

– Ez velünk sose fog előfordulni. Mi a te apostolaid vagyunk, és hiszünk benned, készek vagyunk meghalni érted! – hazudja Júdás szemérmetlenül, zavartalanul állva Jézus tekintetét.

A többiek csatlakoznak hozzá tiltakozásukkal. Jézus mindnyájuknak válaszol, elkerülve, hogy közvetlenül válaszoljon Júdásnak:

– Adná az ég, hogy ilyenek legyetek! De még sok gyengeség van bennetek, és a kísértés, hasonlóká tehet titeket azokhoz, akik gyűlölnék engem. Imádkozzatok sokat, és nagyon örökjétek magatok fölött! A Sátán tudja, hogy hamarosan csatát vesz, és meg akarja bosszulni magát azzal, hogy elszakít titeket tőlem. Mindnyájunkat körülvesz. Engem, hogy meggátoljon az Atya akaratának teljesítésében és küldetésem betöltésében. Titeket, hogy szolgálóivá tegyen. Örökjétek! Ezeken a falakon belül a Sátán meg fogja ragadni azokat, akik nem tudnak erősek lenni. Azt, akinek számára átokká válik kiválasztottsága, mert emberi cél szolgálatába állítja azt. Én az ég Országa számára választottalak ki titeket, nem pedig e világ számára. Ne feledjétek el!

És te, város, amely saját pusztulásodat akarod, és amely felett sírok, tudd meg, hogy Krisztusod imádkozik megmenekülésedért. Ő, ha legalább ebben az órában, ami még hátra van számodra, tudnál ahhoz jönni, aki békét adna neked! Legalább ebben az órában, amelyben a Szeretet benned jár, letennél a gyűlöletről, ami megvakít és elveszi eszedet, és kegyetlenné tesz önmagad és javad iránt! De eljön majd a nap, amikor visszaemlékezel erre az órára! Akkor túl késő lesz a sírásra és a bűnbánatra! A Szeretet elment, eltűnt utcáidról, és megmarad a gyűlölet, amit te előnyben részesítettél. A gyűlölet magad és fiaid iránt. Mert ha részed lesz abban, amit akartál, a gyűlölet gyűlölettel fizet. És akkor nem az erős gyűlölete lesz a tehetetlen iránt.

Hanem gyűlölet a gyűlölet ellen, és azért háború és halál. Szétrombolnak, és gyermekeid elesnek a fegyverek és az éhínség által, és akik megmaradnak, azok fogságba mennek, és megvetik őket. Akkor kéred az irgalmasságot, de többé nem találsz, mert nem akartad megismerni Üdvösségedet.

Sírok, barátaim, mert emberi szívem van, és hazám pusztulása könnyeket csal szemembe. De igazságos, hogy bekövetkezzék ez, mivel a romlottság minden mértéket felülmúl ezek között a falak között, és levonja Isten büntetését. Jaj a polgároknak, akik okai hazájuk pusztulásának! Jaj azoknak, akiknek szenteknek kellene lenniük, hogy másokat is becsületességre tanítsanak, de ehelyett megszenteltségüket a Házat, szolgálatukat és önmagukat! Jöjjetek! Semmit se tudok tenni. De tegyék meg, hogy a Világosság még egyszer ragyogjon a Sötétségben!

(9-62)

* * *

Az ünnepélyes jeruzsálemi bevonulás estéjén Jézus és övéi az Olajfák-hegye kertjének békéjét élvezik. Jézus beszél hozzájuk, hogy kijózanítsa őket diadalittasságukból. Lásd: E 3,88-92. A vége felé mondja:

– Mondom nektek: Nagyon sokan megbotlanak majd bennem, aki tartóoszlop vagyok az emberek számára, nem pedig csapda, és elesnek, mert megrészegültek a kevélységtől, a bujaságtól, a fősვნისეგტől, és körülveszi őket bűneik hálójá, megfogja őket, és a Sátáni lesznek. Vegyétek szívetekre ezeket a szavakat, pecsételjétek le a jövő tanítványai számára!

Menjünk! A Szikla kiemelkedik. Egy újabb lépés előre. A hegyre. Ragyognia kell a csúcson, mert Ő a Nap, a Fény, a Napkelet. És a Nap ragyog a hegycsúcsokon. A hegyen kell lennie, mert a Templomot az egész világnak látnia kell. És önmagamból építem, az én feláldozott testem élő Sziklájával. Összeragasztom részeit az izzadságból és vérből készült malterrel. Trónomon leszek, élő bíborba borítva, új koronával megkoronázva, és azok, akik távol vannak, hozzám jönnek, dolgozni fognak Templomomban és körülötte. Én vagyok az alap és a tető. De körülötte mindinkább kiterjed a lakhely. És én magam munkálkodom mesterembereimmel a köveken. Amint én az Atyától, a Szeretettől vagyok, úgy munkálom meg azokat... És egyetlen nap alatt megszűnik a gonoszság a földön. Az örök Pap szikláján hét szem lesz, hogy lássa Istent, és hét forrás ered belőle, hogy legyőzze a Sátán tüzét.

A Sátánét... Júdás, menjünk! És emlékezzetek arra, hogy kevés az idő, és csütörtök este át kell adni a Bárányt.

(9-78)

Ördögnek mondott!

Nagykedd estéjén az apostolok kérdezzetik Jézust, mikor lesz diadalmas visszatérése, amit előzőleg említett nekik.

– Ó, én tudom annak óráját! – sír János. – Én tudom. A te halálod és feltámadásod után lesz!... – és átöleli Jézust.

– És sírsz, ha feltámad? – gúnyolódik vele a Kerióti.

– Sírok, mert előbb meg kell hálnia. Ne vess meg engem, te ördög! Én megértem. És nem tudok arra az órára gondolni!

– Mester! Ördögnek mondott engem! Vétkezett társa ellen!

– Júdás: tudod, hogy nem érdemelted meg? Akkor ne fogd fel az ő hibájának! Engem is ördögnek neveztek, és fognak még nevezni ezután is....

(9-117)

* * *

Jézus folytatja beszédét, s közben ezt mondja:

– A Szent Atya, aki az enyém és a tietek, mindeddig kezének árnyéka alatt őrzött engem, mert még nem jött el a Kiengesztelés órája. Most elenged engem. A kiválasztott nyíl, az ő isteni tegezének nyila, miután megsebzett, hogy gyógyítson, megsebezte az embereket, hogy megnyissa a szíveket Isten szava és világossága előtt, most gyorsan és biztosan repül, hogy megsebezze a Második Személyt, a Kiengesztelőt, az Engedelmezt, minden engedetlen Ádámért... És mint az eltalált katona, én elesek, azt mondva sokaknak: „Hiába fáradoztam, értelmetlenül, anélkül, hogy valamit is elértem volna. Felemésztettem erőimet semmiért.”

De nem! Nem, az Örök Úrra, aki soha se tesz semmit sem cél nélkül! Hátra, Sátán, aki el akarsz csüggeszteni, és engedetlenné akarsz tenni engem! Az én szolgálatom kezdetén és végén eljöttél és eljössz. Mégis, íme, én kiállok a küzdelemre. (És valóban feláll) És megmérkőzőm veled. És megesküszöm magamra: le foglak győzni téged! Nem kevélység ezt mondani. Ez az igazság. Az Emberfiát, testében legyőzi az ember, a nyomorúságos féreg, aki megmar, és rothadó szennyéből mérget lövell. De az Isten Fiát, a kimondhatatlan Háromság Második Személyét nem győzi le a Sátán. Te a Gyűlölet vagy. És hatalmas vagy gyűlöletedben és kísértésedben. De velem lesz egy erő, amelyet te nem tudsz sem elérni, sem megakadályozni, az elérhetetlen számodra. A Szeretet van velem!

Tudom, hogy ismeretlen gyötrelem vár rám. Nem az, amiről holnap fogok beszélni nektek, hogy megtudjátok, semmi sem ismeretlen számomra abból, ami körülöttem vagy a ti szívetekben történik. Hanem más gyötrelem... Az, amit nem a lándzsák és a dorongok, nem a kigúnyolás és az Emberfiára mért ütések okoznak, hanem amely magától Istentől jön, és amelynek kegyetlenségét csak kevesen ismerik majd meg, és amelyet még kevesebben tartanak lehetségesnek. De abban a gyötrelemben, amelyben ketten okozzák a legtöbb kint: Isten, távollétével, és te, ördög, jelenléteddel, a Szeretet az Áldozattal lesz. Az Áldozatban élő Szeretet mérsékelni fogja a megkínzott nagy szomját és felmérhetetlen keserűségét. Az lesz az Ő fő ereje a megpróbáltatásnak való ellenállásban. Az isteni Vigasztaló Szeretete, aki már csapdossa aranyos szárnyát, hogy leszálljon, és letörölje verejtékemet, és összegyűjtse az angyalok minden könnyét az égi kehelybe, és belekeverje abba az általam megváltottak nevének mézét, azokét, akik szeretnek engem, készíti számomra ezt az enyhítő italt.

És le leszel győzve, ördög! Egy napon, kimenve egy megszállottból, azt mondtad nekem: „Várlak, hogy legyőzzelek, amikor egy vérző húscafat leszel.” De én azt válaszolom neked:

„Nem fogsz legyőzni! Én győzök! Az én fáradozásom szent volt, ügyem Atyámnál van. Ő megvédi Fia művét, és nem engedi meg, hogy lelkem eltérjen.”

Atyám, mondom neked, mondom neked most, annak a félelmetes órának számára:
„Kezedbe ajánlom lelkemet!”

János, ne hagyj el... Ti, menjetek! Az Úr békéje legyen ott, ahol nem a Sátán a vendég!
Isten veletek!

(9-119)

Távozzatok! Átkozottak!

Nagyszerda estéjén Jézus leül az Olajfák-hegyének oldalán, a jeruzsálemi Templommal szemben, és válaszol kérdéseikre a Templom pusztulásának és a világ végének idejét illetőleg. Ez után mondja el a rablóról és az éber szolgáról szóló példabeszédet. (P 12,478-479) Ennek végén mondja:

– Elveszi tőle állását és pénzét, és oda veti ki, ahová az igazságosság megköveteli. És ott marad. Így történik a megátalkodott bűnösrel, aki nem gondol arra, milyen közel lehet a halál és az ítélet, és örvendezik a visszaélésekben, azt mondva: „Utána majd megbánom”. Bizony, mondom nektek, nem lesz ideje arra, és elítélik, hogy örökké a rettenetes gyötrelmek helyén legyen, ahol csak káromkodás és sírás hallatszik, és ahol gyötrődik. És nem jön ki onnan, csak az utolsó ítéletre, amikor felveszi feltámadt testét, hogy olyan teljesen álljon a végső ítélet elé, amily teljesen vétkezett földi életének idejében, testével és lelkével jelenik meg majd a Bíró Jézus előtt, akit nem akart Üdvözítőjeként.

Most következik az Utolsó Ítélet leírása, amelynek második felében Jézus ezt mondja:

– Utána odafordul azokhoz, akik balján lesznek, és azt mondja majd szigorú arccal, tüzes nyilaktól lángoló tekintettel és Isten haragjától mennydörgő hangon a kárhozottaknak: „Távozzatok! Távozzatok tőlem, átkozottak, az örök tűzre, amelyet Isten haragja az ördögöknek, a sötétség angyalainak és azoknak készített, akik rájuk hallgattak, az ő hármass és szennyes mohó vágyuk hangjára. ...

Ellenvetésükre azt válaszolja nekik:

– Igaz. Nem ismertetek engem. Mert nem léteztetek, amikor én a földön voltam. De megismertetek szavaimat, és voltak szegények köztetek, éhezők, szomjazók, ruhátlanok, betegek és bebörtönözöttek. Miért nem tettétek meg velük azt, amit talán megtettetek volna velem?... Menjetek és égjétek önzéseitekben! Menjetek, és kápráztasson el titeket a sötétség és a fagy, mert sötétek és fagyosak voltatok, jóllehet tudtátok, hol van a Világosság és a Szeretet Tüze.” És azok mennek az örök büntetésre, míg az igazak belépnek az örök életbe.

(9-159)

* * *

Utána apostolai számára Jézus részletesen leírja szenvedését. Lásd: J 77-84. Az apostolokat nagyon megrendítik szavai.

A kerióti Júdás hátborzongató, ördögi látvány. Egy elkárhozottnak látszik, aki végre felfogja, mit tett. Szája kinyitva, mintha kiáltani akarna, de beléje fullad a hang. Szemei tágra nyílva, örült félelmet tükröznek. Arca hamuszínű, haja borzas, mert izzadt, hideg kezével időnként összekuszálja. Úgy néz ki, mintha közel lenne az ájuláshoz.

Máté szomorú arccal felfelé néz, segítséget kérve kínjában. Meglátja Júdást, és megkérdezi:

– Júdás! Rosszul vagy?... Mester, Júdás szenved!

– Én is – mondja Krisztus. – De békében szenvedek. Válgatok lelkekké, hogy el tudjátok viselni azt az órát. Az, aki „test,” nem tudja elviselni anélkül, hogy meg ne örülne...

Jézus folytatja szenvedésének leírását, idézve Dávidot és Izajást. Hozzáteszi:

– Csalódnak azok, akik azt gondolják, hogy segítettek önmagukon és Izraelen. És így azok is, akik erősebbeknek gondolják magukat Istennél. És így azok, akik azt gondolják, hogy nem tartoznak számadással ezért a bűnért, pusztán azért, mert én szívesen megengedtem, hogy megöljenek. Én teljesítem szent feladatomat, tökéletesen engedelmeskedve az Atyának. De ez nem zárja ki az ő engedelmességüket a Sátánnak és az ő gonosztettüket. A te Megváltódat feláldozták, mert ezt akartad, ó Föld!...

Tovább folytatja, majd ezzel zárja le szavait:

– Befejeztem. Nincs más mondanivalóm. Mindent megmondtam nektek, amit a messiási jövődölésekről mondani akartam. A születéstől a halálig mindent bemutattak, hogy felismerjete engem, és ne kételkedjete. És nincs mentség bűnötökre.

Utána Jézus, kibővítve, elmondja a Miatyánkot. Az utolsó kérdésnél ezt mondja:

– Ne vígy minket kísértésbe. Ó, ha te akard, eltávolíthatod az ördögöt! Ő kísért azzal, hogy felizgatja a testet, az értelmet, a szívet. Ő a Csábító. Távolítsd el őt, Atyám! A te főangyalod, javunkra! Űzze el azt, aki csábít minket a halál megszületése óta!... Ó, Szent Atyám, irgalmazz gyermekeidnek!

Szabadíts meg minket, szabadíts meg minket a gonosztól! Te megteheted. Mi itt sírunk...

(9-163)

Ez az ördögök órája

Az utolsó vacsorán Péter megjegyzi:

– Mi kitartottunk mindvégig.

– Azt gondolod, Péter? Mondom neked, hogy még csak most jön a megpróbáltatás órája. Simon, Simon, Jónás fia, íme a Sátán kikért titeket, hogy megrostáljon, mint a búzát. Én imádkoztam érted, hogy ne inogjék meg a hited. Te, amikor majd magadba szállsz, megerősíted testvéreidet.

– Tudom, hogy bűnös vagyok. De hűséges leszek hozzád mindhalálig. Ezt a bűnt nem követem el. Sose fogom elkövetni!

– Ne légy kevély, Péterem! Ez az óra végtelenül sok dolgot megváltoztat majd. Amik előbb így voltak, akkor másképp lesznek. Mennyi minden!... Ezek új szükségleteket idéznek elő és hoznak be. Tudjátok, mindig mondtam nektek, akkor is, amikor távoli helyeket jártunk be a banditák között: „Ne féljetek! Semmi bajotok sem esik, mert az Úr angyalai velünk vannak. Ne aggódjatok semmi miatt sem!” Emlékeztek arra, amikor azt mondtam nektek: „Ne aggódjatok azért, mit esztek, mibe öltöztök. atyátok tudja, mire van szükségetek”? Azt is mondtam: „Az ember sokkal többet ér egy verébnél és a virágnál, amely ma zöldell, holnapra elszárad. Az Atya mégis gondoskodik a virágról és a madárról. Kétkelkedhettek-e akkor abban, hogy rólatok is gondoskodik?” Ugyancsak mondtam: „Ne legyen se erszényetek, se bototok”. Mert a szeretetre és bizalomra tanítottalak titeket. De most... Most többé nem ez az idő járja. Most azt mondom nektek: „Hiányzott-e valami nektek mindeddig? Bántottak-e titeket valaha?”

– Semmi, Mester. És csak téged bántottak.

– Akkor látjátok, hogy igazat mondok. De most Uruk visszahívta minden angyalát. Ez az ördögök órája... Az Úr angyalai eltakarják, befödik szemüket arany szárnyukkal, és keseregnek, hogy nincs haragos színű szárnyuk, mert ez a küzdelem órája, a kegyetlen, szentségtörő küzdelemé... Ezen az estén nincsenek angyalok a földön. Isten trónja körül vannak, hogy énekükkel elnyomják az istengyilkos világ káromlásait és az Ártatlan sírását. És mi egyedül vagyunk... Én és ti: egyedül. És az ördögök ennek az órának az urai. Azért most úgy jelenünk meg, mint szegény emberek, akik kétkelnek, és nem szeretnek. Most, akinek erszénye van, vegyen magához egy tarisznyát is, akinek nincs kardja, adja el köntösét, és vegyen rajta egyet. Mert az Írás ezt is mondja rólam, és be kell teljesednie: „A gonoszok közé számították”. Igazában, minden, ami rám vonatkozik, véget ér. (UV 13-14)

* * *

A lábmosás közben Jézus ezt mondja Péternek:

– Aki megfürdött, mint te, annak csak arra van szüksége, hogy megmossa lábát, mert már teljesen tiszta. A lábak... Az ember lábával megy a piszokban. És ez csekélység lenne, mert mondtam nektek, hogy nem az szennyezi be az embert, ami bemegy és kimegy az étellel, és nem az, ami az úton a lábához tapad, fertőzi meg őt. Hanem az, ami szívébe jut, és ott érlelődik, és onnan kimegy, az fertőzi meg cselekedeteit és tagjait. És a tisztátalan lelkű ember lába beleviszi őt a dőzsölésbe, a fajtalanokodásba, a tilos ügyletekbe, a bűntényekbe... Azért a test tagjai közül ennek van nagy szüksége a megtisztulásra... a szemmel, a szájjal együtt... Ó! Ember! Ember! Aki egykor tökéletes teremtmény voltál: a kezdetben! És utána a Csábító annyira megrontott! Nem volt benned rosszindulat, ó ember, nem volt benned bűn!... És most? Telve vagy rosszindulattal és bűnnel, és nincs olyan részed, amely ne vétkezne! (UV 17)

* * *

A lábmosás után Jézus azt mondja:

– Nem lesztek mindnyájan boldogok. Én ismerlek titeket. Tudom, kit választottam. Nem beszélek azonos módon mindnyájatokról. De amit mondok, az igaz. Más részről, be kell teljesednie annak, amit megírtak rólam: „Az, aki kenyeret eszik velem, sarkát emelte ellenem”. Mindezt megmondom nektek, mielőtt megtörténne, hogy ne kételkedjete bennem. Amikor minden megtörténik, még jobban hiszitek majd, hogy ki vagyok én. (UV 20)

* * *

Amikor Júdás eltávozik, János, Jézus ölébe hajtva fejét, mormolja:

– Sátán! – Csak Jézus hallja, és felsóhajt. (UV 24)

A Sátán ravaszsága

Júdás eltávoztása után átrendezik a kereveteket, és U alakban helyezik el. Jézus a közepén ül. Jézus megint figyelmezteti Pétert, aki erősködik, hogy a halálba is kész követni Őt.

– Életedet adod értem? Most? Most nem. Igazában, ó, igazán mondom neked, mielőtt a kakas kukorékolna, háromszor tagadsz meg engem. Most még csak az első őrség ideje van. Utána jön a második... és utána a harmadik. Mielőtt a kakas kukorékolna, háromszor megtagadod Uradat.

– Lehetetlen, Mester! Mindent elhiszek, amit mondasz, de ezt nem! Biztos vagyok magamban!

– Most, mostanáig biztos vagy. De csak azért, mert még velem vagy. Isten veled van. A Megtestesült Istent hamarosan elfogják, és többé nem lesz veletek. És a Sátán, miután már elnehezített titeket – a te biztonságérzeted a Sátán ravaszsága, ballaszt, hogy elnehezítsen téged – megfélemlít titeket. Azt sugallja nektek: „Nincs Isten! Én vagyok.” És miután, bármennyire is eltompít titeket a félelem, még gondolkodtok, felfogjátok, hogy amikor a Sátán az úr, meghalt a Jó, és a Rossz működik, le van verve a lélek, és diadalmaskodik az emberi gyengeség. Akkor olyanok lesztek, mint a vezér nélküli katonák, akiknek nyomában van az ellenség, és a legyőzöttek félelme meghajtja gerinceteket a győztes előtt, és azért, hogy ne öljenek meg titeket, megtagadjátok elesett hőstöteket. De én imádkozom értetek. Szívetekben ne zavarodjatok meg! Higgyetek az Istenben! És higgyetek bennem is! Minden látszat ellenére, higgyetek bennem! Higgyél irgalmasságomban és az Atyáéban. Higgyen az, aki helyén marad, s az is, aki elfut. Az is, aki hallgat, ugyanúgy, mint az, aki kinyitja száját, és azt mondja: „Nem ismerem Őt”. Hasonlóképpen, higgyetek bocsánatomban! És higgyétek, hogy bármit tesztek is a jövőben, a Jót, tanításomat illetőleg Egyházamban, egyformán helyet kaptok az égben! (UV 28-29)

Szeretettel kérem majd az Atyát, és Ő más Vigasztalót ad nektek, aki mindig veletek marad. Egyet, akivel a Sátán és a világ nem tud kegyetlenül elbánni, az Igazság Lelkét, akit a világ nem tud befogadni, és nem tud megölni, mert nem látja, és nem ismeri. Kineveti majd. De Ő annyira fenséges, hogy nem árthat neki a megvetés. Ugyanakkor minden mértéket meghaladó módon irgalmas, és mindig azzal lesz, aki szereti Őt, még akkor is, ha szegény vagy gyenge az illető. Ti ismeritek Őt, mert már veletek lakik, és hamarosan bennetek lesz....

Önmagamat közlöm veletek, békém szellemét, úgy, amint közöltem veletek Testemet és Véremet, hogy erőtok legyen a hamarosan bekövetkező ütközetben. A Sátán és a világ, háborút indítanak Jézusotok ellen. Ez az ő órájuk. Legyen bennetek a béke, az én Szellemem, aki a béke Szelleme, mert én vagyok a béke Királya.

Készen áll ennek a világnak a fejedelme, hogy eljöjjön az, akihez nekem semmi közöm. És ha nem lenne ez a megváltás célja, semmi hatalma sem lenne felettem. ...

Nem ti választottatok engem, hanem én választottalak ki titeket... Ne mondjátok: „És akkor, ha te választottál ki minket, miért választottál ki egy árulót? Ha mindent tudsz, miért tetted ezt?” Ne kérdezzétek azt sem, ki az. Nem ember. A Sátán. Megmondtam hűséges barátomnak, és megengedtem, hogy szeretett fiam megmondja. A Sátán. Ha a Sátán, Istennek örök majmolója nem testesült volna meg egy halandó testben, ez a megszállott nem tudott volna elmenekülni jézusi hatalmam elől. Azt mondtam: „megszállott”. Nem! Sokkal több: megsemmisült a Sátánban!

– Te, aki kiűzted az ördögöket, miért nem szabadítottad meg őt? – kérdi Jakab, Alfeus fia.

– Azért kérded, mert attól félsz, hogy te vagy az? Ne félj attól!

– Akkor én?

– Én?

– Én?

– Hallgassatok! Nem mondom meg a nevét. Irgalmasságot gyakorlok, és ti tegyetek hasonlóképpen!

– De miért nem győzted le? Nem bírtad legyőzni?

– Legyőzhettem volna. De ahhoz, hogy meggátoljam a Sátánt abban, hogy megtestesüljön abból a célból, hogy megöljön engem, ki kellett volna irtanom az egész emberi nemet a megváltás előtt. Akkor kit váltottam volna meg?

Péter attól fél, hogy ő lesz az áruló. Jézus megnyugtatója:

– Nem te vagy.

– Akkor ki?

– Hát a kerióti Júdás! Még mindig nem érted? – kiáltja Tádé, aki többé nem tudja visszatartani magát.

– Miért nem mondtad meg ezt előbb? Miért? – kiáltja Péter.

– Csend! A Sátán. Nincs más neve. Hová mégy, Péter?

– Megkeresem őt.

– Tedd le azonnal azt a köpenyt és azt a fegyvert! Vagy ki kell dobnom téged, s el kell, hogy átkozzalak?

– Nem, Nem! Ó! Uram! De én... de én... Talán megőrültem? Ó! Ó! – Péter Jézus lába elé veti magát, és sír.

– Megparancsolom nektek, hogy szeressétek egymást! És bocsássatok meg! Megértettétek? Ha a világban gyűlölet van is, bennetek csak szeretet legyen! Mindenki iránt. Mily sok árulóval találkoztok majd utatokon! De nem szabad gyűlölnötök őket, és nem szabad rosszal viszonzni a rosszat. Különben az Atya is gyűlölni fog titeket. Engem tielöttetek gyűlölte és árultak el. Mégis, látjátok: én nem gyűlölök. A világ nem képes szeretni azt, aki nem olyan, mint ő. Azért nem szeret titeket. Ha az övéi lennétek, szeretne titeket, de ti nem a világból valók vagytok, mert én kivettelek titeket a világ közepéből. És ezért gyűlölnék titeket.

* * *

Jézus további szavaira az apostolok megvallják hitüket Jézusban:

– Te valóban Istentől jöttél!

– Most hisztek? Az utolsó órában. Három éven keresztül beszéltem hozzátok! De már működik bennetek a Kenyér, amely Isten és a Bor, amely Vér, s nem embertől jött, és megadja nektek a megistenülés első jeleit. Isteniekké lesztek, ha kitartotok szeretetemben és az enyéim maradtok. Nem úgy, amint a Sátán mondta Ádámnak és Évának, hanem amint én mondom nektek. Ez a Jó és az Élet fájának igazi gyümölcse. Aki ebből eszik, abban a Gonosz vereséget szenved, és meghal a Halál. (UV 31-38)

A Sátán ködében

Az utolsó vacsora után Jézus, Simon és János társaságában a Getszemáni-kertbe megy. A többi apostol kissé lemaradva követi őket. Simon vigasztalni próbálja Jézust, aki azt mondja:

– Lesznek, akik sírnak és szenvednek az én szenvedéseim miatt, de nem tudják felmérni ezt a lelki gyötrelmemet, amely, higgyétek el ti, kik hallgattok engem, a legkegyetlenebb lesz... Beszélj azért, Simon, vezess engem barátságod ösvényén, mert én szegény vak vagyok, aki rémeket lát, nem a valóságot...

János hozzásimul, és megkérdi:

– Mit? Nem látod többé a te Jánosodat?

– Látlak, de rémek kelnek fel a Sátán ködében. Nyomasztó és fájdalmas látomások. Ezen az estén mindnyájunkat beburkol ez a mérges, pokoli kigőzölgés. Engem gyávává, engedetlené akar tenni, és fájdalmat akar nekem okozni. Tibennetek kiábrándulást és félelmet akar keltetni. Másokban, akik se nem félénkek, se nem bűnösök, fel akarja ébreszteni a hajlamot a bűntettekre és a félénkségre. Azokban pedig, akik már a Sátánéi, természetellenes elfajulást okoz. Azért mondom ezt, mert az ő gonoszságuk felülmúlja majd azt, amire az ember önmagától képes, és eléri a tökéleteset, amely felülmúl minden embert. Beszélj Simon!

– Igen. Kedd óta nem tettünk mást, mint mentünk, hogy megtudjunk, megelőzzünk, segítséget keressünk.

– És mit tudtatok tenni?

– Semmit. Vagy ugyancsak keveset.

– És a kevés "semmivé" lesz, amikor a félelem megbénítja a szíveket.

– Még Lázárra is megharagudtam... Először történt ez meg velem... Rákiáltottam, mert tétlennek tűnt nekem... Ő meg tudná tenni. A helytartó barátja. És mindig Teofil fia! De Lázár visszavetette minden ajánlatomat. Ezt kiáltottam feléje, amikor elhagytam: „Azt hiszem te vagy az a barát, akiről a Mester beszélt. Irtózom tőled!” És nem akartam többé visszatérni hozzá... De ma reggel ő hívott engem, és azt mondta: „Képes vagy még azt gondolni, hogy én vagyok az Ő árulója?” Én már meglátogattam Gamálielt, Józsefet és Kúzá és Nikodémust és Mannaent, és végül testvéredet, Józsefet., és többé nem tudtam ezt hinni. Azt mondtam neki: „Bocsáss meg, Lázár! De úgy érzem, hogy eszem megzavarodott, jobban, mint amikor én voltam egy elítélt.” És így van, Mester. Többé nem magam vagyok... De miért mosolyogsz?

– Mert megerősítet, amit az előbb mondtam neked. A Sátán köde körülvesz, és megzavar. (Jsz 20)

* * *

Amikor megérkeznek a kertbe, mindnyájan egyesülnek egy csoportban.

– Most szétválunk. Én felmegyek a magasba, imádkozni. Magammal viszem Pétert, Jánost és Jakabot. Ti maradjatok itt! Ha a Sátán fölétek kerekedne, hívjatok! És ne féljete! Nektek egy hajszálatok sem fog meggörbülni. Imádkozzatok értem!...

Odamegy egy nagy sziklához, amely mögött egy kérdőjel alakjában csavarodó olajfa áll. Ott megáll. Nem néz a városra, amely lent látszik, egészen fehéren a holdfényben. Hátat fordít neki, és keresztalakban kiterjesztett karokkal imádkozik, égre emelt tekintettel. Hosszasan és buzgón imádkozik. Időnként felsóhajt, és néha meg lehet érteni imájából néhány szót. Atyjával beszélget.

– Te mondd... Fiad vagyok... Mindent, de segíts... Elérkezett az óra... Nem maradok tovább a földön... Fiadnak nincs többé szüksége a segítségre... Tedd, hogy az Ember kielégítsen téged, mint Megváltó, engedelmesen... Amit te akarsz... Kérlek, könyörülj rajtuk... Üdvözítem őket? Ezt kérem tőled. Így akarom megmenteni a világtól, a testtől, az ördögtől...

Kérhetek még valamit? Igazságos kérdés, Atyám. Nem számomra. Az ember számára, akit te teremtetél, és aki még lelkét is besározza. Én belevetem ezt a sarat szenvedésembe és vérembe, hogy számodra szívesen látott, romlatlan dologgá változtassam... És ez van mindenütt. Ezen az estén ez az úr. A királyi palotákban és a házakban. A katonaságnál és a Templomban... Most nyugodt a város, de holnap pokollá válik...

Jézus megfordul, a sziklára támaszkodik. Keresztbe teszi kezét. Jeruzsálemet nézi. Tekintete mind szomorúbbá válik. Azt mormolja:

– Olyannak látszik, mint a hó... de egy bűnhalmaz az egész. Ebben is hányat meggyógyítottam! Mennyit beszéltem!... Hol vannak azok, akik hűségeseznek látszottak?

Lehajtja fejét, és erősen nézi a földet, amelyet rövid fű borít, és amely ragyog a harmattól. Sír, s könnyei csillognak, amint a földre hullanak. (Jsz 25-26)

* * *

Kétszer odamegy a három alvó apostolhoz, majd visszatér imájához. Eközben mondja:

– Ne az én, hanem a te akaratod történjék!

Így marad egy ideig, térdelve. Utána fojtott hangon felkiált, és megzavarodott arccal föláll. De csak egy pillanatra, mert a földre zuhan, arccal a föld felé, és úgy marad. Egy emberroncs, akire ránehezedik az egész világ bűne, akit teljesen lever az Atya igazságossága, akire leszáll a sötétség, a hamu, a keserűség, az a félelmetes, rettenetes, legrettenetesebb dolog, annak érzete, hogy Isten elhagyta, miközben a Sátán gyötri... Ez a lélek fulladása, élve eltemetése ebben a börtönben, ami a világ, amikor többé nem képes érezni, hogy valami összeköti Őt Istennel. Úgy érzi, hogy meg van láncolva, szája be van kötve, saját imái megkövezik, mert visszahullanak rá a bezárt égből, hegyes élükkel, tüzesen. „Isten árvájának” érzi magát, elkárhozottnak, akit Isten elvetett. Ez a pokol!

Jézus, valódi haláltusában, hörögve sóhajtozik:

– Semmit!... Semmit!... El!... Az Atya akarata! Az! Egyedül az!... A te akaratod, Atyám. A tied, nem az enyém. Hasztalan! Csak egy Úr létezik: a Legszentebb Isten. Egy Törvény: az engedelmesség. Egy szeretet: a megváltás... Nem. Nincs többé Anyám. Nincs többé életem. Nincs többé Istenségem. Nincs többé küldetésem. Hasztalan kísértesz, ördög, az Anyával, az étellel, Istenségemmel, küldetésemmel. Anyám az Emberiség, és szeretem annyira, hogy meghalok érte. Az életet visszaadom annak, akitől kaptam, és aki kéri tőlem, minden élőlény Legfelsőbb Atyjának. Megerősítem: az Istenség képes erre az engesztelésre. Küldetésemet befejezem halállal. Nincs többé semmim. Csak az, hogy megtegyem Uramnak, Istenemnek az akaratát. Távozz Sátán! Azt mondtam először és másodszor. Ismét azt mondom, harmadszor is: „Atyám, ha lehetséges, múltjék el tőlem ez a kehely. De ne az én, hanem a te akaratod teljesüljön!” Távozz Sátán, én Istené vagyok!

Utána nem beszél többet, csak ennyit: „Isten! Isten! Isten!” Ezt kiáltja minden szívverésnél, minden kicsorduló vércseppnél. Vállán sötétté válik a ruha, amint a vér átítatja. ...

Az angyali megerősítés után letörli a vért arcáról és kezéről, és az alvó három apostolhoz megy.

– Keljetek fel! Miközben a Sátán jön, mutassátok meg az aludni nem tudóknak és fiainak, hogy Isten fiai nem alszanak! (Jsz 28-31)

A Sátán órája

Az elfogatására jött csöcseléknek Jézus azt mondja:

– Tegyétek vissza kardotokat és a botokat! Én veletek megyek. Nem vagyok rabló. Mindig köztetek voltam. Miért nem fogtatok el akkor? De ez a ti órátok és a Sátáné...

Az apostolok elmenekülése után Jézust megkötözik csuklóinál és még derekán is, mintha veszélyes örült lenne. A kötelek végét ördögtől megszállott és gyűlölettől részeg alakok tartják. (Jsz 33)

Kaifás előtt, többek között, így vádolják:

– Azt mondta, hogy ő le akarja rombolni a Templomot, hogy felépítse azt három nap alatt az ördögök segítségével. ... (Jsz 42)

Amikor Pilátus kijelenti:

– Én semmi bűnt sem találok benne. És szabadon bocsátom.

– Feszítsd meg Őt! Feszítsd meg Őt! Halál reá! Te a bűnösök védője vagy! Pogány! Te is Sátán vagy! (Jsz 53)

Pilátust jellemezve Jézus ezt mondja:

– Pilátus, széken ülve, vizsgál engem, mert talány vagyok számára. Ha szabaddá tenné magát az emberi gondoktól, állásának gögjétől, a pogányság tévedéseitől, akkor azonnal felfogná, ki vagyok. De hogyan hatolhat be a fény oda, ahol túl sok dolog elzárja a nyílásokat, amelyeken a fény beléphetne?

Mindig így van, gyermekeim! Ma is. Hogyan léphetne be Isten az Ő világosságával oda, ahol többé nincs számára hely, és az ajtók és ablakok el vannak zárva, és védi őket a kevélység, az emberi érdek, a bűn, a zsarolás, mindmegannyi űr a Sátán szolgálatában Isten ellen?... (Jsz 63)

A keresztre feszítés előtt a csöcselék gúnyolja Jézust:

– Isten Fia vagy? Nem! A Sátán fattya vagy! De ő legalább erős és hatalmas, te pedig tehetetlen és utálatos rongy vagy! (Jsz 79)

A keresztre feszített Jézust gúnyolja a nép, kezdve a papoktól, írástudóktól, farizeusoktól, szadduceusoktól, heródiánusoktól és hasonlóktól, közben ide-oda járva. Amikor elhaladnak a csúcs alatt, nem mulasztják el káromlásukat. Minden aljasságról, kegyetlenségről, gyűlöletről, eszeveszettségről, amire csak képesek az emberek nyelvükkel, bőségesen tanúságot tesznek ezek a pokoli szájak. A legacsarkodóbbak a Templom tagjai és a farizeusok.

– Nos, te, az emberi nem Üdvözítője, miért nem mented meg magadat? Elhagyott a te királyod, Belzebub? Megtagadott téged? – kiáltja három pap.

És egy csoport zsidó:

– Te, aki csak öt napja, az ördög segítségével, azt mondtad az Atyának... ha, ha, ha, hogy megdicsőít majd téged, miért nem emlékezteted Őt ígéretének megtartására?

És három farizeus:

– Káromló! Azt mondta, hogy megmentett másokat Isten segítségével! És nem sikerül megmenteni saját magát! Azt akarod, hogy higgyenek neked? Akkor tégy csodát! Nem tudsz, mi? Most oda van szögezve a kezed, és meztelen vagy!

A szadduceusok és heródiánusok azt mondják a katonáknak:

– Vigyázzatok a boszorkányságra, ti, kik magatokhoz vettétek ruháit! Pokoli jel van benne!...

Ismét mások majmolják a pálmavasárnap hozsannáját, ágakat dobva feléje, és azt kiáltozva:

– Átkozott, aki az ördög nevében jön: Átkozott az ő birodalma! Dicsőség Sionnak, aki kivágja Őt az élők közül!

Egy farizeus megáll a kereszt előtt, s kezével (mutató és kisujját felfelé tartva öklén) a babonát elhárító jelet mutatva, mondja:

– Azt mondtad, hogy bízol a Sínai Istenében? Most a Sínai Istene az örök tűzre készít elő téged. Miért nem hívod Jónást (az egyik pásztort, akit Jézus kiváltott gonosz urától, aki úgy megverte, hogy hamarosan belehalt, s akit Jézus a koldus Lázárként írt le az elkárhozott dúsgazdagról mondott példabeszédében), hogy jó szolgálatot tegyen neked? (Jsz 83-84)

Jézus szavainál: „Istenem, Istenem, miért hagytál el engem?” a nép kineveti, és gúnyolva sértegeti:

– Nem tud istenné tenni téged! Az ördögök átkozottak Isten előtt: (Jsz 91)

Júdás az árulás után visszamegy az utolsó vacsora termébe, és összetalálkozik Máriával is, aki hiába buzdítja őt bűnbánatra. Jézus, később a következőket mondta Júdásról:

– Rettenetes, de nem hasztalan. Sokan azt hiszik, hogy Júdás bűne csekély volt. Sőt egyesek azt mondják, hogy érdemet szerzett vele, mert nélküle nem jött volna el a Megváltás, és ezért megigazult Isten színe előtt.

Igazán mondom nektek, hogy ha a pokol még nem létezett volna, minden gyötrelmével, akkor Júdás miatt lett volna megteremtve, még rettenetesebb és örökké tartó módon, mert minden bűnös és elkárhozott között ő a leginkább elkárhozott és legnagyobb bűnös, és büntetése nem fog csökkenni az örökkévalóságon keresztül.

Ha lelkiismeret-furdalásához bűnbánatot csatolt volna, az megmenthette volna őt. De ő nem akarta megbánni bűnét, hanem ellenállt a kegyelem hívásának, amikor az Eukarisztia nyomait látta, és ellenállt Anyám szavának.

Anyám a Kegyelem volt, aki beszélt hozzá, és Kincstárnokom, aki nevemben felajánlotta a bocsánatot, amikor azt mondta neki: „Bánd meg bűnödöt, Júdás! Ő megbocsát...”

Ó, de megbocsátottam volna neki! Ha az Anya lába elé vetette volna magát, mondván: „Irgalom!” Ő, az Irgalmas, felkarolta volna, mint egy sebesültet, és sátáni sebeire ontotta volna könnyeit, amelyek gyógyítanak, és elhozta volna őt a kereszt lábához, kezénél fogva, hogy a Sátán ne tudja őt elragadni, és a tanítványok ne tudják őt megütni. Odahozta volna, hogy vérem legelőször őreá hulljon, a legnagyobb bűnösre. És ő a csodálatos Papnővé vált volna oltáránál, a Tisztaság és a Bűn között, mert ő a szüzek és a szentek Anyja, de a bűnösök Anyja is.

De ő nem akarta. Elmélkedjete az akarat hatalmán, aminek ti vagytok legfelsőbb bírái. Az által lehet részetek az égben vagy a pokolban. Elmélkedjete azon, mit jelent kitartani a bűnben. (M 13,546-548)

(9-303)

* * *

Júdás, amint kezét fejére téve, és meghajolva menekül, így elvakultan futva, beleütközik egy kóbor kutyaába, amely dühös morgással kitér előle, készen rá, hogy ráugorjon arra, aki megzavarta. Júdás kinyitja szemét, és két foszforeszkáló pupillával találja szemben magát, amely mereven nézi őt, és mintha ördögi módon nevetne. Félelmében felkiált. A kutya ráugrik, és ketten forognak a porban: Júdás alul, megbénulva a félelemtől, és a kutya fölül. Amikor a bestia otthagyja zsákmányát, amelyet talán méltatlannak ítél egy küzdelemre, Júdás vérzik, két, három harapástól, és köpenye szét van hasadozva.

Az egyik harapás az arcát érte, pontosan ott, ahol megcsókolta Jézust. Arca vérzik, és beszennyezi sárga ruháját a nyakánál. Mintegy gallérként veszi körül a nyakánál lévő piros zsinórt, beleivódva, és még vörösebbé téve azt. Júdás arcához emeli kezét, és nézi a távozó kutyát, egy kapualjból, és gyanakodva azt mormolja: „Belzebub!” Újra felkiált, és menekül, követve egy ideig a kutyától. ...

A Getszemáni-kertben megtalálja Jézus vértől áztatott köpenyét, összehajtva, a sziklán. Meg akarja érinteni. Fél. Kinyújtja, majd visszavonja kezét. Akar... Nem akar... De a köpeny elbűvöli. Nyög: „Nem! Nem!” Utána azt mondja: „Igen, a Sátánért! Igen. Meg akarom érinteni!

Nem félek! Nem félek!” Azt mondja, hogy nem fél, de fogai vacognak a félelemtől. A szél megmozgatja feje fölött az olajfa egyik ágát, ami nekiütközik egy másik ágak. Júdas ismét felkiált. De mégis kényszeríti magát, és felemeli a köpenyt. És nevet. Egy örült, egy ördög kacajával. Hisztériás, szakadozott, gyászos nevetéssel, amit nem tud abbahagyni, mert legyőzte félelmét. És azt mondja: „Nem ijesztesz meg, Krisztus! Nem félek többé! Annyira féltem tőled, mert Istennek, erősnek hittelek. Most többé nem félek, mert nem vagy Isten. Egy szegény, gyenge bolond vagy! Nem tudtad megvédeni magadat. Nem égettél porrá engem, amint nem olvastad szívemben az árulást. Az én félelmeim!... Milyen ostobák! Amikor beszéltél, még tegnap este is, azt hittem, hogy te tudod. Semmit sem tudtál. Az én félelmem színezte a jövődölést, amit a te közönséges szavaid idéztek. Egy semmi vagy! Hagytad, hogy eladjanak, megmutassanak, elfogjanak, mint egy egeret a lyukjában. A te hatalmad! A te származásod! Ha, ha, ha! Pojaca! A Sátán az erős! Erősebb nálad! Legyőzött téged! Ha, ha, ha! A Prófeta! A Messiás! Izrael Királya! És engem három évig alattvalódként kezeltél! Mindig félelemmel a szívemben. És ravaszul hazudnom kellett neked, amikor élvezni akartam az életet! De jóllehet loptam és paráználkodtam, te nem tettél velem semmit sem! Gyenge! Bolond! Gyáva! Nesze! Nesze! Nesze! Tévedtem, amikor nem azt tettem veled, amit most köpenyeddal teszek, hogy megbosszuljam magamat azért az időért, amelyben megfélemlítve, rabszolgaként tartottál engem. Félttem, mint egy nyúl! Nesze! Nesze! Nesze!”

Minden „Nesze!” kiáltásra Júdas beleharap a köpenybe, és igyekszik azt széthasítani.

Júdas további őrvongását lásd részletesen Jd 13,565-572. oldalán. Látni véli Jézust a kereszten egy kis, olajfákkal borított domb tetejéről, ahonnan nem láthatja, de egy önkívület, vagy ördögi gonosztett láttatja azt vele, és úgy hallja, mintha a Kálvária tetején lenne.

Nézi, nézi, mint aki érzéki csalódásban szenved. Vergődik:

– Ne! Ne! Ne nézz engem! Ne beszélj hozzám! Nem tudom elviselni! Halj meg, halj meg, átkozott! Zárja le a halál azokat a szemeket, amelyek félelemmel töltenek el engem, azt a száját, amely elátkoz engem! De én is elátkozlak téged! Mert nem üdvözítettél engem!

Arca annyira feldúlt, hogy nem tud tovább nézni. Kiabáló szájából két oldalról ömlik a tajték. Arca sebes és ólomszürke. Fel van dagadva, eltorzult. Haja össze van tapadva, szakállá, amely nagyon sötét, gyászosan veszi körül arcát. És a szemei!... Forognak, foszforeszkálnak. Akárcsak egy ördögé.

Végül felakasztja magát ruhájának vaskos gyapjúövére, amely háromszor veszi körül derekát.

A legyőzött Sátán

Máriának szinte esztét veszi a fájdalom Jézus halála után. Nem akarja megengedni, hogy Fiát bebalzsamozzák, és eltemessék. Lásd részletesen: M 13,565-574. Azt mondja Józsefnek, Nikodémusnak és Jánosnak:

– A pásztorok imádták Üdvözítőjüket az alvó Kisdedben. Ti imádjátok az Üdvözítőt a Sátánon aratott diadalának álmában. És utána, mint a pásztorok, menjetek, és mondjátok a világnak: „Dicsőség Istennek! A Bűn meghalt! A Sátán le van győzve! Béke legyen a földön és az égből Isten és az ember között!” Készítsétek elő visszatérésének útját! Én parancsolom nektek! Én, akit az Anyaság a szertartás Papnőjévé tesz. Menjetek! Mondtam, hogy nem akarom. Én megmostam Őt könnyeimmel. Az elég. Többre nincs szükség. És ne gondoljatok arra, hogy azt ráteszitek! Könnyebb lesz számára feltámadni, ha szabad ezektől a temetési kötelékektől. ...

Elismételteti Jánossal és Magdolnával a halottak feltámasztásának részleteit.

Hosszú, súlyos csönd. Utána egy embertelen felkiáltás. Mária remegve szívére szorítja kezét. Támogatják őt. De ő visszautasítja őket. Úgy tűnik, mintha az iránta kegyeseket utasítaná vissza. Valójában azt utasítja vissza, akit egyedül ő lát. És felkiált:

– Hátra! Hátra, kegyetlen! Nem ezt a bosszúállást! Hallgass! Nem akarlak hallani! Hallgass! Ah, szívembe harap!

– Ki, Anya?

– Ó, János! A Sátán! A Sátán, aki azt mondja: ”Nem támad fel. Egy próféta sem mondta.” Ó, Magasságbeli Isten! Segítsetek engem mind, ti jó lelkek, ti irgalmas emberek! Értelmem ingadozik! Nem emlékszem többé semmire. Mit mondanak a próféták? Mit mond a Zsoltár? Ó, ki ismétli el nekem a szövegeket, amelyek Jézusomról beszélnek?

Azok azonban csak a Jézus szenvedésére vonatkozó jövődöléseket tudják elismételni.

– Ó, hallgass! – kiált rá Magdolnára – Nem a halál! Nem halálra van szánva! Nem! Nem! Ó, a ti hitetlenségetek szövetségesnek társul a Sátán kísértéséhez, kételyt támaszt szívemben! Nem kellene hinnem neked, Fiam? Nem hinni szavaidnak?! Ó; mondd lelkemnek! Beszélj! A távoli partokról, ahova mentél, hogy megszabadítsd azokat, akik eljöveteledre várnak, vedd lelked szavát az én kitaruló lelkemnek, amely egészen nyitva áll, hogy befogadja szavadat. Mondd Anyádnak, hogy visszatérsz! Mondd: ”Harmadnapra feltámadok”. Kérlek, Fiam és Istenem! Segíts engem megvédeni hitemet! A Sátán rátekeredik gyűrűivel, hogy megfojtsa. A Sátán felemelte kígyószáját az ember testéről, mert te megfosztottad őt ettől a zsákmányától, és most szívem húsába vájta méregfogait, és megbénítja szívverésemet, erőmet, hőmérsékletemet. Isten! Isten! Isten! Ne engedd, hogy kételkedjek! Ne engedd, hogy a kétely megfagyasszon! Ne adj szabadságot a Sátánnak, hogy csüggedésbe vigyen engem! Fiam! Fiam! Tedd szívemre kezedet! Űzd el a Sátánt! Tedd kezedet fejemre! Az visszahozza a Világosságot. Szenteld meg egy simogatásoddal ajkamat, hogy megerősödjön, azt mondani: „Hiszek!” akkor is, ha az egész világ nem hisz! Ó, mily fájdalmas nem hinni! Atya! Nagyon sokat kell megbocsátani annak, aki nem hisz. Mert amikor valaki nem hisz többé..., amikor nem hisz többé... akkor minden borzasztó dolog könnyűvé válik. Én mondom neked... én, aki tapasztalom ezt a gyötrelmet. Atya, légy irgalmas a hitetlenek iránt! Add nekik, Szent Atya, add nekik, ezért a felemészített Áldozatért és érettem, az áldozatért, aki még emésztődik, add a te hitedet a hitetleneknek! – Hosszú hallgatás.

Nikodémus és József intenek Jánosnak és Magdolnának.

– Jöjj, Anya! – Magdolna beszél, megkísérelve eltávolítani Máriát Fiától, és szétválasztani Mária ujjait Jézusétól, akit csókolgat, sírva.

Mária felegyenesedik. Ünnepeles. Utoljára kiegyenesíti a vértelen ujjakat, a test mellé helyezi az elernyedtet kezét. Utána leengedi karját a föld felé, eléggé kitarva, fejét enyhén felfelé

tartva, imádkozik és felajánl. Nem hallani hangját. De testtartásából megértik, hogy imádkozik. Valóban ő a Papnő az oltárnál, a papnő a felajánlás pillanatában.

Utána megfordul:

– Csináljátok csak! De Ő fel fog támadni! Hiába kételkedtek az én értelmemben, és vagytok vakok az igazságnak, amit Ő mondott. Hiába kísért a Sátán, hogy cselt vessen hitemnek. A világ megváltásához hiányzik a győtrelem, amit a legyőzött Sátán adott szívemnek. Alávetem magamat, és felajánlom a jövőbeliekért. Isten veled, Fiam! Isten veled, Gyermekem! Isten veled, Kisfiam! Isten veled!... Isten veled!... Szent... Jó... Leginkább Szeretett és szeretetreméltó... Szépség... Öröm... Üdvösség forrása...

Isten veled!... Csókom., csókom., csókom., szemeidre... ajkadra... aranyos hajadra... kihűlt tagjaidra... átszűrt szívedre... ó, átszűrt szívedre! Uram! Légy hozzám irgalmas!

Jézus szavai:

– És a győtrelem folytatódott megújuló támadásokkal egész vasárnap hajnalig. Én, szenvedésem alatt, csak egy kísértést álltam ki. De Anyám, az Asszony, engesztel az asszonyért, aki minden rosszban bűnös, ismét és ismét. És a Sátán százszoros dühvel támadt Legyőzőjére. Mária legyőzte őt. A legkegyetlenebb kísértéseket állta ki Mária, testében, szívében, lelkében. A világ azt hiszi, hogy a megváltás véget ért utolsó lehelettemmel. Nem! Az Anya fejezte be azt, hozzáadva hármass győtrelmét, hogy megváltson a hármass bűnös vágytól, három napig küzdve a Sátánnal, aki rá akarta bírni őt szavam megtagadására, hogy ne higgyen feltámadásomban. Mária volt az egyetlen, aki továbbra is hitt. Nagy és boldog e miatt a hite miatt is.

Mária győtreleme hasonló volt az enyémhez a Getszemániban. A világ nem fogja megérteni ezeket a lapokat. De azok, akik a világban vannak anélkül, hogy a világból valók lennének, azok megértik, és jobban fogják szeretni a Fájdalmas Anyát. Ezekért adtam ezt.

(9-372)

* * *

A temetésről visszatérő csoport találkozik Jeruzsálem elhagyatott utcáin Elchiással, aki odaszól Józsefnek:

– Észrevették, hogy beléptél Pilátus házába. A Törvény meggyalázója! Számot fogsz adni ezért! Tilos számodra a húsvét! Meg vagy fertőzve!

– Te is, Elchiás! Megérintettél engem, és engem Krisztus vére főd és halálos izzadtsága!

– Ah! Rettenetes! El! El! Az a vér! El!

– Ne félj! Téged már elhagyott! Átkozott vagy!

– De te is átkozott vagy! És ne gondold, hogy most, miután üzérkedtél Pilátussal, elviheted a holttestet. Már gondoskodtunk arról, hogy a játék megszűnjön!

Nikodémus lassan hozzája közeledik, míg az asszonyok megálltak Jánossal, egy bezárt, mély kapuhoz támaszkodva.

– Láttuk – válaszolja József. – Gyáva népség! Még egy halottól is féltek! De az én kertemben és az én sírommal azt teszek, amit akarok.

– Majd meglátjuk!

– Meglátjuk. Fellebbezek Pilátushoz.

– Igen. Paráználkodj most Rómával!

Nikodémus előre lép:

– Jobb Rómával, mint a démonnal, mint ti, istengyilkosok! És mondd meg nekem, hogyan gazdagodsz meg ismét? Vagy most futsz rémületedben? Nem elég, amit kaptál? Nem égett le egyik házad? Remegi! A büntetés még nem ért véget, sőt, most jön. Rád tör, mint a pogányok

nemezise. Sem az örök, sem a lepecsételés nem akadályozza meg a Bosszúállót attól, hogy felkeljen és lesújtson.

– Átkozott! – Elchiás elmenekül, s közben odakiált valamit az asszonyoknak. Durván megsérti Máriát.

János nem szól semmit. Ráugrik, mint egy párdúc, belekapaszkodik, leteperi a földre, és térdeivel leszorítva tartja, kezével a nyakán, és azt mondja neki:

– Kérj bocsánatot, vagy megfojtalak, te ördög! – És nem engedi el addig, míg az, János kezétől fojtogatva, fuldokolva, nem mondja: „Bocsánat!” (M 14,579-580)

* * *

Nagyszombat éjjelén a Szűzanya beszélget Máriával, Alfeus özvegyével. Ezt mondja neki:

– Mindent elvesztettem három napja... És ez még fájdalmasabb volt Fiam elvesztésénél... És a Sátán még elmélyítette ezt a két sebet, amelyet Gyermeke halála és az Istentől való elhagyatottság okozott, és egy harmadik sebet okozott a félelemmel, hogy elvesztettem hitemet. Mária, jót akarok neked, mert rokonom vagy. Mondd meg majd apostol fiaidnak, hogy ellen tudjanak állni a Sátánnak apostolkodásukban, és győzedelmeskedni tudjanak rajta, mondd meg nekik, hogy őket is így fogja kísérteni a világ, a test, a hatalom és a Sátán. Maradjanak erősek! Minden gyötrelem ellenére, és a testiek lesznek a könnyebbek; ne rombolják le azt, amit Jézus művelt. Biztos vagyok benne, hogy ha elfogadtam volna a kételyt, ha engedtem volna a Sátán kísértésének, és azt mondtam volna: „Lehetetlen, hogy Ő föltámadjon”, megtagadva Istent – mert ezt mondani Isten Igazságának és Hatalmának tagadását jelentené – akkor semmivé vált volna a megváltás. Én, az új Éva, beleharaptam volna a kevélységnek és a lelki érzékiségnek almájába, és tönkretettem volna Megváltóm művét.

– Mondd meg te, Mária, fiaimnak... Mit tud mondani a te szegény rokonod?! Ó, ha eljöttek volna! Elmenekültek az első órában! De legalább utána! (M 14,616)

* * *

Amikor – nagyszombat éjjelén – Péter megérkezik, annyira szégyenkezik, hogy be sem mer menni Mária szobájába, neki kell behúznia őt, mint egy gyermeket.

Péter letérdel Mária lábához, és gátlástalanul sír. Mária simogatja őszülő, fájdalmától verejtékes haját. Addig simogatja, szó nélkül, míg végre lecsillapodik. Amikor Péter azt mondja:

– Nem bocsáthatsz meg nekem! Hát ne simogass engem, mert én megtagadtam Őt! – Mária így válaszol:

– Péter, te megtagadtad Őt. Ez igaz. Volt bátorságod ahhoz, hogy nyilvánosan megtagadd, gyáva merészséged, hogy megtegyed ezt. A többiek... A többiek, a pásztorokat, Mannaent, Nikodémust, Józsefet és Jánost kivéve, csak gyávák voltak. Mindenki megtagadta Őt: Izrael férfiai és asszonyai, néhány asszonyt kivéve... Nem említem az unokatestvéreket és Sára fiát, Alfeust. Ők rokonok és barátok voltak. De a többiek!... Nem volt még sátáni bátorságuk sem ahhoz, hogy hazudjanak önmaguk megmentésére, sem lelki bátorságuk, hogy megbánják bűnüket és sírjanak, sem az a még magasabb rendű bátorság, hogy nyíltan beismerjék tévedésüket. Te egy szegény ember vagy. Jobban mondva az voltál, ameddig, megbíztál saját magadban. Most férfi vagy. Holnap szentté leszel. De még akkor is, ha nem lennél olyan, amilyen vagy, én ugyanúgy megbocsátanék. Megbocsátottam volna Júdásnak is, hogy megmentse lelkét.

Mert egy léleknek az értéke, egyetlen egyé is, megérdemel minden erőfeszítést, hogy felülmúljuk az irtózást és a sértődöttséget, még ha össze is törünk. Ne felejtsd el, Péter! Megismétlem neked: „Egy lélek oly értékes, hogy ha életünkbe kerülne is, hogy elviseljük

közelségét, karjaink között kellene tartani így, amint én tartom a te ősz fejedet, ha felfogjuk, hogy ezzel megmenthetjük.” Így.

Amint egy anya az atyai büntetés után szívéhez szorítja bűnös fiának fejét, és szenvedő, szeretettől és fájdalomtól lüktető szívével több jót tesz, és többet ér el, mint az atya szigorával. Fiam Pétere, szegény Péter, aki a sötétségnek ebben az órájában, mint mindnyájan, a Sátán kezében voltál anélkül, hogy észrevetted volna, és azt hiszed, hogy mindent magadtól tettél, jöjj, jöjj ide, Fiam fiai Anyjának a szívére! Itt nem tud több bajt okozni neked a Sátán. Itt lecsillapodnak a viharok a Napra várakozva: Jézusomra, aki fel fog támadni, és azt fogja mondani neked: „Béke, Péterem”. Felkel a hajnalcsillag. Tisztán, szépen, és tisztává és széppé téve mindent, amit megcsókol, mint ahogy a tengerünk tiszta vizével történik a friss tavaszi reggeleken.

Ezért vágyakoztam annyira utánad. A kereszt lábánál gyötrődtem érte és értetek, és – hogy nem hallhattál meg engem? – oly erősen kiáltottam lelketekhez! És hiszem, ők valóban hozzám jöttek. És szívembe zárva, nem, sokkal inkább szívemen, mint áldozati kenyereket, felemeltem őket, azért, hogy vérében és könnyeiben megtisztuljanak. Megtehettem ezt, mert Ő, Jánosban, minden gyermekének Anyjává tett engem.

Mennyire vágyakoztam utánad!... Azon a reggelen, azon a délutánon és éjjelen, és a következő napon... Miért várakoztattad meg annyira az Anyát, szegény, Sátántól megsebzett és lábbal tiptort Péter? Nem tudod, hogy az anyák feladata visszatéríteni a helyes útra, meggyógyítani, megbocsátani, és vezetni? Hozzá vezetlek téged. Szeretnéd látni Őt? Szeretnéd látni mosolyát, hogy meggyőzzön, még mindig szeret téged? Igen? Ő, akkor oldozd el magad a szegény asszony karjaiból, és tedd homlokodat az Ő megkoronázott homlokához, szádat az Ő megsebzett ajkához, és csókolj meg Uradat!

– Meghalt... Soha többé nem tehetem már meg.
 – Péter! Válaszolj nekem! Mit gondolsz, mi Urad utolsó csodája?
 – Az Eukarisztia. Nem. A meggyógyított katona ott... ott... Ő, ne emlékeztess rá!...
 – Egy hűséges, szeretetteljes, erőlelkű asszony a Kálvária hegyen odament Jézushoz, és megtörölte arcát. És Ő, hogy megmutassa, mire képes a szeretet, rányomta arcképét a kendőre. Íme, Péter! Ezt érte el egy asszony, a pokoli sötétség és az isteni harag órájában. Egyedül azért, mert szeretett.

Ne felejtsd el ezt, Péter! Abban az órában, amelyben úgy tűnt neked, hogy a sátán erősebb Istennél. Isten az emberek foglya volt. Elítélték, megostorozták, és már közeli a halála... És mégis, Isten még a legsúlyosabb üldöztetésekben is Isten. Ezzel a kendővel szó nélkül válaszolt azoknak, akik tagadják létezését, akik hitetlenek, akik ostobák, bűnösök, szentségtörők, akik nem fogadják el igaznak azt, amit ők nem tudnak felfogni...

Mária még jó ideig beszél Péterhez, míg az végre fel mer nézni. Akkor Péter, mintha egy élő arc előtt lenne, felsóhajt:

– Bocsánat! Bocsánat! Nem tudom, hogyan történhetett meg... ami történt. Ez nem én voltam. Valami megváltoztatott, úgyhogy már nem voltam saját magam. De szeretlek téged, Jézus! Szeretlek, Mesterem! Térj vissza! Térj vissza! Ne menj el anélkül, hogy azt ne mondanád nekem, megértesz engem! (M 14,620-624)

* * *

Feltámadása után Jézus először Anyjának jelent meg. Ezzel kapcsolatban mondja Valtorta Máriának:

– Az új Ádám megy az új Évához. A rossz az asszony által lépett be a világba, és az Asszony győzte le. Az Asszony gyümölcse megtisztította az embereket Lucifer nyálának mérgétől. Most, ha ők akarják, üdvözülhetnek. Megmentettem az asszonyt, aki oly törekeny maradt a halálos seb után.

És miután elmentem a Tisztához, akinek joga volt erre, szentsége és anyasága miatt, igazságos volt, hogy az Isten Fia elmenjen a megváltott asszonyhoz, aki őse, képviselője minden nőnek, akit eljöttem megszabadítani a bujaság marásától. Hogy megmondja azoknak, akik a gyógyulás reményében hozzám közelítenek: legyenek bizalommal irántam, higgyenek irgalmasságomban, amely megértő és megbocsát, nézzenek öt sebemre, amely testemet díszíti, és ezáltal győzzék le a Sátánt, aki testüket keresi. (M 15,633)

Egy ördög anyja

Júdás anyja Annának, Johanna anyjának, házában van, abban a vidéki házban, amelybe Júdás anyja elkíserte Jézust, és ahol csodásan meggyógyította Annát. Júdás anyja betegen fekszik egy szobában, a halálos aggodástól a felismerhetetlenségig elváltozott arccal. Lesoványodott. Láz emésztí. Szemei körül fekete karikák vannak. Gyorsan lélegzik. Haja majdnem egészen megőszült. Epét hány.

A beteg mellett ott van Johanna anyja, Anna. Vigasztalja a szinte esztét veszített anyát. (Lásd részletesen Jd 13,580-585) Rendbehozza, és kimegy a beszennyezett ruhákkal.

Mária, behunyt szemekkel, kimerülve a megerőltetéstől, nyög:

– Júdás anyja! Júdásé! Júdásé! – Liheg, majd folytatja: – De micsoda Júdás? Mit szültem? Micsoda Júdás? Mit...

Jézus a szobában van, amelyet kissé már megvilágít a hajnal első sugara. Kedvesen megszólítja:

– Mária! Mária, Simon felesége!

Az asszony, szinte őrjöngve, nem figyel fel a szóra. Magánkívül van, elmerülve fájdalmának örvényében, és ismétli agyának rögeszméjét egyhangúan, mint egy inga tik-tak-ja: „Júdás anyja! Mit szültem? A világ kiáltja: Júdás anyja...”

Jézus kedves szemében két könnycsepp jelenik meg. – Nagyon csodálkozom rajta. Nem gondoltam, hogy Jézus még feltámadása után is tud sírni... – Lehajol. Az ágy olyan alacsony, számára, aki olyan magas! Kezét a lázas homlokra teszi, félretolva az ecetes rongyot, és azt mondja:

– Egy szerencsétlen. Ez, és nem más. Ha a világ kiáltozik, Isten elnyomja a világ kiáltását, azt mondván neked: „Nyugodj meg, mert én szeretlek téged!” Nézz rám, szegény mama! Szedd össze eltévedt lelkedet, és tedd az én kezembe. Jézus vagyok...

Mária, Simon felesége, felnyitja szemeit, mintha egy rémes álomból ébredne fel, és meglátja az Urat, érzi kezét homlokán. Remegő kezeit arcára teszi, és felnyög:

– Ne átkozz el engem! Ha tudtam volna, mit szülök, kitéptem volna méhemet, hogy meggátoljam megszületését.

– És vétkeztél volna. Mária! Ó, Mária! Ne veszítsd el igaz voltodat másvalakinek a bűne miatt! Az anyák, akik megtették kötelességüket, nem felelősek fiaik bűnéért. Te megtetted kötelességedet, Mária. Add ide szegény kezeidet! Nyugodj meg, szegény anya!

– Júdás anyja vagyok! Tisztátalan, mint mindaz, amit az az ördög megérintett. Egy ördög anyja! Ne érints meg! – Igyekszik eltolni Jézus kezeit, aki meg akarja fogni őt. Jézus két könnycseppje a láztól égő, meggyötört arcra esik.

– Én megtisztítottalak téged, Mária. Az én irgalmas könnyeim rajtad vannak. Senki felett sem sírtam, mióta befejeztem szenvedésemet. De fölötted sírok, teljes, szeretetteljes irgalmammal. – És sikerül ismét megfognia kezeit, és odaül, igen, odaül a kis ágy szélére, saját kezeiben tartva azokat a remegő kezeket.

Ragyogó szemeinek szeretetteljes irgalma simogatja, kötözgeti, orvosolja a boldogtalant, aki megnyugszik, csendesen sírva, és azt mormolva:

– Nem haragszol rám?

– Szeretlek. Azért jöttem. Nyugodj meg!

– Te megbocsátasz! De a világ! Anyád! Gyűlölni fog engem.

– Ő úgy gondol rád, mint nővére. A világ kegyetlen. Az igaz. De Anyám a szeretet Anyja, és jó. Te nem tudsz a világban járni, de ő majd eljön hozzád, amikor minden lecsillapodik. Idővel lecsillapodik...

– Tedd, hogy meghaljak, ha szeretsz engem...

– Még egy kisé. A te fiad semmit sem tudott adni nekem. Te add nekem egy ideig szenvedésedet! Rövid lesz.

– Az én fiam túl sokat adott neked... A végtelen borzalmat adta neked.

– És te a végtelen fájdalmat. A borzalom elmúlt. Semmit sem árt többé. A te fájdalmad segít. Egyesül ezekkel a sebeimmel, és a te könnyeid, az én véremmel együtt, megmossák a világot. Minden szenvedés egyesül a világ lemosásához. A te könnyeid elvegyülnek véremmel és anyám könnyeivel, és körülöttünk mindazzal a szenvedéssel, amit a szentek Krisztusért és az emberekért elviselnek, irántam és az emberek iránt való szeretetből. Szegény Mária! – Kedvesen lefekteti őt, összekulcsolja kezeit, és nézi, hogy megnyugtassa...

Belép Anna, és csodálkozva megáll a küszöbön. Jézus, aki felállt, ránéz, és azt mondja:

– Teljesítetted kívánságomat. Béke az engedelmeseknek! Lelked megértett engem. Él békében! – Ismét Máriára, Simon feleségére néz, aki nyugodtabban sír, könnyei közt nézve rá, és már mosolyog. Jézus azt mondja neki:

– Helyezd minden bizalmadat az Úrba! Ő teljesen megvigasztal téged. – Megáldja, és távozni készül. Mária, Simon felesége szenvedélyesen felkiált:

– Azt mondják, hogy fiam egy csókkal árult el téged! Igaz ez, Uram? Ha igaz, engedd, hogy lemossam azt, megcsókolva kezedet. Nem tudok többet tenni. Nem tudok mást tenni, hogy eltöröljem... hogy eltöröljem... – És a fájdalom még erősebben tér vissza.

Jézus nem kezeit adja oda neki csókra, azokat a kezeket, amelyeken fehér ruhájának bő ujja kezének közepéig ér, elrejtve a sebeket, hanem két keze közé fogja Mária fejét, és isteni ajkaival megcsókolja a minden asszony között legszerencsétlenebbnek a homlokát, amely még forró a láztól, és azt mondja neki, miközben feláll:

– Az én könnyeim és az én csókom! Senki se kapott ennyit tőlem. Nyugodj meg azért, mert köztünk csak szeretet van. – Megáldja, és gyorsan keresztülmegy a szobán. Kimegy Anna mögött, aki nem mert előrejönni, se beszélni, csak megindulva sír.

Amikor azonban a folyosón vannak, amely a ház kapujához vezet, Anna mer beszélni, és megkérdezi azt, ami szívéen fekszik:

– Johannám?

– Tizenöt napja örvend az égben. Nem mondtam ott, mert túl nagy az ellentét leányod és az ő fia között.

– Igaz! Nagy szenvedés! Azt hiszem, belehal.

– Nem. Nem azonnal.

– Most több békéje lesz. Te megvigasztaltad. Te! Te, aki mindenkinél inkább...

– Én, aki mindenkinél inkább együtt sírok vele. Én vagyok az Isteni Résztvét. Én vagyok a Szeretet. Én mondom neked, asszony: ha Júdas egy bűnbánó pillantást vetett volna felém, elnyertem volna számára Isten bocsánatát...

Milyen szomorú Jézus arca! Az asszonyt ez lesújtja. Ajkán küzdenek a szavak a hallgatással, de asszony, és kíváncsisága győz. Megkérdezi:

– De... egy... Igen, azt akarom mondani: az a szerencsétlen megfontolatlanul vétkezett, vagy...

– Hónapok óta vétkezett, és sem szavaim, sem cselekedeteim nem voltak képesek megállítani őt, oly erős volt az akarata, hogy elkövesse a bűnt. De ne mondd meg ezt neki...

– Nem fogom megmondani!... Uram! Amikor Ananiás (Júdas rokona) elmenekült Jeruzsálemből anélkül, hogy befejezte volna a húsvétot, még péntek éjjel, belépett ide, azt kiáltva: „Fiad elárulta a Mestert, és átadta Őt ellenségeinek! Egy csókkal árulta el Őt! És én láttam a Mestert, miután megütötték, leköpték, megostorozták, tövissel koronázták, vitte a keresztet, keresztre feszítették, és meghalt, a te fiad cselekedete következtében. És a mi nevünket a Mester ellenségei szennyes szavakkal illették, diadalmukban, és elmondták fiadnak tetteit, aki kevesebbért, mint amibe egy bárány kerül, eladta a Messiást, és elárulta Őt egy csókkal, megjelölve Őt az öröknek!” Mária hirtelen a földre esett, és az orvos azt mondta,

hogy megrepedt epéje és elpusztult a mája, és emiatt megromlott egész vére. És... a világ gonosz. Neki igaza van... Ide kellett hoznom őt, mert kerióti háza közelébe jöttek, és azt kiáltották: „A te fiad istengyilkos és öngyilkos! Felakasztotta magát! A Belzebub elvitte lelkét, és még testét is magával vitte a Sátán”. Igaz ez a rettenetes csoda?

– Nem, asszony. Halva találták őt, egy olajfán függve...

– Ah! És azt kiáltották: „Krisztus feltámadt, és Isten! A te fiad elárulta Istent. Te Isten árulójának anyja vagy! Te Júdás anyja vagy!” Éjjel, Ananiás és egy hűséges szolga, az egyetlen, aki megmaradt nálam, mert senki sem akart közelében tartózkodni, idehozta őt. De Mária hallja azokat a kiáltásokat a szélben, a földi zajokban, mindenben.

– Szegény anya! Igen, ez rettenetes.

– És az az ördög nem gondolt erre, Uram?

– Ez volt egyike azoknak az érveknek, amelyekkel vissza akartam tartani őt. De nem ért semmit sem. Júdás érkezett oda, hogy gyűlölte Istent. Sose szerette igazi szeretettel atyját és anyját, és senki más sem, felebarátai közül.

– Ez igaz.'

– Isten veled, asszony! Áldásom erősítsen meg téged arra, hogy el tudd viselni a világ megvetését azért, mert irgalmas vagy Máriához. Csókold meg kezemet! Neked megmutathatom. Az ő számára túl fájdalmas lett volna ezt meglátni. – Jézus hátraveti ruhájának ujját, és megmutatja átszúrt csuklóját.

Anna felnyög, miközben ajkával megérinti ujjainak hegyét.

Hallatszik, hogy valaki kinyitja a kaput, és fojtott hangon felkiált:

– Az Úr! – Egy öregember leborul, és úgy marad.

– Ananiás, jó az Úr. Eljött, hogy megvigasztalja rokonodat és engem is – mondja Anna, hogy megvigasztalja az öreget, aki túlságosan megindult.

De a férfi nem mer megmozdulni. Sírva mondja:

– Rettenetes vérből származunk! Nem nézhetek az Úrra!

Jézus odamegy hozzá. Megérinti fejét, és ugyanazt mondja neki is, mint Máriának, Simon feleségének:

– A rokonok, akik teljesítették kötelességüket, nem felelősek rokonuk bűneiért. Bízzál ember! Isten igazságos. Béke veled, és ezzel a házzal! Én eljöttem, és te elmész oda, ahová küldelek. A póthúsvétra a tanítványok Betániában lesznek. Menj el hozzájuk, és mondd meg nekik, hogy feltámadása után a tizenkettedik napon láttad az Urat Keriotban, élve, igazán, testben és lélekben és istenségében. Hinni fognak neked, mert már sokat voltam velük. De ez megerősíti őket isteni természetembe vetett hitükben, látva, hogy ugyanazon a napon mindenütt jelen voltam. És még előbb, ma menj el Keriotba, a zsinagógafőnökhöz, és kérd meg őt, hogy gyűjtse össze a népet, és mondja meg mindenkinek: én eljöttem ide, és hogy emlékezzenek vissza a búcsúzásakor mondott szavaimra. Biztosan azt fogják mondani neked: „Miért nem jött el hozzánk?” Válaszold nekik: „Az Úr meghagyta nekem, hogy mondjam meg nektek: ha azt tettétek volna, amit Ő kívánt, hogy tegyetek az anya iránt, aki nem bűnös, Ő mutatkozott volna előttetek. Szeretetlenek voltatok, és ezért nem láttátok az Urat.” Megteszed?

– Nehéz dolog ez, Uram! Nehéz megtenni! Mindnyájunkat leprás-szívűeknek tartanak... Nem fog meghallgatni engem a zsinagógafőnök, és nem engedi meg, hogy beszéljek a néphez. Talán meg is ver... Mégis, megteszem, amint akarod. – Az öreg nem emeli fel a fejét. Mélyen meghajolva beszél.

– Nézz rám, Ananiás:

A férfi, a tisztelettől remegve, felemeli arcát. Jézus ragyog, és szép, mint a Táboron... A fény elfödi arcát és mosolyát... És eltűnik a folyosóról anélkül, hogy kinyitott volna egyetlen ajtót is.

A kettő még imádja Őt, amint az kijár Istenségének.

(10-145)

A Sátán létezik!

A kevélységtől fölfúvódott és hitetlen mai világ a sok dolog között, amelyeket tagad, tagadja az ördög hatalmát és létezését. Az istentelenség, amely tagadja Istent, következetesen tagadja Lucifert is, akit Isten teremtett, s aki fellázadt Isten ellen, aki Isten ellenfele, a Kísértő, a Gyűlölő, a Ravasz, a Fáradhatatlan, az Isten Majmolója.

Mondtam már neked, hogy a Sátán a kevélység bűne miatt lett ilyenné. A Magasságbeli országából, amelyet meg mert támadni, lezuhant a mélységes szakadékba, ahol sötétség és borzadás van. Ebben a mélységben létre akarta hozni a mennyi udvar mását, és azt akarta, hogy neki is legyenek szolgálói és angyalai, alattvalói és gyermekei. Megnyilvánulásaiban a világosság szellemének álcázza magát, elfedve alávaló arculatát és gondolatait a hazug ruházattal, amellyel a Magasságbelit utánozza, hogy titeket tévedésbe ejtsen.

De azok, akik valóban a kegyelemtől éltetett lélekkel élnek, érzik a hamis hangot, és átlátnak a látszaton. Lelki meglátással felismerik a Csábítót az álarc mögött, amelyben mutatkozik. Természetesen ez történik azokkal, akik a hármassal szent védelemben részesülnek, és akiket a kegyelem éltet. A többiek – és nemcsak az istentelenek, akik tagadják, hanem a lanyhák is, akik szunyókálnak, a közömbösek, akik nem figyelnek, az elszórakozottak, akik nem gondolnak vissza, az oktanok, akik örültek módjára mennek előre – nem tudják meglátni a Sátánt az ártatlan megjelenés mögött vagy a kétszínű megjelenés mögött, és ő kineveti őket.

Ne tagadjátok a Sátán létezését, gyermekeim, akik elvesztek azáltal, hogy mindig, mindent tagadtok. Nem vénasszonyomese, se pedig nem középkori babona. Igazi valóság.

A Sátán létezik. És fáradhatatlanul dolgozik. A magasságban Isten fáradhatatlan a jóban. A mélységben a Sátán fáradhatatlan a rosszban. A zsoltár szava nem szép vallásos kifejezés, és nem az Apostol szép szónoki kifejezése. (Zs 110, 1 Pt 5,8) A Sátán, ordító oroszlátként jár. körülöttetek, és a sötétben dolgozik, hogy magával vigyen titeket. Jóllehet most a ti hitetlenségetek, a ti közömbösségetek, a ti istentelenségetek már megengedné neki, hogy a napfénynél, nyíltan cselekedjék, mert ti kinyitjátok a lélek ajtóit és féktelen vágyaitokkal, azt mondjátok neki: „Lépj be! Hogy én részesüljek abban, amit akarok ebben az órában a földön, téged urammá teszek.” Ha nem így lenne, nem tudtatok volna elérkezni arra az életmódra, amelyre elérkeztetek, és amely borzadással tölti el Istent, és az ő szentjeit, szolgálóit és gyermekeit.

De emlékezzetek arra, hogy a Sátán képletesen, mesterségesen vagy valóságosan csalárdul a sötétben dolgozik. A kígyó tekergésével és ravaszságával vesz körül titeket, a bozotos sűrűjében leselkedve. Jóllehet már látja, hogy ti nagyon elfordultatok Istentől, még nem mer szemtől szembe jelentkezni, és azt mondani nektek: „Én vagyok. Kövess engem!”, mert tudja, hogy ti éppoly gyávák vagytok a rosszban, mint a jóban. Még csak kevesen vannak köztetek az oly merészek, akik egy ilyen kimondott találkozásnál azt mernék mondani neki: „Jöväk!” Kétszínűek vagytok a rosszban is, és jóllehet kívánjátok segítségét, nem meritek megvallani ezt a kívánságotokat.

De a Sátán számára nem szükségesek a szavak. Az ő tekintete épp úgy behatol szívetekbe, mint az enyém. Én látom sátáni bujaságotokat, ő látja ugyanazt, és cselekszik.

Miután megkísérelte Krisztus tönkretételét, megkísértve Öt, most igyekszik lerombolni lelkiismereteket, miután már lerombolta gondolataitokat. Igen. Lerombolta. Lerombolta, nem mintha az emberek nem lennének képesek gondolkodni emberi módon, de úgy, hogy nem képesek Isten gyermekeként gondolkodni. Az észimádat, az Istentől elválasztott tudomány lerombolta a ti isteni gondolataitokat, és most úgy gondolkoztok, ahogy a sár tud gondolkodni: a föld színvonalán. Nem látjátok Isten jelét belenyomva azokba a dolgokba, amiket szemetekkel láttok. Számotokra vannak csillagok, hegyek, kövek, vizek, növények, állatok. A

hívó számára ezek Isten alkotásai, és nincs másra szüksége ahhoz, hogy elmerüljön szemlélésében a Teremtő dicséretében, az Ő hatalmának számtalan jele előtt, amelyek titeket körülvesznek, és amelyek széppé teszik a ti életeteket, és hasznosak megélhetétek számára.

Most a Sátán megtámadja a lelkiismeretet. Felajánlja a régi gyümölcsöt: az élvezetet, a tudásvágyat, a kevély és szentségtörő reményt, hogy eléritek, beleharapva a testbe és a tudásba, hogy istenek lesztek. És az élvezet állatokká tett titeket, amelyek égnék a bujaságtól, visszataszítók, betegek, ebben és a másik életben a test betegségeire és a lélek halálára vannak ítélve. És a tudásvágy a Csaló kezeibe adott titeket, miután, tilos szomjúságokban, hogy megismerjétek Isten titkait, megkísérlitek ráerőszakolni Istenre akaratotokat, a tudást illetőleg, úgy tesztek, hogy a Sátán az ő tévedéseinek hálójába tud ejteni titeket.

Szánlak titeket. És borzadok tőletek. Szánlak, mert ostobák vagytok. Borzadok, mert azok akartok lenni, és a Vadállat jelével jelölték meg lelketek testét, visszautasítva az Igazságot a Hazugság kedvéért.

És azt hihetitek, hogy a Sátán kiszolgál titeket? Nem. Sokkal könnyebben megadja nektek Isten azt, amit kértek, ha az megengedett dolog, mint hogy a Sátán megadja azt nektek. A Sátán az ő szolgálivá tesz titeket. És biztosítlak titeket, hogy egy óráért egész életeteket kéri tőletek, egy diadalért az egész örökkévalóságot.

És azt hiszitek, hogy azt mondva: „Akarom”, Isten akarja azt? Nem. Isten azt akarja, ami a ti javatokra szolgál. Nem mindazt, amit ti akartok.

És azzal ámíthatjátok magatokat, hogy parancsotokra Isten és szolgálói hozzátok jönnek? Nem. Csak egy tiszta és vallásos élet, csak a hit, remény, szeretet három fáklyájával körülvett élet; csak a Sátán, a világ és a test ellen gyakorolt erény által megvédett élet; csak az én Törvényeim szerint élt élet éri el lelketek számára azt a megtisztulást, azt az érzékenységet, amely megengedi nektek, hogy olyan érzékelhető módon fogadhassátok Istent és szolgálót, - hogy az, az öröm látomását adja nektek; és megadja nektek az egyszerűen sugallt és valóban mondott szavak örömét. Az élet, amely az én tanításom szerinti élet, azaz a Krisztus életéhez hasonló élet, az Atya iránti hódoló, engedelmes, hűséges élet, az állandó nagylelkűség éri el ezt.

Megmondtam: „Nem lehet egyszerre Istennek és a Sátánnak is szolgálni”. Nem. Ahol az egyik van, ott nincs a másik. A ti életetek jelzi, hogy Istennek, vagy a Sátánnak szolgáltok-e.

Amikor képesek vagytok a megfontolásra – feltételezve, hogy még szabad lelketeknek egy kis része a gyilkos megszállásától – vizsgáljátok meg magatokat, cselekedeteiteket, a sugallatokat, amelyekben részesültök. Ha látjátok, hogy legalább emberileg becsületesekek, mondjátok: „Itt Isten hatalma lehet”. De ha azok ellenkező az emberi erkölccsel és szöges ellentétben állnak az emberfeletti erkölccsel, mondjátok csak: „Itt nem lehet Isten, hanem csak az ellensége.”

És ti, akik már eljutottatok addig a pontig, hogy átkaroltátok a gonosz vallást, amit én „sátánizmusnak” hívok – amely a vallás és az áldozat kigúnyolása, és büntény – jusson eszetekbe, hogy nekem nincs szükségem a sötétségre, az egyedüllétre, a varázserőre ahhoz, hogy eljöjjetek. Én a Világosság vagyok, és az enyéim a világosság szentjei. Én nem félek a napfénytől, és nem félek a tömegektől. Én el tudok ragadni a tömeg közepéből, és Napként tudok megjelenni a napfényben.

Tanítványaim megmondhatják, hogy az én eljövetelem hozzájuk egyszerű, kedves, önkéntes és teljes. És megmondhatják: minden érintkezés után érzik, hogy anyaguk elveszíti súlyát, és lelkiessé válik, amint minden egyesülés után a test egy kissé jobban meghal, és én mind erősebben élek bennük. Én, a testnek, a Sátán eszközének a legyőzője, és azért a Sátán legyőzője is vagyok.

Ők megmondhatják, hogyan újulnak meg minden alkalommal még mélységesebben, hogyan halnak meg titokzatos módon minden alkalommal, és támadnak fel mindinkább lelkiessé válva.

Ők megmondhatják, milyen béke, milyen nyugalom, milyen kiegyensúlyozottság van bennük, milyen értelem, milyen szeretet, milyen tisztaság. Nem emberi, még emberfelettinél is több. Az enyém, mert én átváltozom beléjük és ők énbelém. A teremtmény nem létezik többé. Én vagyok ott. Ők olyanok, mint egy vércsepp az én Szívemben. Én élek. Én uralkodom. Én istenekké teszem őket, mert magamhoz teszem hasonlóvá őket.

Ez az, amit a Sátán nem ad, nem képes adni, hogy Istenhez hasonlóvá váljék valaki. Én adom ezt tanítványaimnak, mert eggyéolvasztom őket magammal, és megistenítem őket ebben az eggyéolvasztásban.

(1944-28)

Hogyan kísért a Sátán?

Lucifer nagyon értelmes azon kívül, hogy ravasz. Felhasználja ravaszságát, hogy csapdát állítson valakinek, de értelmesen megfontolja, hogy vajon mikor okozhat nekem fájdalmat és tehet tönkre egy embert. Hidd el, hogy sose vesztegeti hasztalanul idejét!

Bármennyire jelen van is mindenütt, sok tennivalója van a földön lakó sok ember mellett. Az ember kevés figyelmet szentel Lucifer hatalmának, és gyenge az akarata a jótevésre. Lucifer hatalma igazán nagy, szinte mindenható az emberek fölött. Mégis jól ki kell számítania idejét, és egy pillanatot sem szabad elvesztenie ahhoz, hogy hasznosan tevékenykedjék. Az ő gyalázatos hasznára, amellyel pokoli kincstárát akarja gazdagítani az Istentől elrabolt kincsekkel: a lelkekkel.

Valóban fáradhatatlanul dolgozik. A magasságban a Fáradhatatlan a ti javatokra munkálkodik. A mélyben a fáradhatatlan károtokra dolgozik. Igazán mondom neked, hogy sikeresebb Istennél. Győzelmei számosabbak az enyémenknél. De, az előzményekből jól megértheted, hogy mivel ravasz, értelmes és elfoglalt, nem engedheti meg magának azt a fényűzést, hogy mindenkivel egyformán foglalkozzék. És nem is engedi meg ezt.

Ő, gonoszságában, példaadó módon törekszik, teljes odaadással, teljes figyelemmel, megalkuvás nélkül, fáradhatatlanul és haladéktalanul! Bár ti, emberek, olyanok lennétek a jóban, mint a Sátán a rosszban! De nem vagytok olyanok. Lucifer, amint egy ember lassacskán értelmessé válik, először ugyancsak keveset törődik vele, s arra korlátozza tevékenységét, hogy figyelni, sandán nézi, mint egy lehetséges kecskét pokoli nyája számára. Amint a gyermek lassacskán növekszik, és megtanul akarni és gondolkodni, azaz hétéves kora után, fokozottan figyelni, és elkezdni irányítani.

Az őrangyal, fénylő szavakkal oktatja és vezeti a lelkeket. A gonosz szellem a sötétség szavaival oktatja és ösztökéli a lelkeket. Ez olyan küzdelem, amely állandóan tart. Vereséget szenved vagy győz az egyik, vereséget szenved vagy győz a másik, a világosság angyala és a sötétség angyala harcol egy lélek körül a földi élet utolsó órájáig, hogy az egyik megfossza a másikat zsákmányától, hogy visszaadja azt az egyik az Urának, a fényben, miután védelmezte őt földi életének minden napjában, vagy hogy a másik elvigye magával a sötétségbe, ha az övé volt az utolsó győzelem.

De a kettő között, aki küzd egymással, ott van egy harmadik, és, alapjában véve, ő a legfontosabb személyiség. Ott van az ember, akiért a kettő küzd. Az ember szabadon követheti akarátát, értelemmel és ésszel van megáldva, fel van fegyverezve a kegyelem felbecsülhetetlen erejével, amit megkapott a keresztségben, és amelyet a szentségek fenntartanak és növelnek.

Te tudod, hogy a kegyelem a lélek egyesülése Istennel. Azért oly nagy erőt kellene nektek adnia, hogy minden sátáni cselvetés és rontás ellen érinthetetlennek és romolhatatlannak kellene tennie titeket, mert az Istennel való egységnek félisteneknek kellene tennie titeket. De hogy azok maradjatok, ezt akarnotok kellene. Azt kellene mondanotok a Sátánnak és magatoknak: „Én Istené vagyok, és csak Istené akarok lenni.” Azért kell engedelmeskedni a parancsoknak és tanácsoknak. Állandóan szükség van az erőfeszítésre a jó követésében és elérésében, és a mind nagyobb jóra-törekvésre. Kell a teljes hűség és az állandó éberség, a hősiesség az önlegyőzésben és a hármas vágy sokféle megjelenési formájának legyőzésében.

Kevesen, nagyon kevesen, túl kevesen tudják megtenni ezt. És akkor? Akkor a Sátán keveset törődik ezekkel, akiket olyan könnyen megnyerhet, amikor akarja, s akik oly képtelenek az elmenekülésre, miután megfogta őket. Úgy tesz velük, mint a macska az egérrel. Megfogja őket, kissé megsimogatja őket, elkábítja őket, és utána elengedi, s csak arra korlátozza magát, hogy akkor karmolja meg őket ismét, akkor harap megint beléjük, ha jelét adják annak, hogy félénken menekülni próbálnak. Nem többet. Tudja, hogy az „övéi”, és nem veszteget sok időt rájuk, se pedig sok értelmi munkát.

De az „enyéimmel”! Ó, az enyéim mások! Azokra éheznek legjobban gyűlölete, hogy zsákmányává váljanak. Azok a „bevehetetlenek”. És a Sátán, a gyakorlott vadász, tudja, hogy érdemes foglyul ejteni a nehéz vadakat. Azokban telik „öröme” Istennek. És a Sátán nagy ünnepet tart, amikor fájdalmat okozhat Istennek, megsértheti, csalódást okozhat neki. A gyűlölet élte. Amint Istent a szeretet élte. Ő a Gyűlölet. Amint Isten a Szeretet. A gyűlölet a vérben van. Amint a Szeretet az én véreben. Íme, akkor megsokszorozza gondját és örködését az „enyéim” egyike körül.

Egy lerombolt várba belépni gyerekjáték. A pokol kegyetlen királya nem azt akarja. Ő Isten erődítményeit akarja, a tiszta és sima köveket, amelyek kristálytiszták, amelyek acélosan ellenállnak, amelyek minden oldalára rá van vésve a legszentebb név: Istené, amely mint valami folyadék, árad ki a belsőből a külsőre. A Név, amelyet ők szeretnek, szolgálnak, imádattal ejtenek ki, valahányszor egyet dobban a szívük. Megragadni ezeket, megfogni, elszakítani tőlem, eltörölni belőlük a lélek, test és értelem hármasságát, azt a Nevet, az én kertem virágait az ő poklának szennyévé tenni, és kinevetni, káromló kacaját az isteni trónus felé irányítani, nevetni győzelme felett, amit az emberen és Istenen aratott. Íme a Sátán öröme.

Minél inkább az „enyéim” vagytok, annál inkább az övéivé igyekszik tenni titeket. És mivel bennetek állandó az örködés és az akarat, ő; a Ravasz, nem a másoknál használt módszerrel követ és üldöz titeket. Hanem orvul támad meg titeket, mindig távolabbról, a leginkább előre nem látható pillanatokban, és a legkevésbé gondolható indítókokkal. Hasznát húz a fájdalomtól, a szükségből, az elhagyatottságból, a kiábrándulásokból, és párducként ugrik rátok pillanatnyi kábultságokban, szomorúságokban, amikor gyengék vagytok, remélve, hogy akkor legyőz titeket, és elégtételt szerez magának a sok győzelemért, amit felette arattatok.

Az eszközök? Számptalanok. A módszer? Egyetlen. A jóakarat, a hazug kedvesség, az ésszerű, nyugodt szó, a barátságos tekintet, amely segít, amely segíteni akar.

Megtámadott már titeket? Még továbbra is meg fog támadni, sokszor, és mind ravaszabban. Ó, mennyire gyűlöl engem és téged! Mindinkább részed lesz ebben, és olyan ravaszul, amivel a legéberebbet is cselbe ejti. Az emberileg szólva éberet. Mert – mosolyogj, lélek, akit szerettek – mert az egyszerűség, amelyet átjár az Isten, és amely ilyen marad, az bevehetetlen minden ravaszsága ellenére.

Megsebez majd téged kívülről. De a katona becsületére válik a forradás, amely jel a testén, és azt mondja: „Ez a férfias küzdelem jele és bizonyítéka.” És minél inkább barázdákat alkotnak a katona testén az ilyen jelek, annál inkább értékeli a világ. A lelki küzdelmekben ugyanez következik be, s a ti sebeitek, amelyek nem sértik meg a lelket, hanem csak annak burkolatát látják el véraláfutásokkal, a ti becsületetekre válnak. És ezekért mennyei dicsőségben fogtok részesülni.

Igazán mondom nektek – akik csak azokat nevezitek „vértanúknak”, akiket a zsarnokok veszítenek el, – hogy az én összes szentjeim vértanúk. Mert ahhoz, hogy valaki szentté legyen, el kell viselnie a Sátántól jövő üldöztetést, és hűségesnek kell maradnia. Dicsőség a győztesnek! Övé az ég pálmája.

(1944-654)

Jöjjetek hozzám!

Nem tudjátok összeegyeztetni Isten Országát a Sátán országával! Nem vagytok képesek egyszerre kielégíteni a testet és a lelket! Választanotok kell!

Azért adtam nektek értelmet, hogy tudjatok választani. Világosságot adtam nektek, hogy láthassatok. Szeretemben részesítettem titeket, hogy tudjatok irányítani. És szabadságot adtam nektek, mert különben nem szerezhettétek érdemeiket. Hibáztatok tízszer, százszor, ezerszer.

A Parancsolatokat adtam nektek, hogy segítsék titeket, a prófétákat, hogy kiáltsák felétek akaratomat. Hibáztatok százszor, ezerszer, tízezerszer.

Önmagamot adtam nektek, elhagyva Atyám ölét, hogy beszéljek hozzátok. Önmagamot adtam nektek, megalázva magamat, az Istent, hogy meghaljak, mint egy gonosztevő, s ez által megmossam szíveteket, és képessé tegyem azokat Isten befogadására. Elküldtem nektek a Lelket, hogy Mesteretek legyen a szeretetről, tisztaságról, jóságról, alázatosságról szóló tanításom felismerésében. Hibáztatok tízezerszer, milliószor.

Nem tudom többé megszámolni tévedéseiteket. Piramisként halmozzátok fel azokat, egyiket a másik tetejére. Egy második bábeli tornyot készítetek, hogy felmenjete arra, és azt mondjátok: „íme, hasonlók vagyunk Istenhez, és felmegyünk az égbe.” A Sátán segít és kinevet titeket. Tudja, hogy bűneitek tornya összeomlik épp akkor, amikor azt hiszitek, hogy elértétek az eget, és ti a pokolba zuhantok. Már omladozik, és romba dől. De ti nem álltok meg!

Ó, álljatok meg, álljatok meg, gyermekeim! Álljatok meg, kincseim! Halljátok Atyátok Testvéretek, Istenetek hangját, aki hív titeket, aki kincseinek nevez titeket, még most is, mert az Ő vére gyöngyökként ékesít titeket. Ne rázzátok le magatokról haragosan ezt a vért, káromolva azt! Emeljétek fel beteg homlokotokat az ég felé, ami isteni harmatjával megmos titeket. Mert betegek vagytok, szegény gyermekeim, és nem tudjátok. Engedtétek, hogy a Sátán megcsókoljon titeket, és az ő leprája rajtatok és bennetek van. De az én szeretetem, csak az én szeretetem, meg tud gyógyítani titeket.

Jöjjetek, ne utasítsátok vissza kezemet, amely magamhoz igyekszik vonni titeket! Azt hiszitek, hogy én nem tudok megbocsátani? Ó! Megbocsátottam volna Júdásnak is, ha menekülés helyett a kereszt alá jött volna, ahol meghaltam, és azt mondta volna nekem: „Bocsáss meg!” Ő lett volna az első azok között, akiket megváltottam, mert ő volt a legnagyobb bűnös, és reá folytattam volna Szívem vérét, amelyet nem annyira a lándzsa döfött át, mint inkább az ő árulása és a tiétek.

Jöjjetek! – karjaim ki vannak tárva. A kereszten csak azért fájt nekem, hogy oda voltak szegezve, mert nem tudtalak magamhoz szorítani és megáldani titeket. de most szabadok, hogy szívemre vonjanak titeket. Szám békecsókot ad, szívemben vannak a szeretet kincsei.

Hagyjátok el az igazságtalanul szerzett vagyont, és jöjjetek hozzám, az igazi Gazdagsághoz! Hagyjátok el a méltatlan örömeiket, és jöjjetek hozzám, az igazi örömhöz! Hagyjátok el hamis isteneiteket, és jöjjetek hozzám, az igaz Istenhez! Mily vidámnak éreznétek magatokat, egy lelki vidámsággal, ha rám bízátok magatokat!

Én vagyok a Béke Istene. Belőlem árad minden kegyelem. Bennem elcsitul minden fájdalom. Megkönnyíték minden terhet. Minden, az én nevemben véghezvitt cselekedetet az én szépségemmel ruházom fel. Én mindent meg tudok adni nektek, ha Szívemhez jöttök. Nem emberi, hanem emberfeletti módon, örökre, végtelenül kedvesen. Nem mondom nektek, hogy többé nem fogtok fájdalmat érezni. Én is megismertem azt, én, aki Isten vagyok. De azt mondom nektek: a fájdalom kellemessé válik, ha Szívemen szenveditek el.

Jöjjetek! Hagyjátok el azt, ami meghal, aki rosszat tesz veletek, azt, aki rosszat akar nektek! Jöjjetek Ahhoz, aki szeret titeket, Ahhoz, aki olyan dolgokat tud adni nektek, amelyek nem ártanak és nem mulandók. Segítsetek engem akaratokkal! A cselekedni akarással. Nem

mintha nekem lenne arra szükségem, hanem mert nektek van szükségetek rá, hogy kiérdemeljétek az Országot.

Jöjjetek! Segítsetek engem a pokolba vetni a poklot, és megnyitni számotokra a mennyországot!

(1943-40)